

Giới thiệu Quân Hôn Chớp Nhoáng

Quân Hôn Chớp Nhoáng - Đang ra - Ngự Ca

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Kiều Tâm Duy cùng bạn trai mình đã có một mối tình thanh xuân dài những bảy năm - một quãng thời gian khiến cho người ta không khỏi trầm trở ngưỡng mộ. Hai người đối với nhau vô cùng sâu đậm, tưởng như sẽ đi cùng nhau đến những chặng cuối của đời người, nhưng dường như, tất cả chỉ là ảo mộng của Kiều Tâm Duy mà thôi. Sau cùng, mối tình tưởng như bền chặt vĩnh viễn này đã đi xuống hố sâu vì sự phản bội của người bạn mà cô luôn coi trọng cùng với người yêu, để lại một mình cô với trái tim vỡ nát vì mất đi cả bạn trai lẫn người bạn thân thiết.

Cuối cùng, chỉ vì muốn chứng minh cho những người xung quanh thấy rằng cuộc sống của cô vẫn rất tốt, muốn chứng minh rằng cô không vì hai con người kia mà suy sụp, Kiều Tâm Duy quyết định nghe theo lời người thân, hết lần này tới lần khác đi xem mắt, trái tim vẫn như cũ vì tổn thương mà chết lặng.

Cho đến khi cô gặp Giang Hạo - người đàn ông với thân phận vô cùng cao quý đó là Thủ trưởng quân đội và cũng là một nam nhân cao ngạo không chấp nhận bất cứ nữ nhân nào ở bên cạnh từ sau sự ra đi của người yêu cũ từ năm năm trước mặc cho gia đình liên tục thúc giục, hai người nhanh chóng tiến tới một cuộc hôn nhân không tình cảm sau vài lần gặp gỡ và vô tình chú ý tới nhau khi nhận ra đối phương có thể mang lại lợi ích mình cần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thiệp Cưới Của Người Yêu Cũ Và Bạn Thân

Giữa trưa, ánh nắng ấm áp nhưng có phần chói gắt, chậu phong lan xanh rì nằm trên bậu cửa sổ, cơn gió | thoảng ngang làm những chiếc lá đọng đũa xào xạc. Tia nắng soi lên phiến lá tạo thành những vệt màu xanh biếc lấp lánh.

Kiều Tâm Duy ngắm nghía chậu hoa phong lan không khỏi nhớ đến người tặng nó cho cô, đó là chàng trai đã dắt tay cô đi qua ba năm học Phổ thông và bốn năm Đại học. Nhỡ ra sau khi tốt nghiệp, cô và người ấy sẽ bước vào lễ đường, thế nhưng kết quả lại là sự chia ly không lâu của cả hai.

Phòng Kế hoạch ở Tập đoàn Viễn Đại im lìm, đồng nghiệp của cô có người thì ra ngoài chưa vào, có người lại nằm nhoài lên bàn nghỉ ngơi. Ai mà ngờ được chính tại căn phòng này, vào một tuần trước, đã diễn ra màn kịch đôi uyên ương đau khổ vì tình quý xuống ăn vạ cực kỳ hấp dẫn chứ?

Còn bây giờ, không gian tĩnh lặng như thể chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Đồng nghiệp Vân Thanh gõ nhẹ lên bàn làm việc của Kiều Tâm Duy, hai tiếng “cốc cốc” vang lên kéo suy nghĩ của cô trở về.

Vân Thanh đẩy phong bì được chuyển phát đến, thì thầm: “Đừng mơ màng nữa, hàng chuyển phát nhanh của cậu đấy, mình vừa ký nhận giúp ở phòng trực rồi”

Kiều Tâm Duy cảm kích nhận hàng, cứ nghĩ hẳn đây là những tài liệu quan trọng mà khách hàng gửi đến: “Cảm ơn nha, mình cũng đang chờ hàng chuyển tới”

Kiều Tâm Duy dùng dao rọc giấy cắt miệng túi được bọc dày dặn, cô từ tốn rút tài liệu bên trong ra, không phải, đúng hơn là một tấm thiệp mời, hơn nữa còn là một tấm thiệp mời màu đỏ chót được in chữ song hỷ.

Cổ nín thở, dường như quên luôn cả nhịp tim đang đập trong lồng ngực mình. Cô run run mở thiệp mời ra, hai dòng chữ đập vào mắt: Chú rể Kỷ Tiểu Hải và cô dâu Tôn Dung Tuyên.

Chú rể Kỷ Tiểu Hải và cô dâu Tôn Dung Tuyên, ha ha, một người là bạn trai bảy năm, một người từng là bạn thân nhất của cô.

Vân Thanh cũng nhìn thấy tấm thiệp đỏ chói mắt ấy, cô chửi: “Cái đôi cầu nam nữ này không biết xấu hổ hay sao mà còn dám gửi thiệp mời thế này!”

Trong căn phòng lặng tã, chất giọng to lớn của Vân Thanh trở nên ồn ã hơn gấp nhiều lần, thậm chí còn làm các đồng nghiệp đang ngủ trưa bừng tỉnh giấc.

Vết thương chưa kịp lành trong lòng Kiều Tâm Duy bị tình huống đột ngột này khoét thành một lỗ sâu hoắm, cơn đau kim nén lâu nay chọt tuồn ra như lũ quết, ngay khi cô chưa kịp thu dọn sự tàn tạ còn chưa kịp cũ, bọn họ lại gửi thiệp mời đến đây.

Trong một tuần, cô còn chẳng đủ cả thời gian để làm dịu đi vết thương lòng.

Tốc độ này thật nhanh không kể xiết.

Vân Thanh bực bội giật lấy thiệp mời xé toang, rồi chẳng ngần ngại vứt thẳng vào thùng rác: “Tâm Duy, cái đôi chết tiệt đó có ý đấy, đừng quan tâm tới bọn nó”

“Minh... không sao đâu...” Cô run rẩy tự an ủi, thế mà nước mắt cứ lại lăn dài trên má. Cô vội vàng đứng bật dậy chạy vào toilet, không muốn để lộ vết thương của bản thân trước mặt mọi người. Hơn thế nữa, cô càng không muốn lại đối diện với những ánh mắt đồng tình và thương hại của đồng nghiệp.

Cô và Kỳ Tiểu Hải đã ở bên nhau từ thời Phổ thông cho đến Đại học, sau đó thậm chí còn làm việc ở cùng một công ty. Cô cho rằng mình sẽ không bao giờ rời xa người đàn ông đó.

Nhưng khi cô đang vui sướng chuẩn bị cho đám cưới, chờ đến giây phút trở thành cô dâu của Tiểu Hải, thực tế phũ phàng nhưng chẳng thể bao biện hiển hiện ngay trước mắt. Đến bây giờ, cô cũng không ngờ rằng thừa lúc cô tăng ca, người bạn trai cô tin tưởng bấy năm trời và bạn thân đã ngủ với nhau. Cô thật sự không ngờ tình cảnh éo le như vậy lại xuất hiện ngay trong cuộc đời mình, cô đã tin tưởng Kỳ Tiểu Hải nhiều thế mà.

“Tâm Duy, anh có lỗi với em, tất cả đều là lỗi của anh. Dung Tuyền có thai rồi, anh phải có trách nhiệm với cô ấy” Lời sám hối của Kỳ Tiểu Hải vẫn vang vọng ngay bên tai. Một tuần trước, ngay tại phòng làm việc này, Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyền cùng quỳ xuống để cầu xin cô tha thứ. Đối diện với lãnh đạo Công ty và đồng nghiệp, họ than thở khóc lóc quỳ xuống trước mặt cô.

Mở vòi nước, cô vội hứng nước tấp vào mặt ba lần. Dòng nước mát rượi rửa sạch nước mắt cô, nhưng không thể cuốn phăng đi nỗi đau khổ đang trào dâng trong lồng ngực.

Bây năm tốt đẹp nhất của tuổi thanh xuân, cuối cùng chỉ đổi lại bằng một câu xin lỗi.

Sau hôm đó, Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyền nghỉ việc ở công ty. Còn mình cô ở lại với những câu hỏi và niềm thương hại, vì sắp tin tưởng cô, vì dự án vừa nhận còn chưa hoàn thành.

Cô tự an ủi mình rằng thời còn trẻ ai chẳng từng yêu phải những thằng rác rưởi?!

Lúc này cô mới nhận ra một chân lý, là con gái, phải biết yêu bản thân nhiều hơn một chút.

Vặn chặt vòi nước, cô ngẩng đầu lên, một người đàn ông uy nghiêm xa lạ chợt xuất hiện trong tầm mắt. Anh đứng sau lưng nhìn chăm chăm làm cô giật bắn mình, quay đầu lại, lắp bắp hỏi: “Tiền sinh, có chuyện gì không?”

Người đàn ông cao hơn hình ảnh phản chiếu trong gương, hẳn là tầm hơn một mét tám. Ánh mắt anh sắc bén như hai thanh kiếm nhọn, khí chất nghiêm nghị bẩm sinh làm cho người khác ngợp ngạt. Lúc này đây, gương mặt cứng nhắc của anh lộ ra vẻ tò mò. Kiều Tâm Duy không dám thách thức khí chất uy quyền của anh, hơn nữa có thật sự không quen người này. Cô đã làm ở đây gần nửa năm, đây là lần đầu tiên cô gặp phải một vị thần mặt đen có thể độ nổi với sự nghiêm túc của sếp cô, Nguyễn Tấn.

“Có việc gì à?” Cô hỏi thêm lần nữa. Chẳng qua là một cô gái chạy vào toilet khóc lóc thôi mà, không đến nỗi phải tò mò như vậy chứ.

Người đàn ông thu lại ánh mắt, sau đó đến chỗ vòi nước bên cạnh để rửa tay, không nói thêm lời nào nữa.

Kiều Duy Tâm thắc mắc nhìn người đàn ông, bỏ qua thái độ không hòa hòa đó, riêng hình tượng của anh hoàn toàn có thể trở thành siêu cấp thịt tươi nơi công sở, sợ là tìm khắp cái Tập đoàn Viễn Đại này cũng không thể mò ra được một người có thể đẹp trai bằng anh. Nếu đường nét của anh thật sự không đung qua dao kéo thì nó có thể được xưng tụng là tạo vật thần thánh của Chúa Trời. Từ góc nhìn của cô có thể thấy vầng trán đầy đặn, sống mũi cao, ánh mắt sâu thẳm của anh, ngay cả tỉ lệ cằm và môi cũng hoàn toàn phù hợp với hai chữ hoàn mỹ.

Thấy anh không nói gì, Kiều Tâm Duy hỏi: “Tiền sinh, anh mới tới à?” Cô còn tốt bụng nhắc nhở: “Anh đi nhầm rồi, đây là nhà vệ sinh nữ, nhưng mà ngày đầu tiên đi làm nên vào nhầm phòng cũng không sao, sau này quen là được”

Người đàn ông hồ hững rút một tờ giấy ra, vừa lau tay vừa nói: “Tiểu thư, là cô đi nhầm, đây là nhà vệ sinh nam”

“A... Nhà vệ sinh nam” Ruột gan Kiều Tâm Duy cứ như có ngàn vạn con ngựa lao qua vùn vụt, cô vẫn chưa quên cảnh vừa rồi mình chạy như điên đến bồn rửa mặt, vừa tát nước vừa khóc nức nở, cứ ngỡ trong nhà vệ sinh chẳng có ai cả. Cô dò dẫm nhìn vào gương, hình ảnh phản chiếu sự nhếch nhác cùng cực, mái tóc và quần áo ướt nhẹp, lớp makeup biến mất, mascara và chì kẻ mắt chảy một vệt đen sì. Càng chết hơn là, bộ dạng của cô còn nổi bật hơn cả người đàn ông đứng bên cạnh, giống như bức tranh “Mỹ nam và dã thú”

Những từ như xấu hổ hay khó xử đều không đủ để hình dung nỗi sự ngại ngùng của Kiều Tâm Duy vào lúc này. Cô đi làm ở công ty lâu thế mà ngay cả toilet cũng đi nhầm cho được.

Đau xót trong lòng còn chưa kịp vơi, mà tình cảnh ngượng ngập trước mắt lại càng làm cô thêm xấu hổ. Cô tranh thủ rút thêm vài tờ giấy lau tay, sau đó ôm mặt chạy thật nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Cuộc Xem Mắt Không Thuận Lợi

Ba tháng sau.

Sáng nắng đẹp cuối tuần, tiếng đập cửa đánh thức Kiều Tâm Duyệt đang vui mình trong ổ chăn. Hạng Linh, mẹ của Kiều Tâm Duyệt đang thúc giục ngoài cửa phòng: “Tâm Duyệt, mau dậy ngay, cô của con gọi điện đến giục rồi, mẹ con mình phải tranh thủ thời gian đến đó. Cuộc hẹn đầu tiên không thể đến muộn được, mau rời giường, có nghe không?”

Kiều Tâm Duyệt cau mày, mở mắt nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, cô mắt kiết nhử nhấc thốt lên: “Vâng ạ?”

Đang đánh răng, điện thoại bỗng đổ chuông: “A lô, mới sáng sớm mà đã có chuyện gì vậy?”

“Tâm Duyệt, hôm nay lại đi xem mắt đấy à?” Vân Thanh cười hi hi ở đầu bên kia điện thoại.

“Nói nhảm vừa thôi, vào chuyện chính đi, đang đánh răng”

“Không có gì đâu, mình chỉ định nói với cậu là nếu lần xem mắt này vẫn không thành công thì để mình giới thiệu cho một anh, bạn nói khó của chồng mình, quân nhân chính thống, cao phủ soái đẳng hoàng, chắc chắn là một thôn làng* của cậu”

Kiều Tâm Duyệt nhỏ nước súc miệng ra, hỏi một cách hài hước: “Cao phủ soái mà cũng cần đi xem mắt á? Nhẽ ra phải sớm ôm vài thằng cu rồi chứ, lại còn là quân nhân, nghe hơi xa vời rồi đấy. Chắc anh ta là một thôn làng của người khác rồi, không phải của mình đâu.”

“Anh ấy mới chuyển công tác về đây được ba tháng, cũng đang kiếm mối đi xem mắt. Nhà thúc giục mãi nhưng anh ta không đồng ý, bình thường công việc khá bận rộn, đến giờ vẫn chưa tìm được đối tượng. Mình tình cờ nghe chồng nói chuyện điện thoại nên mới biết, nhớ đến cậu đầu tiên, mình tốt với cậu quá mà đúng không?”

“Tốt, tốt cực kì. Ngay cả chuyện xem mắt của mình cũng được cậu chuẩn bị trước cho một anh dự bị” Ngoài cửa vang lên tiếng giục của mẹ, cô đành kết thúc cuộc trò chuyện: “Vân Thanh, không thêm nghe câu nói nữa, mẹ đang gọi rồi”

“Ừ, chúc cậu xem mắt thành công, ha ha.”

Cúp điện thoại, lòng Kiều Tâm Duyệt chẳng để tâm thêm chút nào. Đối với cô, cụm từ cao phủ soái đã biến thành một trò đùa từ ba tháng trước, cô không dám ôm bất cứ kỳ vọng nào đối với người đàn ông sắp gặp mặt, bởi theo kinh nghiệm, hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn.

Vừa đến trước cửa, Hạng Linh vội quay lại lấy cái túi vải màu đỏ thêu chỉ vàng nằm trên bàn ăn: “Tâm Duyệt, Tâm Duyệt, sao con bất cẩn thế, ngay cả cái này cũng quên. Con phải bọc nó trong người đấy, đây là bùa nhân duyên, mẹ đã cố ý xin sư thầy cho con đấy, chắc chắn đợt xem mắt này sẽ thành công”

“Mẹ, cái này chỉ là mê tín thôi, mẹ cũng tin á?”

“Biết là mê tín, nhưng mãi mà con không tìm được ý trung nhân, mẹ sốt ruột lắm, hết cách mới đi xin cái này đó”

“Con chỉ mới hai mươi ba tuổi thôi, còn nhiều cơ hội, mẹ gấp như thế làm gì?” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng cô vẫn bỏ cái túi nhỏ vào túi xách của mình: “Con sẽ mang theo, không đi chắc sẽ muộn mất.”

“Ừ ừ ừ, cuộc hẹn đầu tiên không thể đến muộn, đi mau thôi con”

Hai mẹ con vội vàng ra cửa.

Trong nhà hàng, người đàn ông ngồi đối diện cô chính là đối tượng xem mắt hôm nay của cô, là người mà cô của cô giới thiệu.

Kiều Tâm Duyệt sững sờ nhìn tóc của anh ta, rõ ràng đây là “Địa Trung Hải” mà. Anh ta tưởng để mấy lọn tóc dài ở hai bên vuốt qua giữa đầu thì người khác sẽ không biết đâu anh ta trọc lóc á? Vì phép lịch sự, ánh mắt cô chỉ dừng trên đầu đối phương trong vòng mười giây mà thôi.

“Chị Vương, đây là chị dâu tôi, đây là con gái của chị dâu tôi, tên là Kiều Tâm Duyệt, năm nay vừa hai mươi ba tuổi, mới tốt nghiệp Đại học, hiện đang làm việc ở Viễn Đại, giới giang hồ cùng. Chị xem đi, con bé trầm tĩnh hiền lành, nhìn làn da con bé kia, vừa láng vừa mịn” Người cô không bao giờ thừa nhận mình là cháu gái của bà như đang cố gắng giới thiệu và chào hàng một sản phẩm vừa ra mắt.

“Chị dâu, đây là chị Vương và con của chị ấy, Quách Hạo” Cô của cô mỉm cười, giọng điệu lấy lòng, bà ấy còn nhấn mạnh: “Quách Hạo là Phó Cục trưởng Bộ Giao thông của thành phố chúng ta, sự nghiệp phát triển, trưởng thành chừng chặc”

Hạng Linh khách sáo nói: “Ha ha, nhìn bề ngoài của ngài Quách đây... mạo muội hỏi một câu, ngài Quách năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi chín tuổi”

“Ba mươi chín...?” Hạng Linh uyển chuyển nói: “Tuổi này, lớn hơn Tâm Duy nhà tôi hơi nhiều thì phải?”

“Trời ơi chị dâu à, đây là do chị quá thiên cận đấy, đàn ông bốn mốt vẫn như một đóa hoa, lớn tuổi chút mới biết quan tâm đến phụ nữ. Hơn nữa Quách Hạo lo cho sự nghiệp nên mới trẻ nãi chuyện hôn nhân, nếu không thì làm sao đến lượt Tâm Duy của chúng ta chứ?”

Kiều Tâm Duy nghĩ thầm: Hóa ra là mình nhặt được món hời lớn, chú hỏi đầu này, ngài lớn hơn tôi đến mười sáu tuổi mà không cảm thấy ngại khi đến gặp tôi à? Chắc hẳn ngài không sống cùng hành tinh với tôi rồi.

Quách Hạo không nói gì, mẹ anh ta đã mở miệng trước, bà cảm thấy rất tự hào về con mình: “Đúng vậy, con trai tôi từ nhỏ đã hiểu chuyện, dùng năng lực của mình mua nhà mua xe, không dựa vào một đồng của cha mẹ nó, bây giờ chỉ còn thiếu một người vợ mà thôi. Nhưng mà, nhà tôi không thích mấy cô gái tầm tầm, dù sao thì cưới vợ cũng là chuyện lớn của cả đời người, cho nên phải lựa chọn thật cẩn thận. Cô Kiều trẻ tuổi giỏi giang là chuyện tốt, nhưng thân là con gái, bản thân giỏi giang cũng không bằng gã cho một tấm chồng tốt. Nếu sau này kết hôn, cô có đồng ý từ chức để ở nhà dốc sức chăm sóc con trai tôi không?”

Kiều Tâm Duy im lặng, hôm nay đúng là xui tận mạng mới gặp phải cặp mẹ con cực phẩm tự cho mình là tốt nhất này. Dưới bàn, Hạng Linh vỗ tay con gái. Cô cố kìm nén mới không nói thẳng ra, nhưng giọng điệu vẫn chẳng tốt hơn mấy: “Không có ý gì đâu dì Vương, bỏ qua chuyện cháu vừa đi làm không lâu nên chưa có kinh tế vững chắc lắm, nhưng dù cho cả đời này cháu có tầm tầm đi chăng nữa thì cũng sẽ không bỏ sự nghiệp của mình vì gia đình riêng đâu ạ”

Giọng điệu của cô khiến mặt của dì Vương đen thui, sau đó, cuộc nói chuyện trở nên rất ngượng ngập.

Chỉ mười phút sau, bỏ lại một câu không hợp lý, dì Vương kéo Quách Hạo đi, Phó Cục trưởng Bộ Giao thông ba mươi chín tuổi từ đầu đến đuôi không nói một câu nào, mẹ nói gì anh ta đồng ý ngay cái đấy, hết từ, đúng, rồi đến dạ, từ thứ tư không hề xuất hiện trong cuộc đối thoại.

Cô của cô bắt đầu phàn nàn: “Tâm Duy à, sao cháu kén cá chọn canh thế? Quách Hạo có nhà có xe có địa vị, cháu gả cho cậu ta thì không phải lo gì cả, điều kiện như thế mà cháu còn kén chọn là sao? Đừng tưởng bây giờ cháu còn trẻ, thanh xuân của phụ nữ chỉ có vài năm thôi, đợi đến lúc cháu hai mươi, khi đó là người khác chọn cháu thôi.”

Kiều Tâm Duy giận đến nỗi không biết xả đi đâu, cô nói: “Cô ơi, cô không thấy dì Vương nói gì anh ta đều nghe nấy à? Đàn ông ba mươi chín tuổi mà không có chính kiến gì cả, dù cháu có sốt ruột muốn gả thì cũng chẳng thể gả cho một thằng chẳng khác nào cái nùm vú cao su được. Đầu óc anh ta có vấn đề, hơn nữa cháu cũng không

Vội.”

Cô của cô vội cướp lời, giọng cũng to hơn: “Cháu mới có vấn đề đấy, người như Quách Hạo gọi là hiểu chuyện. Cô biết cháu chế cậu ấy không đẹp trai, tìm chồng thì nhìn mặt làm gì, bạn trai cũ của cháu đẹp trai đấy, rồi kết quả thì sao nào?”

“Cô...” Kiều Tâm Duy tức đến run người. Dưới bàn, mẹ liên tục ấn vào mu bàn tay cô: “Được rồi cô, cô đừng nói nữa.”

“Cứ kén chọn giống cháu, đối tượng xem mắt chỉ càng ngày càng kém đi thôi. May mắn lắm mới kiếm được một người đàn ông có điều kiện như Quách Hạo, thế mà còn không trân trọng. Tôi chẳng muốn tìm người cho cô nữa.”

“Cảm ơn, không nhọc cô hao tâm tổn trí”

“Cô... Kiều Tâm Duy, chẳng lẽ cô định nhắm đến nhà họ Cảnh à? Mẹ của cô gả cho anh trai tôi còn chưa tính, có cũng đừng hòng gả cho Cảnh Thượng”

(*) “Một thôn làng” được trích trong câu “Son trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (tạm dịch: Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng).

Hai câu này lấy từ bài thơ Đường «Ma Ha Trì tống Lý thị ngư chi phong tường» của Võ Nguyên Hành. Thi nhân yêu nước Lục Du nổi tiếng thời Nam Tống kiên quyết chủ trương kháng Kim, bị tước mất chức quan. Lục Du trở về cố hương Sơn m (nay là Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang), chỉ ngồi đọc sách qua ngày.

Một ngày, Lục Du đi chơi xa, vượt qua con đường có non có nước, đi được hơn một canh giờ, nhà cửa ngày càng thưa thớt. Khi ông leo lên một sườn dốc phóng mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tựa như không còn đường đi nữa. Nhưng Lục Du ham chơi nên không muốn quay đầu. Ông men theo sườn núi đi về phía trước, được mấy chục bước, rẽ qua góc núi, thì đột nhiên phát hiện ở trong một thung lũng gần đó có một thôn trang nhỏ. Nơi ấy hoa đỏ liễu xanh, cảnh sắc xinh tươi, hết như cõi bồng lai trong truyền thuyết.

Trở về nhà, Lục Du có ấn tượng sâu sắc với chuyến tản bộ xa này, mới sáng tác bài thơ luật thất ngôn «Du Sơn Tây thôn», trong đó có hai câu: “Son trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (tạm dịch: Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng). Ý tứ là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng.

Quay lại ngữ cảnh truyện, “một thôn làng” trong câu nói của Vân Thanh có nghĩa là đường thoát cho Kiều Tâm Duy. Vì Kiều Tâm Duy xem mắt quá

nhiều mà vẫn chưa tìm được người vừa ý cho nên chàng trai Văn Thanh giới thiệu sẽ là đường thoát cho tình cảnh éo le của chị Kiều Tâm Duyệt nhà ta.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bóng Liễu Hoa Tươi Một Thôn Làng

Kiều Tâm Duyệt giận đến nỗi run cả môi lên, cô của cô càng nói càng chói tai. Cô kìm nén không được nữa phải đứng dậy đáp lại: “Cô yên tâm, dù cả đời này cháu không gả được ra ngoài, cháu cũng không có ý đồ

với anh cháu đâu. Cảnh Thượng là anh cháu, cả đời này cũng sẽ như vậy. Mẹ, con muốn đi dạo phố, mẹ và cô về trước đi”

Sắc mặt của Hạng Linh rất xấu, một mặt là em gái của chồng, một mặt là con gái ruột, dù bà muốn bênh con gái mình nhưng cũng không thể thốt thành lời.

Kiều Tâm Duyệt đi lang thang trên đường không mục đích, người đi đường và dòng xe vội vã lướt qua cô.

Một cặp đôi mặc đồng phục học sinh, sóng vai nhau đi từ phía đối diện đến. Thoáng chốc, dường như cô lại nhìn thấy mình của bảy năm trước. Bảy năm trước, cô và Kỳ Tiểu Hải cũng giống như vậy, hai người dắt tay nhau đi dạo vào buổi chiều cuối tuần, mua một ly kem cũng chia nhau ăn, mặc kệ ánh mắt của người khác.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng thể lường hết mọi sự trên đời, Kỳ Tiểu Hải bây giờ đã không còn là Kỳ Tiểu Hải của ngày xưa nữa.

Đúng vậy nhỉ, cô của cô nói rất đúng, đàn ông đẹp trai cũng chẳng để làm gì, dù lòng anh ta không đối trả thì những người phụ nữ khác cũng sẽ tìm cách dính vào. Sự cám dỗ của xã hội này quá lớn, ai có thể tự tin chắc chắn rằng mình sẽ chỉ dành cho một người trong cả cuộc đời cơ chứ.

“Kiều Tâm Duyệt, chẳng lẽ cô định nhắm đến nhà họ Cảnh à? Mẹ cô gả cho anh trai tôi còn chưa tính, cô đừng hòng gả cho Cảnh Thượng” Những lời nói ấy cứ vang vọng bên tai, không ngờ, lời đồn đại vô căn cứ trong miệng người thân đã đến độ khó nghe như vậy.

Khi cô mười ba tuổi thì cha đột ngột qua đời vì tai nạn giao thông. Chuyện đau lòng lúc đó không đáng nhắc lại, nhưng điều bất ngờ là nửa năm sau mẹ cô tái giá. Thân là con, cô cũng từng hận mẹ, nhưng khi trở thành một người phụ nữ, cô có thể thông cảm cho bà.

Cả hai bên đều là gia đình đơn thân, cha dượng là một nhân viên công chức giản dị, bây giờ đã về hưu. Mười năm qua, ông đã giúp hai mẹ con cô có một cuộc sống ổn định, riêng cô còn có thêm một người anh trai, tên Cảnh Thượng.

Sự phản bội của Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên khiến cô nản lòng thoái chí, lại thêm mối quan hệ khó nói với người anh trai Cảnh Thượng, khiến cô rơi vào hoàn cảnh chỉ mới hăm ba tuổi đã phải liên tục đi xem mắt. Cô chỉ nghĩ đến việc tìm một người phù hợp để gả đi sớm, yêu cầu chỉ vồn vện có hai từ “phù hợp” mà thôi, ai mà ngờ lại khó đến như vậy.

Cô biết, họ hàng của cha dượng gây áp lực rất lớn cho mẹ, cô của cô đã nói thẳng như vậy rồi, sao cô lại không hiểu được.

Người nhà họ Cảnh vĩnh viễn sẽ không trở thành người nhà của cô, dù cho cô vẫn ở nhà họ.

Cô không thể thay đổi được vận mệnh, chỉ có thể cố gắng thích nghi với thực tế. Vậy nên, cô liên tục đi xem mắt hết lần này đến lần khác, có hi vọng sẽ sớm gặp được “một thôn làng” của mình.

“A lô, Văn Thanh à... Ừ, cậu nói đúng rồi, vẫn không thành công”

Văn Thanh cười hả hê. Cái này hoàn toàn không phải là cười trên nỗi đau của người khác, mà là khao khát làm bà mai từ tận đáy lòng: “Thế thì đi ăn cơm trưa với cao phú soái đi, phòng ăn ở quán Pháp Mira, 11 giờ, không gặp không về”

“Vội thế? Phải để mình thờ đã chứ?”

“Rèn sắt khi còn nóng, chồng mình vừa hẹn anh ta rồi, chúng mình đang trên đường đi, cậu đến mau mau nhé”

“Hà? A lô, a lô?” Kiều Tâm Duyệt ngạc nhiên nhìn điện thoại một lúc, đầu dây bên kia đã ngắt kết nối. Choáng! Không hiểu sao cô nàng Văn Thanh này lại sốt ruột chào hàng cho bạn nói khổ của chồng như vậy chứ, có khi nào lại là một cực phẩm không đây.

Tại phòng ăn cao cấp của nhà hàng Pháp Mira, Kiều Tâm Duyệt vừa đến cửa lớn đã thấy Văn Thanh vẫy vẫy tay chào mình: “Tâm Duyệt, bên này”

Kiều Tâm Duy nhìn về phía phát ra tiếng nói, người đàn ông là bạn nói khó của chồng Vân Thanh đang ngồi đối diện với cô nàng lọt vào mắt cô đầu tiên.

Cả người anh toát ra khí chất chính trực của người quân nhân, đường nét gương mặt rất tuấn tú, vai rộng, mặc một bộ sơ mi trắng và quần tây đen điển hình. Quan trọng hơn chính là kiểu tóc vừa gọn gàng vừa thoáng mát của anh, mái tóc đen thẳng tăng thêm phần nam tính.

Kiều Tâm Duy nghĩ thầm: Trông cũng khá ổn, có thể nói là niềm vui bất ngờ. Thế nhưng, người như vậy mà cũng đi xem mắt, chắc không phải có điều gì khó nói đấy chứ?

Sự ngọt ngào của buổi xem mắt vừa rồi vẫn chưa hoàn toàn biến mất, thế nên cô không thể dấy lên nỗi bất cứ sự mong đợi nào.

Vân Thanh đứng dậy, kéo bạn thân đến giới thiệu: “Cậu ấy là bạn thân kiêm đồng nghiệp của em, tên Kiều Tâm Duy. Tâm Duy, đây là Giang Hạo, anh ấy là lãnh đạo cấp cao đấy”

“Khụ khụ” Giang Hạo khề ho hai cái để cắt ngang câu nói của Vân Thanh. Anh lễ phép đứng lên: “Chào cô Kiều, rất hân hạnh được gặp cô”

Giọng điệu của anh ta giống như đang đi xem mắt, có thể xem là một tên lão luyện. Tuy nhiên, anh ta rất cao, dù cô có mang giày cao gót nhưng vẫn phải rướn cổ nhìn, cộng thêm một điểm. Người hồi nãy là Quách Hạo, bây giờ là Giang Hạo, miễn cưỡng có thể tính là cùng tên, nhưng so sánh cấp bậc của hai người, hảo cảm của cô lại tăng cao hơn.

Giang Hạo rất lễ phép, nhưng gương mặt không hề cười: “Trần Kính Nghiệp, sao cậu không nói trước cho tôi biết là có thêm một người bạn ở đây?”

Anh rất không vui, đồng thời cũng không muốn che giấu thái độ không vui của mình. Về nhà vừa tròn ba tháng đã bị ba mẹ ép đến nỗi dường như mỗi ngày đều phải hẹn gặp một cô gái. Hôm nay khó khăn lắm mới có dịp gặp bạn lâu năm để thư giãn một chút, không ngờ lại là một cuộc xem mắt.

Mặc dù rất bất mãn, nhưng nền tảng giáo dục và tố chất không cho phép anh tiếp tục bộc lộ sự bất mãn đó. Anh chuyển đổi ý của lời nói bằng một câu khác: “Tay không gặp mặt người đẹp không phải là phong cách của tôi, cậu nên nói sớm để tôi biết mà chuẩn bị tốt hơn”

Kiều Tâm Duy là một người nhạy cảm, người đàn ông này rất khéo trong việc đưa đẩy, cô nghĩ vậy.

Vân Thanh nói: “Đừng có đứng nói nữa, ngồi xuống đi. Tâm Duy, cậu uống gì?”

“Cà phê như các cậu là được.”

Vân Thanh quay sang ra hiệu nhân viên phục vụ: “Lấy cho tôi một ly giống vậy, kèm với phần thức ăn dành cho một người”

Kiều Tâm Duy ngồi xuống vị trí đối diện với Giang Hạo, cô thoáng nhìn anh ta. Người đàn ông này rất ưu tú, từ cách ăn mặc đến nói chuyện đều cho thấy anh ta không giống người thường. Khi nói chuyện, anh ta toát ra vẻ tự tin đầy quyến rũ.

Người đàn ông giống như vậy có đủ tiêu chuẩn để lựa chọn phụ nữ.

Giang Hạo nói một cách từ tốn, anh nói về những chuyện xảy ra khi mình ở nước ngoài, về những tin đồn thú vị trong quân đội, đồng thời nói về sự thay đổi của thành phố này trong những năm gần đây. Ánh mắt của anh hay những chủ đề anh gợi lên đều không hề đã động đến Kiều Tâm Duy. Vân Thanh chuyển chủ đề về phía Kiều Tâm Duy vài lần, nhưng đều bị anh khéo léo chuyển sang chuyện khác.

Rất hiển nhiên, Giang Hạo không hài lòng về việc hẹn hò với cô, thậm chí còn khinh thường đến nỗi không liếc mắt nhìn cô dù chỉ một lần. Điều này khiến cho một người giàu lòng tự trọng như Kiều Tâm Duy cảm thấy không thoải mái.

“À!” Trần Kính Nghiệp chợt nhíu mày thốt lên một tiếng rất nhỏ, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là Vân Thanh đã đá chồng mình dưới bàn.

Bầu không khí trở nên lúng túng vô cùng.

Giang Hạo miễn cưỡng bắt đầu một chủ đề liên quan đến cô, nhưng đối tượng được hỏi vẫn không phải cô mà là Vân Thanh: “Kiều tiểu thư hình như là nhà thiết kế?”

“Đúng vậy, Tâm Duy làm cùng công ty với em, khả năng thích nghi và năng lực làm việc của cậu ấy rất xuất sắc, cậu ấy còn thường xuyên giúp đỡ em, được sếp đánh giá rất cao. Hơn nữa, cậu ấy rất xinh đẹp, mấy thanh niên độc thân ở văn phòng bọn em đều nườm nượp theo đuổi đấy” Vân Thanh thăm dă chồng mình đang ngồi ở đối diện: “Ông xã, đúng vậy phải không?”

Trần Kính Nghiệp lúng túng “Ừ” một tiếng. Câu ậm ừ của anh ta vừa chất chứa sự nghi ngờ vừa bộc lộ vẻ khó hiểu, nhưng vì ánh mắt uy hiếp của vợ khiến anh ta nhanh chóng gạt đầu nói: “Ừ, đúng vậy”

Kiều Tâm Duy cảm thấy xấu hổ, sao Trần Kính Nghiệp có thể biết chuyện ở phòng làm việc của chúng ta chứ chị hai. Đăng bởi: admin

Chương 4: Mình Còn Phải Chạy Số

Gương mặt Giang Hạo vẫn không thay đổi, anh lại chuyển chủ đề thêm lần nữa: “Kính Nghiệp, xem ra cuộc sống tân hôn của cậu rất thú vị”

Trần Kính Nghiệp ngai ngừng cười cười, đối diện với ánh mắt tràn ngập chờ mong của Văn Thanh, anh ta lúng túng nói vài chữ: “Phục vụ sao vậy nhỉ, mãi mà cà phê của Tâm Duy vẫn chưa bung lên?”

Văn Thanh trừng chồng mình, thôi thì cô đành hỏi tiếp vậy: “Giang Hạo, bình thường anh thích làm gì?”

“Bắn súng, đua ngựa, cắm trại dã ngoại, tập boxing, đôi khi sẽ đi tắm biển”

“...” Hoàn toàn không có điểm chung gì cả. Văn Thanh vẫn tiếp tục kiên trì hỏi: “Ha ha, bình thường anh có thích xem phim không? Gần đây có một rạp chiếu phim, chúng ta ăn cơm xong thì đi xem phim được không? Sau khi làm việc xong Tâm Duy rất thích đi xem phim, thú vui nho nhỏ của cậu ấy đấy”

Giang Hạo hơi cau mày, lạnh nhạt nói: “Không thú vị lắm. Từ trước đến giờ tôi không tốn thời gian vào những việc vô nghĩa như thế”

Bầu không khí lại trở nên lạnh đến mức đóng băng.

Kiều Tâm Duy như đang ngồi trên bàn chông. Sau khi đi xem mắt nhiều lần, cô tưởng mình đã đạt đến cảnh giới bách độc bất xâm, nhưng lần đầu tiên có gặp phải một người đàn ông ngạo mạn như vậy. Cứ ngỡ rằng mình đã chết lặng trước những con biển động, hay nói khác hơn, cô có thể bình tĩnh đối diện với mọi tình huống. Nhưng rốt cuộc cô vẫn là một người nóng tính, hơn nữa lòng tự trọng của cô còn cao ngút ngàn. Người đàn ông ngồi đối diện ăn mặc thẳng thớm, cách nói chuyện và hành động rất tử tế, mọi khía cạnh đều rất phù hợp, ngoại trừ việc mắt của ta lại nằm trên đỉnh đầu.

Cô vừa bị cô của mình chọc tức muốn chết, vì mẹ nên phải nhịn, bây giờ gặp một gã đàn ông ngạo mạn thế này, cô thật sự không thể nhịn nổi nữa.

Ngay lúc đó, nhân viên phục vụ bùng cả phê lên, đồng thời đưa thực đơn cho họ.

Kiều Tâm Duy đẩy ra bảo: “Không cần đâu, đưa cho mọi người đi” Vừa nói, cô vừa rút tờ tiền từ ví ra đập lên bàn: “Cà phê coi như tôi mời, chuyện ăn cơm tối không tham dự, tôi không có tiền cũng không có thời gian. Đi trước nhé, mọi người từ từ dùng bữa”

“Tâm Duy, đừng đi mà” Văn Thanh xấu hổ, vội kéo cô lại.

“Ngại quá Văn Thanh, mình còn phải chạy số”

“Chạy số?”

Kiều Tâm Duy cười cười, cô lạnh lùng nhìn Giang Hạo, cố gắng nói rõ từng từ một: “Đúng vậy, cuộc xem mắt như thế này thật vô nghĩa, nếu đã vô nghĩa thì đừng lãng phí thời gian của mọi người, mình còn phải đi xem mắt tiếp đây. Văn Thanh, mai gặp ở công ty nhé?”

Cô ngẩng cao đầu bỏ đi, giày cao gót dẫm lên trên nền gạch bóng vang lên tiếng “cách cách”. Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, mắt Giang Hạo hơi sáng lên. Bây giờ, anh mới ngẩng đầu nhìn vào bóng lưng của Kiều Tâm Duy một lúc, lòng hiếu kỳ vẫn luôn ngủ yên trong lòng anh bỗng sục sôi vì câu “chạy số” của Kiều Tâm Duy.

A, cô gái khóc đến nổi trôi hết lớp trang điểm trong nhà vệ sinh nam cũng không phải là loại thiếu não, khá thú vị đấy.

Trên con phố nhộn nhịp, người đi đường vội vã, nếu không phải chân bị đau vì mang giày quá cao thì Kiều Tâm Duy khó mà trông thấy Kỳ Tiểu Hải đang đứng trước cửa bệnh viện.

Kỳ Tiểu Hải trông có vẻ không ổn lắm, một kẻ ưa sạch sẽ như anh ta chắc chắn sẽ không cho phép mặt mình lún phún râu và cổ áo sơ mi trắng bị ố vàng.

Cuộc sống của anh ta không ổn thì cô càng cảm thấy vui vẻ.

Hắn là vì ánh nắng quá chói chang, hắn là vì những cơn gió hôm nay mát rượi, cô thoáng khẽ run. Cô không hề nghĩ rằng bản thân sẽ bình tĩnh như vậy khi đối diện với người đàn ông này, thậm chí cô còn không thấy lòng mình dậy một chút gợn sóng nào.

“Tâm Duy, đã lâu không gặp, em... em khỏe...”

Kỳ Tiểu Hải như không hề chuẩn bị trước, nhưng ánh mắt anh ta vẫn ngập tràn sự mong đợi, Kiều Tâm Duy rất hiểu người đàn ông này.

“Tâm Duy... gần đây em khỏe không?” Kỳ Tiểu Hải cười cười, dúi chân dúi lên trên những mẫu thuốc lá đang nằm ngổn ngang dưới đất. Rõ là anh ta rất bất ngờ trước lần gặp mặt này, cho nên trở tay không kịp.

Kiều Tâm Duy cười ngao ngán, một người bị bạn thân cướp đi vị hôn phu và nhanh chóng nhận được thiệp cưới của bọn họ, một người vừa phải bận rộn vì công việc vừa phải cố gắng đối phó với những buổi xã giao để xem mắt, một người vừa đi xem mắt hai tên đàn ông cực phẩm trong cùng một ngày, liệu có khỏe không?!

Nhưng mà, có chắc chắn sẽ không bộc lộ sự mệt mỏi của mình trước mặt Kỷ Tiểu Hải.

Cô đứng thẳng lưng, vì xem mắt nên cô ăn mặc trang điểm rất cẩn thận, cô rất tin tưởng vào vẻ bề ngoài của mình bây giờ: “Rất khỏe, sắp xem trọng tôi, đồng nghiệp rất thân thiện, tôi vừa mới quen vài người bạn mới, à đúng rồi, người hẹn tôi đang chờ ở gần đây, tôi định đi tới đó”

Kỷ Tiểu Hải mỉm cười, đây là động tác anh ta thường làm mỗi khi đau khổ. Anh ta đang suy nghĩ xem mình sẽ nói gì. Một vài câu đã đến đầu môi nhưng vẫn không dám thốt thành lời, anh ta lạnh nhạt nói: “Thật à, vậy là tốt rồi, anh... anh cũng có việc, em đi đi, đừng để người ta chờ”

“Được” Kiều Tâm Duy nở nụ cười rất tươi, cô không biết nụ cười của mình trông giả dối đến mức nào.

Kỷ Tiểu Hải vò tóc, trông có vẻ cay đắng và buồn bực, nhưng anh ta không nói gì, chỉ im lặng đi qua cửa bệnh viện.

Bóng lưng của anh ta toát lên vẻ cô đơn.

Giây phút đó, Kiều Tâm Duy nhận ra rằng cô đã đánh giá thấp khả năng tự chữa lành vết thương của mình. Những nỗi đau đớn và chua chát trong giây phút Kỷ Tiểu Hải quay lưng dâng lên cuộn cuộn, như nước sông chảy ngược ra biển lớn.

Trong suốt bảy năm, Kỷ Tiểu Hải đã mang đi biết bao tuổi trẻ và ước mơ của cô, mỗi câu nói hay hành động của anh ta đã sớm khắc sâu vào xương tủy. Cô không khóc bởi vì không muốn sụt sùi với những hồi ức xưa cũ, cô không bị thương vì không muốn nhớ lại bao nỗi buồn đau, cô không đau bởi vì không thể nói ra thành lời.

Bộ phận thiết kế ở Tập đoàn Viễn Đại.

Sáng hôm nay, vừa bước vào cửa chính văn phòng, Vân Thanh đã nhìn thấy Kiều Tâm Duy đang ngồi ở bàn làm việc, cô nàng cười hi hi đi đến: “Tâm Duy, có tin tốt cho cậu này”

“Cậu đi trên đường đâm phải cú chó hay là cà thê vào cửa muộn một giây?”

“Đừng mà, mình biết hôm qua hơi lỗ mãng, chưa chuẩn bị gì cả đã mời cậu đến. Đúng là Giang Hạo rất kiêu ngạo, nhưng mà...” Gương mặt xinh xắn của Vân Thanh bỗng lộ ra vẻ rạn vỡ: “Anh ấy đề ý cậu đó, còn xin số của cậu nữa”

Kiều Tâm Duy tròn mắt nhìn Vân Thanh: “Chuyện hôm qua mình cũng không đúng, cư xử thiếu lịch sự, nhưng giờ mới sáng sớm thôi, cậu đừng trên mình như vậy.”

“Mình không đùa, là thật đó.”

“Ờ ờ, bỏ đi, mình hầu hạ không được người để mắt của mình trên đỉnh đầu đâu? Dù có phải đùa hay không có cũng phải né hết.”

“Đừng vậy mà, chẳng lẽ cậu không thấy điều kiện của anh ta rất tốt à? Mình còn nghe ông xã nói là anh ta vừa nhậm chức rất cao trong quân đội, là người rất có quyền thế đó. Dù có ngạo mạn thật, nhưng anh ta có vốn liếng để ngạo mạn, so với Kỷ Tiểu Hải, anh ta mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần đâu”

Nghe thấy ba chữ “Kỷ Tiểu Hải”, lòng của Kiều Tâm Duy bắt đầu dấy lên chua xót. Từ trước đến giờ, cô chưa từng so sánh đối tượng xem mắt với Kỷ Tiểu Hải, cũng không muốn so sánh chồng tương lai của mình với Kỷ Tiểu Hải. Nhưng mà, mối quan hệ gần bó thắm thiết lâu dài giữa cô và Kỷ Tiểu Hải đã khiến tiềm thức vô tình lấy anh ta ra làm tiêu chuẩn.

Cô tưởng mình đã che giấu suy nghĩ nhỏ nhoi này rất kỹ, thế mà lại không biết chẳng qua đây là đang tự lừa mình dối người mà thôi.

Không thể phủ nhận một điều, trong mỗi lần đi xem mắt, khi nghe đối phương giới thiệu về bản thân thì cô sẽ vô tình nhớ đến Kỷ Tiểu Hải.

Ngoài ra, còn một điều không thể phủ nhận nữa, đó chính là ngoại hình và địa vị của Giang Hạo đều cao hơn Kỷ Tiểu Hải mấy bậc.

Nhưng tình yêu không thể so sánh hay đối chiếu được, kẻ nào so sánh thì kẻ đó thua cuộc.

Vân Thanh biết mình lỡ mồm, ba chữ đó là điểm chết của Kiều Tâm Duy mà. Cô kinh hoàng “A” lên một tiếng rất nhỏ, sau đó nhanh chóng ngậm miệng lại.

Kiều Tâm Duy miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, nếu anh ta gọi tới, nể mặt cậu, mình sẽ lịch sự nói chuyện với anh ta vài câu. Nhưng nói thật nhé, thể loại quân nhân cấp cao này không phù hợp với mình” Đăng bởi: admin

Chương 5: Giang Hạo Hay Quách Hạo?

Thứ bảy của nửa tháng sau, Kiều Tâm Duy đột nhiên nhận được cuộc gọi từ số lạ, làm cô trở tay không kịp.

“A lô? Ai vậy?”

“Chào cô Kiều, tôi là Giang Hạo. Chúng ta đã gặp mặt ở nhà hàng lần trước.” Giọng nói rất trầm nhưng không khí khan, vừa bình tĩnh vừa rất thu hút.

“Khi nào cơ?” Hãy tha thứ cho cô, cô xem mắt quá nhiều rồi nên thật sự không nhớ lần trước là lần nào.

“Khoảng nửa tháng trước”

Kiều Tâm Duy cố gắng lục lại ký ức, bỗng nhiên một quả đầu bóng loáng tỏa sáng xuất hiện trong đầu cô: “Địa Trung Hải?”

“Địa Trung Hải là gì?” Giang Hạo cảm thấy rất bức bối.

“Không có gì, không có gì, nói nhầm thôi, anh... là Phó Cục trưởng gì đó đúng không?” Gọi Địa Trung Hải là nể mặt anh rồi đấy, nói thẳng ra là một ông hói.

Giang Hạo ở đầu bên kia điện thoại đã rơi vào trạng thái cạn lời, cô nàng Kiều tiểu thư được bạn bè khen ngợi này đã quên anh là ai mất rồi, quên còn chưa tính, cô ta lại còn nhận nhầm người. Chết tiệt! Giang Hạo cảm thấy không cam lòng, anh phân hơn thua với cô: “Cô Kiều, nếu đây là cách cô gây chú ý với tôi thì có thắng rồi đấy, bây giờ tôi rất tò mò, không biết hôm đó cô Kiều vội vàng chạy đi xem mắt đã tìm được người vừa ý hay chưa?”

Lần này lại tới Kiều Tâm Duy khô lời rồi, cô nhớ kỹ lại, cách nói chuyện của người đàn ông lớn tuổi ngậm nếm vú cao su kia không phải như thế này. Trời quý thần ơi, anh ta là Giang Hạo, tên của Địa Trung Hải là Quách Hạo, mình đúng là óc lừa mà.

“Anh... Anh là Giang Hạo” Cô xấu hổ cùng cực, cuối cùng cũng nhớ được rồi.

Mặt Giang Hạo đã đen thui toàn bộ rồi, tốt xấu gì cũng gặp nhau hai lần, thế mà cô gái này không hề có chút ấn tượng nào với anh. Đây là sự nhục nhã rất lớn, anh nặng nề trả lời: “Phải”

“Ha ha, anh tìm tôi có chuyện gì không?” Người đi xem mắt gọi điện lại cho mình, ý đồ quá rõ ràng, anh ta muốn hẹn hò thử với cô. Dù hiểu rõ nhưng cô vẫn cố hỏi.

“Không biết hôm nay cô Kiều có rảnh không, tôi nay cùng ăn một bữa cơm với tôi?”

“Tôi nay hả, tôi không rảnh” Thứ nhất, loại quân nhân cấp cao quyền uy này không phù hợp với cô. Thứ hai, tối nay đúng là cô có chuyện bận thật.

Giang Hạo thật muốn chửi thề mà, anh hít sâu hai hơi mới nhìn xuống được. Đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện thoại với phụ nữ sau cuộc xem mắt, và đây cũng là lần đầu tiên, sự chủ động của anh bị từ chối thẳng thừng. Anh xác định và chắc chắn rằng trong danh sách xem mắt của cô Kiều này, anh là một trong những đối tượng bị gạch bỏ.

Cuộc gọi kết thúc, Kiều Tâm Duy tiện tay đặt điện thoại xuống. Cô không để ý lắm tới chuyện này: “Mẹ có muốn đi vệ sinh không ạ? Con định dọn toilet”

Nửa tháng sau, thành phố bị giăng bởi màn sương dày cuối cùng nhường chỗ cho ánh nắng chói chang.

Khu Long Tuyền được gọi là khu đất quý giá có phong thủy tốt nhất thành phố, tác đất tác vàng, có tiền chưa chắc đã mua được nhà ở đây. Những người quyền thế, đặc biệt là quan chức cấp cao để ý chuyện phong thủy hơn người dân bình thường, họ đều mua nhà ở quanh khu này.

Biệt thự nhà họ Giang tọa lạc ở vị trí trung tâm của khu Long Tuyền, lô đất ấy ẩn mình đằng sau sự náo nhiệt, phồn hoa, chỉ còn vẻ yên tĩnh và bình yên đến lạ.

Cán bộ ưu tú đã về hưu Giang Chí Trung và vợ Lâm Thái m đang ngồi trên sofa cùng xem một cuốn album ảnh. Đây là album tổng hợp danh sách các cô gái trẻ độc thân có điều kiện xuất thân tốt.

Hai ông bà đang cố gắng tìm kiếm đối tượng phù hợp cho con trai độc nhất của mình.

Nghe tiếng xe hơi, Lâm Thái m vội đóng album lại. Bà nói: “Con trai về rồi, lão đầu trợc, mau cất cái này đi, lờ mà con trai nhìn thấy thì lại không vui nữa”

Giọng nói không vui của Giang Chí Trung vang lên: “Cất cất cái gì, nếu nó nghiêm túc tìm người để hẹn hò, thì hai ông bà già chúng ta còn cần phải quan tâm đến chuyện kết hôn của nó sao?!”

Một lát sau, cửa lớn mở ra, Giang Hạo xuất hiện. Anh mặc quân trang, tư thế nghiêm nghị và mạnh mẽ: “Ba, mẹ, con vừa về”

Trong đợt diễn tập thực chiến lần này, anh phải đến một vùng núi hoang sơ trong nửa tháng, may mắn là anh đã hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn dự định. Tuy nhiên, cả người mệt mỏi đến nỗi muốn lất lư ngã xuống. Chào ba mẹ một tiếng, anh nhanh chóng đi lên lầu.

“Con trai, con về thật đúng lúc. Tôi nay nhà mình có hẹn với gia đình bác Kỳ đấy” Lâm Thái m vội gọi anh lại.

Giang Hạo cau mày, không nói đồng ý hay không.

“Bộ vest đặt may hôm trước của con treo ở trong tủ, con nghỉ ngơi một lát rồi nhớ thay đồ đấy”

Một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng đáp: “Con rất mệt, con chỉ muốn tắm rửa rồi ngủ một giấc thật sâu, không muốn đi đâu cả” Anh không muốn từ chối sự nhiệt tình của mẹ, nhưng cũng không đồng ý với việc làm trước nói sau hay được voi đòi tiền của bà.

“Con trai à, con đã lớn rồi. Mẹ nghe nói, con gái của bác Kỳ, con bé tên Kỳ San San ấy, ngoại hình rất đẹp, tuổi tác phù hợp với con, nhỏ hơn con bốn tuổi, tốt nghiệp Thạc sĩ ở Bắc Đại. Con đến gặp mặt con bé một lát đi”

“Không đi” Giọng mặt Giang Hạo đen sì. Đây là lần thứ n mẹ làm mai cho anh rồi, mỗi lần về thủ đô là y như rằng các bữa tiệc ào ào kéo đến, chán chường không sao tả xiết.

Hơn nữa, cách đây không lâu, anh vừa bị một cô Kiều-gi-đó từ chối trong buổi xem mắt vì vội phải “chạy số” tiếp theo. Tha thứ cho anh, anh chỉ nhớ cô ấy họ Kiều thôi.

“Lần này mày không muốn đi cũng phải đi!” Giọng nói nghiêm túc và to rõ của Giang Chí Trung vang lên, nếu không phải viên đạn vẫn còn ghim trong cơ thể khiến ông không thể đảm nhiệm vị trí thì ông cũng không về hưu sớm như vậy. Ông đã làm một người lính gần cả cuộc đời mình, vì vậy chỉ huy giống như một thói quen, dù ở nhà, ông vẫn toát ra vẻ uy nghiêm.

“Con đã nói không đi thì sẽ không đi. Những cuộc hẹn xem mắt ba mẹ sắp xếp có lần nào con không đi chưa? Hôm nay con mới về nhà, quần áo còn chưa thay, con thật sự rất mệt mỏi”

Giang Chí Trung bình tĩnh lại gần, ông trình trọng nói: “Thành gia lập nghiệp, muốn lập nghiệp thì phải xây dựng tổ ấm trước, điều này sẽ tốt cho đường sự nghiệp của mày. Mày nhìn mấy đứa tổ phó trong đoàn của mày xem, đứa nào mà chưa lập gia đình?! Mày đã ba mươi hai tuổi rồi, lúc ba mày tám tuổi này thì mày đã cảm sủng chạy nhong nhong rồi”

“Thời của ba khác, thời của con khác. Bây giờ bốn mươi tuổi kết hôn vẫn chưa muộn, đàn ông càng già càng giá trị”

Lâm Thái m nháy mắt liên tục ra hiệu Giang Hạo đừng chống đối ba mình nữa: “Đều có lý, đều có lý cả...” Tính cách của chồng và con trai đều rất nóng nảy, mỗi lần cãi nhau như thế sao Hỏa đụng Trái đất, bà chỉ có thể làm dịu bầu không khí xuống.

“Ông xã, ông bình tĩnh nói chuyện, có gì đâu mà vội...?! Con trai, ba con nói đúng đấy, cưới một người vợ hiền sẽ giúp ích cho con đường sự nghiệp sau này. Điều kiện cơ bản đánh giá cho con lên chức chính là tình trạng hôn nhân của con, con tìm hiểu Kỳ San San thử xem, đây là con gái rọu của bác Kỳ, anh trai Kỳ Thâm của con bé làm

quân đội giống con, chức vị cũng không thấp. Bác Kỳ là lãnh đạo về hưu của Hiệp hội, gia đình gia giáo, mẹ chọn tới chọn lui vẫn cứ thấy Kỳ San San rất xứng với con. Gặp mặt thử đi, chắc chắn con sẽ thích con bé”

Giang Hạo nói: “Mẹ, lần nào mẹ cũng nói giống hệt nhau, cô nào cũng phù hợp như thế thì con cưới hết về là được rồi.”

Giang Chí Trung quát: “Thằng mất dạy, sao mày dám nói chuyện với mẹ mày như vậy hả, đừng tưởng đạt được dăm ba cái thành tích ở quân đội thì mày chả cần biết lớn nhỏ là gì, tối nay mày phải đi, đã hẹn xong cả rồi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Anh Trai Tỏ Tình

Giang Hạo nén giận, cố gắng bình tĩnh nói: “Buổi diễn tập thực chiến vừa kết thúc, ngày mai con còn phải tham dự Đại hội Tổng kết, tối nay phải viết báo cáo” Nói xong, anh bỏ đi lên lầu hai.

“Đừng có nói láo, mai là cuối tuần thì ai lại mở Đại hội Tổng kết, chưa nói chuyện xong thì mày chỉ biết chạy chạy, mày xuống đây cho tao! Khụ khụ khụ, khụ khụ...”

Giang Chí Trung vỗ vỗ ngực từ từ ngồi xuống, ông từng bị địch bắn trúng ngực khi thực hiện nhiệm vụ ở biên giới. Ông dùng tính mạng của mình để bảo vệ cho hòa bình của Tổ quốc, viên đạn đó cũng là niềm vinh dự cao nhất mình chứng cho những năm tháng tham gia chiến đấu, đồng thời cũng là phát súng kết thúc quá trình hoạt động ở quân đội của ông.

Bây giờ, bắt đầu đi ông mới phải xin nghỉ hưu sớm. Ông biết mình sống không thọ, ước muốn duy nhất của ông chính là nhìn thấy Giang Hạo có thể thành gia lập nghiệp trong một ngày không xa, sau đó toàn tâm toàn ý đền đáp công ơn cho Tổ quốc. Thế nhưng, Giang Hạo luôn không hài lòng với những cô gái mà hai vợ chồng ông đã chọn lựa cẩn thận.

Lâm Thái m nói: “Ôi trời ông xã à, ông đừng vội, ông không thể nóng nảy được, không tốt cho sức khỏe của ông, bình tĩnh, bình tĩnh.”

Giang Chí Trung nhìn vợ, ánh mắt ông ngập tràn nỗi âu lo, ông nói: “Aizz, bà xem thằng con của chúng ta có phải vẫn canh cánh chuyện trước đây hay không? Năm năm, đã năm năm rồi, chẳng lẽ nó có vấn đề gì đó?”

“Vấn đề gì?” Lúc đầu Lâm Thái m không để ý gì cả, nhưng nghe chồng nhắc, bà đột nhiên tròn tròn: “A, lão trọc đầu, ý của ông là... Trời ạ, gia đình của chúng ta không thể xảy ra vụ bê bối mất hết thuần phong mỹ tục như vậy được”

Ngay lập tức, hai ông bà già rơi vào trạng thái sợ hãi vô cùng.

Chỉ vài ngày trước, một chiến hữu của Giang Hạo gặp chuyện. Đứa bạn của con trai ông bà vừa ôm một người vừa uống rượu trong quán bar, uống say đến nỗi gây ra chuyện lớn. Chuyện này trở thành tin tức nóng hổi nhất được chiếu trong chương trình thời sự. Vấn đề là cậu ta ôm một người đàn ông! Bây giờ lối sống của xã hội đã phóng khoáng hơn trước, bất kì chuyện lạ lùng khác thường nào cũng đều có thể xuất hiện được.

Chuyện đó gây xôn xao trong giới của họ như là một vụ bê bối.

Đã năm năm rồi, bên cạnh Giang Hạo chưa từng xuất hiện bóng dáng của phái nữ. Khó khăn lắm anh mới về sống

thủ đô, gia đình sắp xếp xem mắt giúp mà anh lại tỏ thái độ bài xích như vậy, tại sao một người đàn ông trưởng thành lại không thích tìm vợ chứ?!

Lâm Thái m an ủi chồng: “Ông xã, ông yên tâm, tôi sẽ tìm cơ hội nói chuyện với con trai.”

Nếu sớm biết tin Cảnh Thượng về nhà vào hôm nay, Kiều Tâm Duy tình nguyện đi hẹn hò với Giang Hạo.

Đáng tiếc là đã quá muộn rồi.

“Leng keng Chuông cửa vang lên.

“Tới đây” Kiều Tâm Duy xoa xoa tay chạy đi mở cửa, cửa vừa mở ra, hình ảnh Cảnh Thượng đang kéo hai vali lớn và hai cái balo nặng trĩu đứng trước cửa nhà đập ngay vào mắt cô.

Cảnh Thượng ăn mặc rất thoải mái, áo len hở cổ màu trắng xanh đan xen và thun trắng ở trong, quần jeans rộng nhưng vừa người. Ánh mắt của anh còn đọng vẻ mệt mỏi, mái tóc ngắn hơn trước đây rất nhiều, kiểu tóc này càng làm gương mặt anh trẻ trung và anh tuấn hơn.

“Anh, anh... phải dọn nhà à?”

“Ừ, chuyển về đây ở” Tay trái tay phải của anh xách túi vào thẳng trong: “Đừng lo, giúp anh kéo vali vào là được.”

“À, vâng”

Ba tháng trước, Cảnh Thượng và ba của anh - Cảnh Trí Thành cãi nhau một trận rất lớn, sau đó anh chuyển ra ngoài sống. Tâm Duy đã không gặp Cảnh Thượng trong một khoảng thời gian khá dài. Hôm nay anh đột ngột chuyển về khiến cô hơi ngạc nhiên. Cô có thể đoán được phần nào lý do hai cha con cãi nhau, thế nhưng cô không dám kiểm tra suy đoán của mình.

“Mẹ, con về rồi” Cảnh Thượng cất hành lí vào phòng mình, sau đó ra ngoài rất nhanh: “Mẹ, có chuyện gì để con giúp mẹ làm một tay không?” Vừa nói, anh vừa kéo tay áo lên, cầm rễ rau trên bàn đi rửa.

“Bỏ xuống bỏ xuống, mới về nhà thì mau nghỉ ngơi đi, mẹ làm một chút là xong

“Con giúp mẹ làm nhanh hơn.”

“Khỏi giúp, con lo cho mình đi, ba con đi câu cá về ngay đó”

Cảnh Thượng bị Hạng Linh đuổi đi. Từ trước đến giờ, anh đều rất hiếu thuận và tôn trọng cha mẹ, dù đó chỉ là mẹ kế của mình. Anh chính là đứa con trai ngoan ngoãn, mẫu đàn ông giỏi giang mà hàng xóm và đồng nghiệp vừa gặp đã khen.

Lúc anh chưa học đứng, mẹ ruột bất hạnh qua đời, Cảnh Trí Thành vừa vào vai cha, vừa đóng vai mẹ nuôi dạy anh khôn lớn. Khi anh bước qua tuổi mười tám, Cảnh Trí Thành mới tái hôn, mẹ kế Hạng Linh vừa dịu dàng vừa hiền lành nên anh nhanh chóng chấp nhận và thích nghi với gia đình mới này.

Cảnh Thượng vào toilet, thấy đầu Kiều Tâm Duy ướt đầm mồ hôi, anh giật lấy cây lau nhà trong tay cô, nói: “Việc còn lại để anh làm giúp em”

“Không cần đâu... ai da” Chiếc cán dài của cây lau nhà đập “bốp” vì Kiều Tâm Duy cúi người vừa nhanh vừa mạnh nên trán và xương lồng mày của cô bất cẩn đập trúng vào cán. Đau quá! Có cán răng nhăm mắt chịu đựng.

Cảnh Thượng quýnh lên, anh đưa một tay giữ chặt gáy cổ, tay khác xoa xoa trán: “Em đừng vội thế chứ, thật bất cần quá... Em đừng nhúc nhích”

Đứng gần sát Cảnh Thượng khiến cô trở nên căng thẳng hơn: “Anh, không sao đâu.”

“Gi mà không sao đâu, sung lên rồi đây này” Vẻ lo lắng hiện rất rõ trên gương mặt của Cảnh Thượng, sự vội vàng đó hoàn toàn vượt quá tình cảm giữa anh trai và em gái.

Kiều Tâm Duy cuống cuống đẩy tay anh ra, sau đó cô lui lại đột ngột tạo khoảng cách an toàn với Cảnh Thượng: “Anh, em không có chuyện gì thật mà”

Gương mặt lo lắng quan tâm của Cảnh Thượng hiện lên vẻ đau đớn. Trong thời gian rời nhà ba tháng, anh đã bình tĩnh lại và hiểu rất rõ một chuyện, anh biết lòng mình đang khao khát điều gì.

“Tâm Duy, có một chuyện anh đã giấu trong lòng từ rất lâu rồi. Chờ đợi nhiều năm như thế, cuối cùng anh cũng có cơ hội để nói với em. Anh không muốn làm anh trai em, anh muốn cưới em, chăm sóc cho em thật tốt”

Một lời tỏ tình luôn cần phải có sự dũng cảm, đồng thời cũng yêu cầu một sự thúc đẩy nhỏ. Cảnh Thượng nói một lời lòng của mình làm Kiều Tâm Duy không kịp cản lại.

“Anh, anh nói gì vậy, chúng ta là anh trai em gái, chuyện này hoàn toàn không thể nào”

“Anh đã hỏi người bạn làm luật sư rồi, cậu ấy nói quan hệ của chúng ta vẫn có thể kết hôn. Mặc dù ba phản đối quyết liệt, nhưng nếu hai chúng ta cùng nhau cố gắng thì chắc chắn sẽ thuyết phục được ông ấy”

Ngay lúc đó, Hạng Linh kinh ngạc đứng ở cửa, nghe thấy lời của Cảnh Thượng, bà cau mày nói: “Các con đừng làm chuyện hoang đường đó, Cảnh Thượng, đừng có chấp như thế, mẹ luôn nghĩ con là con trai ruột của mình. Nếu con kết hôn với Tâm Duy, gia đình chúng ta sẽ tan vỡ... Tâm Duy?” Bà nghi ngờ nhìn con gái mình.

Kiều Tâm Duy sững sờ đến nỗi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đầu cổ rối như tơ vò. Quả nhiên, mối nghi ngờ đã được xác nhận, chuyện cô lo lắng bồn chồn không yên đã trở thành sự thật ngay trước mắt. Cô lắc đầu, bảo đảm với mẹ cô: “Mẹ, con chắc chắn là không, con chỉ xem anh ấy là anh trai mình”

“Tâm Duy...” Cảnh Thượng đau đớn vô cùng.

“Anh, anh đừng như vậy, em sẽ coi như anh chưa nói gì cả” Kiều Tâm Duy quả quyết nói: “Em đã có đối tượng hẹn hò rồi, em quen anh ấy lúc đi xem mắt, mặc dù bọn em chưa xác định quan hệ rõ ràng nhưng lại hợp nhau lắm” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cuộc Hẹn Hò Đầu Tiên Đầy Lúng Túng

Tuy nhiên, Cảnh Thượng lại không tin lời Kiều Tâm Duy, vì anh biết những cuộc xem mắt của cô đều không thành công, thế nên mới quyết định chính thức tỏ tình với cô.

Nhiều năm đằng đẳng trời, anh lặng lẽ nhìn Kiều Tâm Duy từ từ lớn lên, nhìn cô bắt đầu biết yêu, tốt nghiệp và đi làm, chôn chặt tình cảm của mình dưới đáy lòng. Ban đầu, anh định lập gia đình sau khi Kiều Tâm Duy kết hôn, nếu Kỷ Tiểu Hải không đột ngột phản bội cô, có lẽ anh mãi mãi sẽ giấu

giếm tình cảm của mình.

Thời gian có vừa chia tay, dường như đêm nào anh cũng thấy Kiều Tâm Duy thầm khóc nức ở một góc ngoài ban công, thế nhưng ban ngày, cô vẫn xốc lại tinh thần đi làm như bình thường. Tâm Duy mỉm cười nói với mọi người rằng mình không sao, nhưng anh biết lòng cô đang rỉ máu.

Không ai hiểu con bằng cha, Cảnh Trí Thành nhanh chóng nhận ra tình cảm của Cảnh Thượng. Lời cảnh cáo đầy nghiêm khắc của ba giúp anh hiểu rằng, mình không thể mơ mộng bất kì tình cảm nào với Tâm Duy cả, bởi anh và cô là anh em.

Đó là nguyên nhân khiến hai cha con cãi nhau một trận to.

“Tâm Duy, đừng lừa anh, anh hiểu em rất rõ, em không thể hẹn hò với một người xa lạ được” Cảnh Thượng nói chắc nịch.

Kiều Tâm Duy lắc đầu, gương mặt cô thờ ơ như thể không hề có chuyện đó: “Không có gì là không thể, con người ai cũng thay đổi cả” Đối diện với sự nghi ngờ của mẹ và anh trai, cô nói chắc chắn: “Anh ấy hẹn con ăn cơm vào ngày mai, nhân tiện muốn một câu trả lời cụ thể từ phía con, con đã nghĩ kĩ rồi, con chấp nhận”

Hạng Linh và Cảnh Thượng đồng thanh hỏi một câu: “Cậu ta là ai?”

Kiều Tâm Duy giải thích: “Là bạn nói khổ của chồng đồng nghiệp con, là một người lính. Trước đây anh ấy ở nước ngoài vài năm, bây giờ đã về sống ở thủ đô” Lời đã nói ra không thể rút lại, nếu đã lỡ bịa rồi thì phải bịa cho đúng, nhưng sự hiểu biết của cô về Giang Hạo cũng chỉ có chút đó thôi.

Ngay lúc đó, chốt cửa mở ra, Cảnh Trí Thành vừa hát nghêu ngao vừa đi vào nhà nói: “Hôm nay anh hốt được rất nhiều chiến lợi phẩm, câu được cả một thùng cá đây, tất cả đều là cá lớn đấy”

Cuối cùng, tình cảnh lúng túng này cũng kết thúc.

Giang Hạo đang vịn vôi hoa sen định tắm rửa thì nghe thấy chuông điện thoại vang lên ở ngoài. Anh vội quần khăn tắm bên hông rồi ra khỏi phòng tắm.

Anh cầm di động lên, khi thấy chữ “Kiều” hiện lên trên màn hình điện thoại, anh vừa cười vừa nghĩ thầm: Biết ngay là mảnh khỏe của cô mà, không vờ vịt với tôi nữa à?

“A lô, ai vậy?” Anh cố ý nói.

“A lô, là Giang Hạo đúng không, tôi họ Kiều”

“Ai đó?” Anh tiếp tục cố ý.

“Kiều Tâm Duy

“A.” Thì ra tên đầy đủ của cô là như thế: “Có chuyện gì không?”

“Thế này... Ngại quá, quả thật tôi nay tôi có chút chuyện trong nhà không hẹn với anh được, nên ngày mai được không, ngày mai anh có rảnh không?”

Giang Hạo có cảm giác như mình vừa ghi được một bàn thắng, là một chỉ huy, nếu anh không có khả năng nhận ra năng lực của binh sĩ, không biết cách lãnh đạo họ, cũng như không thể phân tích tình hình trận chiến thì làm sao có thể đánh thắng được chứ?! Cô gái tên Kiều Tâm Duy này thật thú vị, chơi trò “dục cảm cô túng”* với anh ư, đúng là một người phụ nữ thông minh, chà chà!

(*) Dục cảm cô túng: một trong 36 kế, có nghĩa là “Muốn bắt phải thả”. Thời Tam Quốc, Mạnh Hoạch làm phản khiến Thục Hán bất ổn. Để thu phục Mạnh Hoạch, Gia Cát Lượng đã bảy lần bắt, bảy lần thả (thất cảm thất túng, tiết 8) Mạnh Hoạch khiến Mạnh Hoạch đội ơn mà không dám làm phản nữa. Tào Tháo muốn dùng Quan Vũ để làm dũng tướng cho mình đã cấp cho Quan Vũ ngựa Xích Thố để Quan Vũ lên đường tìm huynh đệ Lưu Bị và Trương Phi; nhưng Quan Vũ chỉ cưỡi ngựa đi một đoạn bèn quay lại trở về với Tào Tháo để nguyện ra trận chiến đấu trả ơn cho Tào Tháo.

Tuy nhiên, anh thích phụ nữ tự cho mình thông minh, đặc biệt là loại phụ nữ tự cho mình thông minh bị anh nhìn thấu. Ở cùng với loại phụ nữ này, ít nhất cuộc sống của anh sẽ không thiếu những điều thú vị.

“Ngày mai tôi rảnh, sau đó thì sao?” Nếu có thích đóng kịch, thì anh cũng đánh giả vờ giả vịt lại vậy.

“Vậy trưa mai chúng ta hẹn nhau cùng ăn một bữa, để tôi nghĩ địa điểm rồi báo anh sau”

“Được.”

Cúp điện thoại, Giang Hạo tỏ ra rất hài lòng, anh biết ngay là nếu bản thân ra mặt thì sẽ không có người phụ nữ nào có thể từ chối được mà. Còn đối với Kiều Tâm Duy, cô cảm thấy đây là một việc cực kỳ bất đắc dĩ, thậm chí là bất lực. Trời má, sao lại có một thằng cha ngạo mạn như vậy chứ, rõ ràng anh ta biết người gọi là cố, biết rõ là cô muốn hẹn gấp, thế mà anh ta còn giả vờ là không biết, chắc chắn là cố ý đây. Thằng cha này không những ngạo mạn mà còn thù dai nữa, cực cực kỳ thù dai luôn!

Kiều Tâm Duy ngã mình xuống giường, nếu Cảnh Thượng không đột ngột về nhà, nếu có của cô không giới thiệu mấy tên cực phẩm cho cô xem mắt, thì cô sẽ chẳng thèm nghĩ tới gã kiều căng Giang Hạo này đâu. Thôi thì tới đâu hay tới đó vậy.

Nhà hàng Tây thì quá trang trọng, nhà hàng Trung Quốc thì lại nghiêm túc, cửa hàng ăn nhanh thì bình thường, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô quyết định đi ăn lẩu.

Lí do quan trọng nhất là người trong tiệm lẩu khá đông nên chỉ số an toàn cao.

Lần thứ hai gặp Giang Hạo là trước cửa tiệm lẩu náo nhiệt, Kiều Tâm Duy phải gật gù chấp nhận rằng nhan sắc của gã này đúng là không tệ, ngay cả gu ăn mặc cũng không thể nào bắt bẻ được. Bộ comple xám tro với thiết kế đơn giản nhưng lại rất hài hòa với vẻ lạnh lùng của anh ta, bên trong là áo sơ mi trắng với một khuy áo để mở, trông không nghiêm túc quá mức giữa quán lẩu bình thường này.

Giữa không gian ồn ào và xô bồ, vẻ bề ngoài cao lớn và đẹp trai của Giang Hạo nhanh chóng biến thành một điểm nhấn nổi bật trong mắt mọi người, thậm chí có khoảng vài giây không gian lại trở nên yên tĩnh lạ lùng.

“Hắt xì?” Kiều Tâm Duy chưa kịp thốt lên lời chào thì tiếng hắt hơi đã thay cô thu hút sự chú ý của anh, anh cất bước về phía cô.

“Tối qua tôi cảm lạnh, sáng nay vừa thức dậy thì thấy mình bị cảm nhẹ” Kiều Tâm Duy vội vàng giải thích, chuyện này cũng mất mặt quá.

Giang Hạo hơi nhếch môi, sau đó ngồi xuống ghế: “Bị cảm đi ăn lẩu, đúng là sáng suốt.”

“...” Kiều Tâm Duy không biết anh ta đang khen hay là xiên xỏ mình nữa. Trong phút chốc, cô không biết nên nói gì để đáp lại.

Sau đó, hai người gọi món, món được mang tới, chấm lửa, bắt nồi lẩu lên. Suốt cả quá trình, hai người không hề nói một câu nào với nhau.

Kiều Tâm Duy cảm thấy rất may mắn vì tiệm lẩu này đúng là lựa chọn chính xác của cô, nếu không thì ăn làm sao được khi ngồi đối diện một khối băng cơ chứ?!

Giang Hạo quan sát cẩn thận, cô khác với những tiểu thư khuê các anh thường xuyên gặp mặt rất nhiều. So sánh với các cô gái đó, cô tự nhiên và chân thực hơn. Gương mặt cô rất xinh xắn, đặc biệt là đôi mắt trông rất có thần, thật khó thấy điều này ở những cô gái khác. Cách ăn mặc của cô khá bình thường, nhưng không sao, phong cách có thể dần dần thay đổi. Về tính cách thì bây giờ anh biết không nhiều lắm, nhưng ít ra cũng không phải kiểu tệ ngắt.

Càng ngồi càng không thoải mái, Kiều Tâm Duy rút cuộc cũng gọi lên một chủ đề: “Hôm qua ngại quá, vì hơn nửa tháng rồi nên tôi không nhớ ra đó là anh” Cô thà nói chuyện tào lao còn hơn ngồi nhìn nhau trân trân như khi này: “Hơn nữa, buổi gặp mặt hôm đó cũng chẳng tốt đẹp lắm, nên tôi khá bất ngờ khi nhận được điện thoại của anh”

Giang Hạo nói như thật: “Ngày ngày hôm sau tôi phải đến tỉnh khác, hôm qua mới về lại thủ đô, công việc của tôi khá đặc biệt, trong lúc thực hiện nhiệm vụ không thể liên lạc với người khác được.”

“À, thì ra là như vậy... Nghe Văn Thanh nói chức của anh khá cao, là cao cỡ nào? Ý tôi là anh quản lí bao nhiêu người ấy? Nhiệm vụ của các anh là gì?” Kiều Tâm Duy tò mò hỏi.

Tuy nhiên, Giang Hạo lạnh lùng trả lời: “Cô không nên hỏi những vấn đề này, dù cô có hỏi, tôi cũng không trả lời được.”

“...” Anh trai quân nhân thật nghiêm túc, nói cái gì cũng nghiêm nghị như thế, thật khó bắt chuyện, cố gượng cười nói: “Ha ha, được thôi... Lẩu sôi, ăn được rồi”

Nói xong, Kiều Tâm Duy vội mở nắp ra, một làn khói nóng mang theo hơi cay xộc thẳng vào mũi khiến cô nhin không được phải hắt hơi, làm nước mũi bay thẳng vào nồi nước lẩu.

Trong nháy mắt, hai người như hóa đá. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ra Uy Hay Thăm Dò

Kiều Tâm Duy thả nắp nồi xuống, cô bịt miệng và mũi lại theo bản năng. Cô nhúu mày thật chặt, nào nề vô cùng, thật sự rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Giang Hạo lịch sự đưa một tờ giấy tới, hỏi: “Ăn lẩu nữa không?”

“Cảm ơn... Không ăn nữa” Cái này còn có thể ăn được à, dù anh có ý tốt nhưng tôi cũng không có ý định đó đâu.

“À, vậy thì để đó đi” Giang Hạo vẫy tay với phục vụ đứng gần đó: “Tính tiền”

Quán lẩu này nổi tiếng về phong cách phục vụ tốt, cho nên khi thấy đồ ăn còn nguyên mà khách hàng đã tính tiền, nhân viên phục vụ thắc mắc: “Không biết tiền sinh và tiểu thư đây không hài lòng về điều gì ở cửa hàng chúng tôi? Xin hãy nói thẳng ra, chúng tôi chắc chắn sẽ thay đổi”

Kiều Tâm Duy quỳnh lên, cô nào có mặt mũi gì để giải thích chứ. Cô lấy khăn lau nước mũi, đầu cúi gằm xuống.

“Không có điều gì không hài lòng cả, chỉ là chúng tôi có chuyện gấp phải đi” Giang Hạo kịp thời xua đi sự xấu hổ lúc đó, đồng thời anh lấy hai tờ tiền đưa cho nhân viên phục vụ và nói: “Cảm ơn ly cà phê hôm trước của cô, lần này để tôi trả tiền”

Kiều Tâm Duy không thể phản bác được lời nào, không thể trách sự kiêu căng của anh ta, vì chuyện xấu hổ này là do cô gây ra.

“Còn dư lại là tiền tip, không cần trả lại”

Nhận tiền rồi, nhân viên phục vụ mỉm cười cúi đầu nói: “Vâng, tiền sinh và tiểu thư đi thông thả

Vừa đứng dậy, Kiều Tâm Duy cảm thấy bụng của mình nhói lên. Nguy rồi, chắc là do cô uống quá nhiều trà đá lúc chờ Giang Hạo đến rồi: “Ngại quá, tôi muốn đi vệ sinh”

Giang Hạo hơi cau mày, cô nàng này đúng là phiền phức. Vừa đứng lên, anh lại ngồi xuống: “Được rồi, tôi ngồi đây đợi cô” Anh không muốn đứng ở trước toilet hay cửa quán lẩu chờ đâu.

Kiều Tâm Duy ôm bụng vội vã chạy về phía toilet, vừa trách vừa an ủi bản thân: Aiz, trông như con hề vậy, nhưng chị đây không quan tâm, dù sao cũng chỉ gặp mặt một lần thôi, chẳng có lần tiếp theo đâu.

Nhưng cô không ngờ được rằng, cơn đau bụng này không phải là do uống nhiều trà đá bị tiêu chảy mà là “bà dì ghê” ghé thăm mỗi tháng một lần. Càng đáng lòng hơn, cô lại không mang theo băng vệ sinh, khăn giấy trong túi xách cũng chẳng còn bao nhiêu sau khi chấm nước mắt nước mũi quá nhiều vì bị cảm lạnh.

Trời đất, có cần trên người như thế không hả!

“Có ai không? Bên ngoài có ai không?” Cô đành phải ra tín hiệu cầu cứu.

Không biết sau bao lâu, cuối cùng bên ngoài cũng có tiếng vang lên, có người đi vào rồi, cô kêu cứu như thể nắm được một cọng cỏ cứu mạng: “Tiểu thư, có thể giúp tôi một chuyện được không?”

“Chuyện gì thế?”

Nghe giọng nói thì có vẻ đây là một cô gái trẻ, vậy thì dễ rồi, cô nói: “Tôi đến tháng, cô có đem theo cái kia không?”

Cô gái lắc đầu trả lời: “Tôi không đem... Nhưng bạn tôi có, cô chờ chút, để tôi đi lấy”

“A tốt quá, cảm ơn có nhiều lắm” Thật sự là biết ơn đến nỗi rơi nước mắt mà, cuộc đời này vẫn còn có nhiều người tốt.

Chỉ chốc lát sau, cô gái quay lại với miếng băng vệ sinh, đồng thời mang theo một tin tức như sấm sét giữa trời quang cho Kiều Tâm Duy: “Bạn trai cô ưà nhìn thật đấy, trông vừa trưởng thành vừa uy nghiêm. Anh ấy sốt ruột đến nỗi muốn tới đây thử xem, tôi nói rằng cô không sao, chỉ là tới tháng nhưng không mang theo cái kia thôi.”

“...” Kiều Tâm Duy thảm gào thét: Tôi có thể trốn luôn trong này không? Có thể không, có thể không, có thể không? Quán này có cửa sau không, tôi muốn ra ngoài!

Những ngày sương mù giăng đầy khắp nẻo khiến cho thời tiết thoáng đãng như hôm nay trở nên quý giá vô cùng, cô ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh ngắt và rất ít mây, những tấm kính pha lê phủ khắp cao ốc Empire State biến nó trở thành một tấm gương lớn phản chiếu màu xanh thắm của bầu trời. Nếu không nhìn kỹ, người ta sẽ dễ lầm rằng cao ốc Empire State đang ẩn mình ở đâu đó.

Sau khi rời quán lẩu, lúc đầu Tâm Duy tưởng hai người sẽ chia nhau hai ngã từ đó, không ngờ Giang Hạo lại đặt một nhà hàng khác, ngay trong cao ốc Empire State ở đối diện quán lẩu.

Cao ốc Empire State là địa điểm mà những người dân bình thường chỉ có thể ngắm nhìn mà thôi.

“Thủ trưởng Giang, vị trí của ngài đã sắp xếp xong xuôi, vẫn là chỗ cũ, mời ngài đi theo tôi” Đúng là nhân viên phục vụ cao cấp, ăn mặc còn trang trọng hơn cả mấy sếp lớn ở Tập đoàn Viễn Đại.

Kiều Tâm Duy đi bên cạnh Giang Hạo vào trong, đập vào mắt cô là sự trống lếch nguy nga rợp trời. Đây là một nhà hàng lâu đời nổi tiếng gần xa, ngay cả đồ trang trí trong góc cũng là những món đồ cổ quý giá.

Theo như cô biết, ở nhà hàng này, không phải là khách hàng chọn phòng ăn mà phòng ăn chọn khách hàng. Hơn nữa, dù khách hàng đã thông qua được màn sàng lọc thì cũng phải đặt phòng trước ít nhất mười ngày. Lúc làm sinh viên thực tập ở Viễn Đại, sếp của cô là Nguyên Tân đã đặt phòng trước ở đây để chúc mừng sinh nhật mẹ, thế nên cô mới biết qui tắc đó.

Nhưng Giang Hạo lại có thể đến bất kì lúc nào.

Quán lẩu là cô chọn, mà chỗ này là Giang Hạo chọn, rất rõ ràng là Giang Hạo đang thị uy với cô, hoặc là thăm dò.

Giang Hạo sai từng bước dài, đôi khi anh khẽ liếc nhìn Kiều Tâm Duy đang đi bên cạnh. Một người phụ nữ, đặc biệt là cô gái có thể sẽ trở thành vợ tương lai của anh, ngoại trừ tính cách thú vị thì cần phải có một vài phẩm chất được giáo dục cơ bản.

Dường như nhờ đi xem mắt nhiều lần, Kiều Tâm Duy đã có vài kinh nghiệm. Dù Giang Hạo không nói nhiều lắm, nhưng cô biết lúc này anh ta đang quan sát mình.

“Anh thường đến đây à?”

Giang Hạo khẽ nhún mày nói: “Mỗi lần xem mắt tôi đều chọn ở đây nên khá quen thuộc, không có gì đặc biệt đâu, tôi thích sự yên tĩnh ở đây

Kiều Tâm Duy là kiểu người phóng khoáng nên thoải mái nói: “Thật à, ngược lại thì tôi thích những nơi náo nhiệt một chút. Đi xem mắt vốn dĩ là một chuyện rất nghiêm túc, không gian càng yên tĩnh thì chẳng phải càng nghiêm túc hơn à? Cần gì phải thế chứ, chỉ là xem mắt thôi, cũng không phải là uống rượu trước khi chết”

Gương mặt luôn bình tĩnh của Giang Hạo chợt lộ ra vẻ kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên có người phản bác mình bằng những lời vòng vo như thế, anh mỉm cười nói: “Đừng hiểu lầm, tôi không ghét quán lẩu, nếu không phải cố... tôi nghĩ chúng ta đã có thể ăn no rồi”

Kiều Tâm Duy sững sốt, cô không ngờ một người uy nghiêm như anh có thể nở nụ cười quyến rũ như vậy. Thì ra anh ta cũng có thể cười và nói bằng chất giọng dịu dàng như thế. Cô cũng mỉm cười theo, gương mặt bày tỏ một sự xin lỗi chân thành và xấu hổ: “Rất xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Nụ cười này mang đến sự cởi mở giữa hai người xa lạ.

“Hắn là cô nên cười nhiều một chút, lúc cô cười trông đẹp hơn khi xụ mặt rất nhiều.”

Câu nói đó có tác dụng với Kiều Tâm Duy, phụ nữ lúc nào cũng thích nghe người khác khen ngợi mà: “Ha ha, đúng vậy nhỉ?”

Đến phòng, Giang Hạo rất lịch sự chủ động kéo ghế: “Cô Kiều, mời ngồi.”

Tâm Duy nói cảm ơn, sau đó đặt túi xách một bên rồi tự nhiên hào phóng ngồi xuống. Dù ở hoàn cảnh nào, cô sẽ không tự hạ thấp bản thân mình vì người khác có thân phận cao hơn, tất nhiên, cô cũng không ngạo mạn khi đối diện với người có thân phận thấp hơn mình. Không kiêu ngạo, không tự ti chính là quy tắc làm người của cô.

Mà đây chính là đặc điểm thu hút Giang Hạo nhất của cô. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp Một Lần Mắc Một Lần

Xem mắt, nói thẳng ra là hai đứa ế cùng nhau cố gắng chịu đựng đến nơi gặp mặt, chọn qua chọn lại, cặp nào ưa nhau thì đó là một đối thành công.

Vậy nên, khi Kiều Tâm Duy kể lại chuyện hôm qua cho Vân Thanh nghe, không biết cô nàng đã sung sướng biết bao nhiêu.

“Thật à? Trùng hợp thế, Kiều Tâm Duy ơi Kiều Tâm Duy, chuyện này chỉ có cậu làm được thôi, ha ha ha, buồn cười chết mất”

Ngay lập tức, Kiều Tâm Duy vội lấy tay che miệng Vân Thanh. “Suyt... nói nhỏ thôi, mọi người đang làm việc đó.”

Vân Thanh thờ chậm lại, nói: “Rồi rồi rồi, không cười nữa. Cậu nhìn xem, lần đầu cậu không nể mặt anh ta, lần thứ hai thì xảy ra chuyện xấu hổ như vậy mà anh ta cũng không cho cậu nhân nút, điều đó cho thấy Giang Hạo có ý với cậu”

Kiều Tâm Duy thờ ơ, khẽ nhún vai: “Điều này cho thấy anh ta rất phong độ, còn việc có đồng ý hay không lại là chuyện khác” Cô bất giác xoay bút trong tay, nhớ lại việc cực chẳng đã mới hẹn anh ta, ít nhiều cô cũng cảm thấy hơi áy náy: “Nhưng mà, mình cảm thấy mình không phù hợp với anh ta.”

Vân Thanh chau đầu lại gần, trêu chọc nói: “Ái chà chà, sao thế có ư? Trước đây cô nói là người ta không hợp với cô, bây giờ sao lại đổi thành cô không hợp với người ta vậy? Một Kiều Tâm Duy luôn tràn đầy tự tin, sao lúc này lại thiếu tự tin thế chứ?”

“Đây không phải là thiếu tự tin, đây gọi là tự biết mình ở đâu, điều kiện của anh ta quá tốt, không có lý do gì lại chọn mình”

“Cậu không phải anh ta làm sao biết được anh ta không chọn cậu? Mình cảm thấy có hi vọng đấy chứ. Cậu nghĩ lại xem, xem mắt nhiều lần như thế cho thấy anh ta đang sốt ruột muốn kết hôn, mà tuổi anh ta cũng không còn nhỏ, kinh nghiệm xã hội nhiều, chắc chắn là có chính kiến riêng”

Nói thế cũng đúng, nhưng nhắc đến tuổi tác, Kiều Tâm Duy bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề: “Đúng rồi Vân Thanh, Giang Hạo bao nhiêu tuổi?” Cô chỉ biết anh lớn tuổi hơn mình, nhưng cụ thể là bao nhiêu tuổi thì cô không biết.

“Giang Hạo và chồng của mình, và cả sếp Nguyễn của chúng ta nữa, ba người đó là bạn nối khố với nhau, chồng của mình ba mươi hai tuổi, Giang Hạo chắc xấp xỉ cỡ đó”

Kiều Tâm Duy không tỏ ra kinh ngạc, mặc dù bề ngoài của Giang Hạo trong không tới ba mươi, nhưng dựa theo hiểu biết và chức vị của anh thì cô có thể đoán được tuổi của anh cũng tầm tầm đó, khó trách anh ta vội vàng kết hôn như vậy.

Vân Thanh nhìn đồng hồ: “Aizz, sắp tới giờ nghỉ trưa rồi, mình đi toilet, cậu chờ chút, tí nữa chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”

“Ừ, ok?”

Thời gian làm việc buổi sáng kết thúc, các đồng nghiệp nói nhau rời khỏi văn phòng.

Kiều Tâm Duy sắp xếp lại tài liệu, vừa đứng dậy, cô đã nghe thấy đồng nghiệp đứng trước mặt nói: “Này, đây không phải là Tiểu Hải à, lâu rồi không gặp, sao hôm nay rảnh đến công ty thế?”

Cô khẽ run, người mà cô không muốn nhìn thấy nhất đột ngột xuất hiện ở công ty không hề báo trước, thế cho nên, cô đột ngột ngồi thụp xuống ghế.

Cô cúi đầu, tiện tay vớ lấy một tập hồ sơ giả vờ đọc, nhưng sự chú ý của cô vẫn tập trung bên ngoài. Cô nghe Kỳ Tiểu Hải trả lời: “Ừ, tôi hẹn Tổng Giám đốc Nguyễn có chút chuyện”

“Ừm, vậy cậu đi đi, khi nào có hẹn nhớ đến, đừng cắt liên lạc nha”

“Được, chắc chắn, chắc chắn rồi.”

Tình huống bất ngờ khiến cô trở tay không kịp. Cô chưa bao giờ thấp thỏm như vậy, dù bản thân chẳng làm điều gì xấu xa, thế mà vẫn chột dạ đến nỗi đứng ngồi không yên. Gặp mặt ở phòng làm việc và tình cờ gặp nhau trên đường là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tiếng bước chân dần đến gần hơn, những chuyện cô không muốn xảy ra thì đều xảy ra hết lần này đến lần khác. Kỳ Tiểu Hải dừng lại bên cạnh cô, anh ta cất lời chào: “Tâm Duy, đã lâu không gặp

Vốn từ ngữ thiếu thốn thế, ngưng sử dụng bốn chữ này mỗi lần gặp nhau đi ông ời.

Kiều Tâm Duy miễn cưỡng ngẩng đầu, Kỳ Tiểu Hải của hôm nay hoàn toàn khác biệt với Kỳ Tiểu Hải ở trước cổng bệnh viện ngày hôm đó. Hôm nay, anh ta ăn mặc sạch sẽ, tinh thần sáng láng, ngay cả khi nói chuyện thì miệng cũng nở nụ cười. Giây phút đó, Kiều Tâm Duy chợt hoảng hốt, gương mặt cô yếu suốt bảy năm ròng rã vẫn đẹp trai ngồi ngồi như vậy, cách nói chuyện và khí chất của anh dường như vẫn hết như ngày xưa.

Nhưng mà, thực tế đã lạnh lùng tát cho cô một bạt tại đau đớn, cũng nhói cả lòng.

“Cũng không lâu lắm đâu, đối với tôi mà nói, quãng thời gian đầy màu sắc gần đây cứ như nước chảy vậy, nhaoáng một cái đã qua” Lời của cô hơi cường điệu quá mức, vừa nói xong, cô đã nhanh chóng bổ sung: “Tôi đi ăn cơm, bạn quá”

Kỳ Tiểu Hải cười cười, nhưng nụ cười của anh ta trông có vẻ đau lòng, anh ta biết cô là một cô gái cứng cỏi.

Anh ta lùi về sau một bước, nhưng khi Tâm Duy bước ngang qua, anh ta giữ tay cô lại: “Tâm Duy, xin lỗi em, anh...”

“Đừng đụng vào tôi!” Kiều Tâm Duy hất tay anh ta ra theo bản năng, đồng thời cũng trừng trừng anh ta, cất giọng đầy hung hăng: “Tôi sợ bẩn!”

“Ai u, tôi còn đang tự hỏi không biết vị nào mang chương khí mù mịt vào văn phòng, thì ra là Kỳ Tổ trưởng đã từ chức của chúng ta” Vừa ra khỏi toilet, Vân Thanh đã nhìn thấy Kỳ Tiểu Hải, với cái tình bệnh vực kẻ yếu của Vân Thanh thì sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ?! “Kỳ tổ trưởng, nghe nói anh kết hôn rồi. Lúc tôi kết hôn anh có đưa tôi tiền mừng, chưa kể anh cũng đưa tiền mừng trong ngày đám cưới của Hồng Cường, Lý Kiện, Thẩm Anh Mỹ với cả quản lý Quách nữa. Sao tổ chức đám cưới mà anh không mời ai hết thế? Số tiền mừng này anh định bỏ hết à?”

Mặt Kỳ Tiểu Hải cứng đờ, anh ta xấu hổ vô cùng. Trong phòng này ai chẳng biết chuyện giữa anh ta và Tôn Dung Tuyền, anh ta còn mặt mũi nào để mời khách chứ?

Vân Thanh hùng hăng hồ hồ đến gần: “Anh sống cũng khó khăn nhỉ, cả nhà ba người đều do anh nuôi sống, đợi đến lúc đứa trẻ ra đời cái gì cũng phải dùng tiền cả, tiền mừng của anh chắc chắn tôi phải trả rồi, không trả tôi thấy ngại lắm, người khác còn tưởng rằng tôi và chồng thích chiếm lợi của anh đây” Vừa nói, Vân Thanh vừa cầm giấy bút trên bàn làm việc lên: “Ghi số tài khoản của anh vào đây đi, chiều nay tôi chuyển khoản tiền mừng cho anh”

Kỳ Tiểu Hải cười khan, trả lời: “Không cần đâu, thật sự không cần, chúng tôi không mở tiệc cũng không mời khách”

Vân Thanh điên lên, ném giấy bút xuống bàn: “Không mời khách thì gửi thiệp mời làm gì?!”

Kỳ Tiểu Hải sững sờ: “Cái gì?”

“Thiệp mời đồ chót chỉ gửi cho mỗi mình Tâm Duy, các người định khoe mẽ cái gì hả, một đứa cướp bạn trai của bạn thân, một đứa thì lên giường với bạn thân của bạn gái, các người đóng vai ác mà thích gây sự chú ý hả? Không biết xấu hổ à?!”

Vài đồng nghiệp vẫn đang say mê làm việc chưa đi ăn trưa đều ngồi lại xem trò vui.

Thế nhưng, giọng nói siêu lớn của Vân Thanh vẫn khiến Nguyễn Tấn đang ngồi trong phòng Tổng Giám đốc chú ý. Nguyễn Tấn mở cửa, thấy tình huống như vậy, anh không hỏi cũng biết chuyện gì đang diễn ra.

Kiều Tâm Duy thờ dài, chủ nghĩa bên vực lẽ phải của Vân Thanh chỉ làm cô bối rối hơn mà thôi. Cô kéo Vân Thanh ra cửa: “Đừng nói nữa, loại người này có chuyện gì đáng để nói đâu, đi thôi, đừng khiến mình không vui”

Vân Thanh trừng mắt nhìn Kỳ Tiểu Hải: “Hừ, vẫn có mặt mũi đến công ty cơ đấy, sau này lựa lúc nào chị đây không có thì tới, nếu để chị đây thấy, gặp một lần chị chửi một lần.”

Kỳ Tiểu Hải cúi đầu như một con cún buồn bã, anh ta không thể nói lại dù chỉ một lời.

“Vào đi” Nguyễn Tấn nói.

“Ừ” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lòng Cao Hơn Trời, Mệnh Mỏng Hơn Giấy

Dạo này thời tiết ở thủ đô hơi lạ, cả ngày trời nắng chói chang, trời xanh biếc, điểm xuyết một vài gợn mây trắng mỏng manh.

Chiều hôm ấy, vị trí của Vân Thanh luôn luôn trong tình trạng không người. Thình thoảng Kiều Tâm Duy lại liếc nhìn về văn phòng của Tổng Giám đốc Nguyễn. Cô biết, Vân Thanh đang đi tìm hiểu về chuyện của Kỳ Tiểu Hải.

Cô muốn ngăn lại, nhưng rồi cũng không làm vậy.

Theo sự hiểu biết của cô về Kỳ Tiểu Hải, hẳn là anh ta sẽ không bao giờ đến Tập đoàn Viễn Đại nữa, bởi vì anh ta là một gã đề ý sĩ diện cũng như bất kì tên đàn ông khác.

Lúc trước, khi chuyện kia lòi ra, anh ta và Tôn Dung Tuyền vội vội vàng vàng từ chức, thậm chí đến bây giờ, bọn họ cũng không mời một đồng nghiệp nào đến dự đám cưới. Từ việc này có thể thấy được anh ta muốn cắt đứt liên hệ với người ở công ty này, vì đồng nghiệp ở đây ai cũng biết chuyện xấu của anh ta và Tôn Dung Tuyền, bản thân anh ta cảm thấy thật đáng xấu hổ.

Nhưng tại sao hôm nay Kỳ Tiểu Hải lại đến công ty? Một khi đã tới công ty thì sẽ không tránh được việc chạm mặt mọi người, càng không thể tránh được chuyện bị một vài người vô duyên chỉ trích, đó không phải là phong cách của Kỳ Tiểu Hải.

“Này, mình về rồi nè” Vân Thanh vỗ vai Kiều Tâm Duy đang thả hồn lên tận mây xanh: “Chuyện cũng muốn biết, chị đây đã nghe ngóng được rồi”

Kiều Tâm Duy cố gắng phủ nhận: “Mình không thêm quan tâm chuyện của Kỳ Tiểu Hải”

“Ồi dối ời, mình còn chưa nói gì, sao cậu biết là chuyện liên quan đến Kỳ Tiểu Hải? Rõ rồi nha, lòng của cậu có quy

>>

Vân Thanh vào công ty nhờ vào quan hệ của Trần Kính Nghiệp, Trần Kính Nghiệp và Nguyễn Tấn là thanh mai trúc mã, thế nên dù Nguyễn Tấn là Tổng Giám đốc nhưng vẫn coi Vân Thanh như chị dâu của mình. Vì vậy, trong quá trình Vân Thanh quấy rầy hỏi này hỏi kia, Nguyễn Tấn cũng không kín như bưng được. Thì ra, Kỳ Tiểu Hải đến nhờ anh viết thư đề cử.

Từ khi từ chức ở Viễn Đại, Tôn Dung Tuyên ở nhà dưỡng thai, tất cả chi phí ăn ở đều đè nặng lên vai Kỳ Tiểu Hải. Sau khi mất đi công việc lương cao, Kỳ Tiểu Hải phải tìm một công việc khác nhưng không được như ý, tiền lương không cao như trước.

Người tài năng ở thủ đô này nhiều vô số kể, thông thường, những vị trí của các nhân viên trong một công ty lớn luôn ở trạng thái bão hòa, nếu muốn có chức cao, hoặc là có quan hệ, hoặc là làm việc chăm chỉ ở công ty nhiều năm.

Nói thẳng ra, mục đích Kỳ Tiểu Hải đến công ty hôm nay chính là nhờ Nguyễn Tấn giới thiệu cho mình một công việc tốt.

Vân Thanh uống một hợp nước, hắng hắng giọng rồi tiếp tục lái nhai: “Mình còn tưởng Kỳ Tiểu Hải rất có ý chí chứ, nói đi là đi, xem ra chỉ được cái mồm là giỏi. Có câu như thế này, lòng cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, nếu không có tiền thì anh ta cũng chỉ là một con rùa rút cổ thôi. Mà Nguyễn Tấn làm mình tức muốn chết, anh ấy đồng ý rồi, còn nói là năng lực làm việc của thằng cha kia khá tốt. Chì nhỏ nước bọt nhé, dù năng lực làm việc có mạnh đến đâu, thì thằng cha đó cũng chỉ là một kẻ mù mà thôi!”

Kiều Tâm Duy cắt ngang lời cô: “Được rồi, đừng nói nữa, mọi chuyện đã qua rồi”

Nhưng Vân Thanh cảm thấy nói rất sung sướng, cô vẫn hăng say: “Chính xác, thằng đó là đồ mù, cậu cũng là đồ ngốc. Lúc Tôn Dung Tuyên thất nghiệp, cậu giới thiệu cô ta vào công ty, cô ta gây lỗi thì cậu gánh giúp, cô ta không làm hết việc thì cậu ở lại tăng ca giúp, cô ta không có chỗ ở, cậu còn kéo cô ta đến ở chung với Kỳ Tiểu Hải, sao cậu không vào ở luôn đi, sao không đến thăm một chút?! Mình nói cho cậu nghe, cậu ngốc quá, phải theo dõi đàn ông từng li từng tí một vào”

“Vân Thanh, cậu còn nói nữa thì mình tuyệt giao với cậu đấy”

Vân Thanh thờ phào: “Xí, mình nói xong rồi, nói ra cũng thoải mái hơn. Tâm Duy này, cậu xem xét Giang Hạo thật kĩ đi, điều kiện của anh ta là tìm nghìn người mới có một ở cái thủ đô này đây.”

“Ngừng, cậu còn nói nữa là mình giận đấy!”

Vân Thanh biết thời biết thế nên ngậm mồm lại, cô nâng đưa tay lên miệng làm động tác kéo khóa. Không nói không nói nữa, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không nói.

Chạng vạng tối, bầu trời phía Tây ngả sang màu vàng ảm áp, hoàng hôn đỏ rực như mề say chơi trò trốn tìm, lúc thì nấp sau những tòa nhà cao tầng, lúc thì lấp ló vào khoảng trống giữa hai tòa nhà, đẹp đến xao xuyến lòng.

Tan tâm, vừa bước qua cổng công ty, Kiều Tâm Duy đã thấy Cảnh Thượng đang đứng phía xa xa. Cả người anh được ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ, một tay anh xách túi nhựa rất to, tay khác lại vẫy vẫy ra hiệu với cô, nắng chiều đỏ xuống kéo dài bóng anh thành một vệt đen vô tận.

Kiều Tâm Duy chần chừ một lát, chỉ cất bước đi thôi cũng làm cô thấy khó khăn vô cùng.

“Anh, sao anh lại đến đây?”

Cảnh Thượng cười hiền hòa, nói: “Hôm nay mẹ bị trật eo nên anh tan làm sớm để mua đồ ăn, tiện đường ghé qua công ty em, nghĩ là em cũng tan tầm giờ này nên chờ em về nhà chung”

“Mẹ không sao chứ? Có bị nặng lắm không? Thật là, mẹ nên gọi cho em chứ, sao lại phiền anh thế kia?”

“Sao lại nói vậy, gọi cho anh cũng thế thôi, công ty anh gần chợ mà.”

Kiều Tâm Duy cười cười không nói, công ty Cảnh Thượng không hề gần đây, làm sao có thể tiện đường ghé qua chứ, nhưng cô sẽ không vạch trần điều đó.

Trước đây, hai người sống cùng nhau mười năm, cô chưa từng có cảm giác lạ lẫm thế này. Từ khi Cảnh Thượng về nhà, từ khi biết Cảnh Thượng có tình cảm đặc biệt với mình, cô luôn cảm thấy không được thoải mái như trước. Trong tàu điện ngầm đông đúc, người người chen chúc nhau, một tay Cảnh Thượng xách túi nhựa, tay khác che chở cho cô không bị người khác xô đẩy. Đôi khi ngực của anh dán vào lưng cô, mỗi lần như thế, cô cảm thấy mình như bị kim châm.

Quan hệ của hai người giống như bức tường cũ được phết một lớp sơn mới, mặt ngoài có vẻ đẹp dễ tính tươm, nhưng vẫn không thể che giấu sự thật mục nát bên trong. Nhưng dù chỉ là vẻ yên ổn giả tạo, Kiều Tâm Duy vẫn cố gắng giữ gìn nó.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, là Giang Hạo gọi đến: “Đi ăn không? Tôi tiện đường ghé ngang công ty cô.”

“Tôi đang ở trên tàu điện ngầm” Lại là tiện đường ngang qua, đàn ông thích dùng lý do này lắm hả?

“À, vậy lần sau gặp”

“Ừ được, lần sau gặp”

Kiều Tâm Duy có thể cảm nhận được, Cảnh Thượng đang hốt hoảng nhìn chăm chăm màn hình di động của cô. Cô không biết anh có nghe thấy giọng nói của Giang Hạo không. Cúp điện thoại, cô nói với anh: “Là anh ấy, bạn trai em, thật là, muốn đến đón em cũng phải báo cho em biết trước chứ?”

Cảnh Thượng không thể phản bác được, lòng anh ế ẩm, gương mặt cũng khó chịu vô cùng: “Em đừng lừa anh nữa, em không hề có bạn trai”

Loa tàu điện ngầm bỗng nhiên vang lên, Tâm Duy chỉ thấy miệng anh động đậy nhưng không thể nghe được gì. Cô khó hiểu nhìn anh: “Cái gì, anh, anh mới nói gì vậy? Em nghe không rõ

“Không có gì?”

“Phù” Kiều Tâm Duy thở phào nhẹ nhõm

Về nhà, trước thang máy đặt cái bảng ghi dòng “Đang bảo trì”. Không còn cách nào khác, họ đành phải leo thang bộ, may là nhà chỉ ở tầng ba.

Đến cửa chính, Cảnh Thượng không hề vội vàng lấy chìa khóa, cũng không nhấn chuông mà từ từ đặt túi nhựa xuống trước cửa.

Trong hành lang tĩnh lặng, cô có thể nghe thấy tiếng thở dài liên tiếp của Cảnh Thượng, trái tim bé nhỏ của cô khẽ run lên. Mấy ngày nay, cô cố gắng không ở một mình với Cảnh Thượng, bây giờ tình huống có lẽ không tốt lắm, cô nhanh chóng nhấn chuông cửa.

“Chờ một chút.” Cảnh Thượng nắm lấy tay cô: “Anh muốn hỏi em vài điều”

“Có gì vào trong rồi nói” Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng Cảnh Thượng dùng sức rất mạnh: “Buông ra, anh là anh trai của em”

Cầu nhắc nhở không khiến Cảnh Thượng dừng lại, không những thế còn chọc giận anh. Anh cười nhẹ nói: “Anh trai gì cơ, chúng ta vốn chẳng có quan hệ ruột thịt, Tâm Duy, em không có bạn trai, đừng lừa anh”

“Em không lừa anh, anh ấy vừa gọi điện cho em” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết Hôn Chớp Nhoáng

Cảnh Thượng có ý hỏi: “Thế mời cậu ta về nhà dùng bữa cơm đi. Nếu có ý định quen nhau thì dẫn cậu ta về để kiểm tra, như vậy mới yên tâm được.”

Kiều Tâm Duy có hơi lo lắng, trước giờ Cảnh Thượng luôn dịu dàng có chừng mực, rất ít khi nóng vội như bây giờ, hôm nay anh rất kì lạ. Cô lo lắng bảo: “Còn sớm mà, bọn em mới quen nhau một thời gian thôi”

“Sớm gì mà sớm, em gái có người trong lòng, người làm anh như anh có thể không quan tâm à? Tâm Duy, em khó chịu cũng được, giận hờn cũng thế, nhưng đừng vì khiến anh buồn tay mà tìm bừa một người”

Giọng nói của Cảnh Thượng trở nên nóng nảy, gương mặt cũng dữ tợn hơn, Kiều Tâm Duy vội lắc đầu phủ định: “Em không có, em không có

“Tâm Duy, nhiều năm như thế mà em vẫn không cảm nhận được tình cảm anh dành cho em à? Chẳng lẽ em chỉ có tình cảm anh em với anh thôi ư?”

“Anh, anh điên rồi, bỏ tay ra, anh làm em đau”

“Đừng gọi anh là anh, tại sao phải là anh của em chứ?” Nói xong, Cảnh Thượng giữ chặt tay kéo mạnh cô vào lòng, rồi anh nâng mặt cô lên, thừa lúc cô bất ngờ hôn lên môi.

Kiều Tâm Duy tròn tròn, hoàn toàn bị dọa cho ngơ ra, hôn anh trai mình cứ như nuốt phải miếng thịt sống vậy, kinh tởm vô cùng.

Đúng lúc này, Hạng Linh mở cửa phòng ra: “Cảnh Thượng, Tâm Duy, hai đứa làm cái gì đó hả?”

Cảnh Thượng thả tay Tâm Duy ra, Tâm Duy còn chưa kịp nói gì thì đã bị Hạng Linh tát cho một cái.

Có lẽ do dùng sức quá mức, vết thương trên eo của Hạng Linh bị trật, bà phải dựa vào cửa mới không để bị ngã. Nhưng cơn giận của bà vẫn không bị dập tắt, tay bà run run chỉ vào con gái mình: “Mày muốn làm mẹ tức chết à? Mẹ nuôi mày lớn đến chừng này mà mày còn không hiểu chuyện như vậy là sao? Mày... Mày làm mẹ tức chết mất!”

“Mẹ...” Hai người cùng đi tới đỡ Hạng Linh, Cảnh Thượng thẳng thắn: “Mẹ, không liên quan đến Tâm Duy, là con, con thích em ấy”

Nhưng Hạng Linh sao có thể trách mắng đứa con không phải ruột thịt là Cảnh Thượng chứ, bà chỉ có thể mắng con gái mình: “Nếu mày dám làm chuyện trời đất không dung này, mẹ sẽ xem như không có đứa con gái như mày!”

Kiều Tâm Duy lắc đầu, gò má đau đớn, cô quỳ xuống dưới chân mẹ mình, giọng yếu ớt: “Mẹ, con hoàn toàn không có chút tình cảm nam nữ nào với anh cả, nếu có...” Oan ức đau lòng biến thành những giọt nước mắt tuôn ra không ngừng: “Nếu có, thì cả đời con sẽ yêu phải loại người như Kỷ Tiểu Hải”

Cả nhà đều biết việc Kỷ Tiểu Hải phản bội khiến cô bị đá kích đến nhường nào, bởi vậy dùng cái chết để thể còn không nặng bằng lời thề này.

Hạng Linh nằm trên giường, Tâm Duy ngồi ở mép giường, còn Cảnh Thượng thì ngồi một mình ngoài phòng khách. Vốn tưởng chỉ có mỗi Cảnh Trí Thành phản đối, không ngờ ngay cả Hạng Linh cũng vậy. Trong chiến tranh, không sợ đối thủ mạnh như thân mà chỉ sợ phải chiến đấu một mình. Anh cảm thấy tương lai của mình tăm tối vô cùng.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, con hứa với mẹ là sẽ không có tình cảm nam nữ với Cảnh Thượng mà.” Tâm Duy quỳ ở cạnh giường thề thốt.

Hạng Linh nắm tay con gái, nước mắt tuôn trào, ngoài giận ra, bà còn đau lòng vì con gái mình nữa: “Tâm Duy,

mẹ không cần nói tình hình nhà mình thì con cũng biết rồi đấy, miệng lưỡi người đời rất đáng sợ, chúng ta không thể để người ta nói ra nói vào được”

“Mẹ, con biết, con biết mà”

“Tâm Duy, mẹ biết con không có tình cảm với Cảnh Thượng, nhưng nó thì có. Ba con có nói với mẹ chuyện này, ông ấy đã ăn không ngon ngủ không yên mấy hôm nay rồi. Trong lòng ba mẹ, các con là anh em ruột, ba mẹ không thể chấp nhận chuyện này được. Cảnh Thượng là đứa thẳng thắn, chỉ cần nó đã quyết định thì rất khó thay đổi, nếu không thể kết thúc chuyện này thì nó sẽ nhớ nhưng con cả đời mất”

Kiều Tâm Duy nhún vai, đây là điều cô lo nhất: “Thế con phải làm gì đây?”

Hạng Linh vuốt tay con gái, khó khăn nói: “Kết hôn, mau kết hôn đi”

Muốn biết một thành phố có phồn hoa hay không thì hãy ngắm cảnh đêm ở nơi đây, nhịp điệu buổi tối ở thủ đô không vì trời tối mà chậm lại, tàu cao tốc vẫn đông đúc như trước, những nơi ăn chơi trác táng bắt đầu sáng đèn, đêm tối càng làm thành phố này trở nên quyến rũ và bí ẩn hơn.

Kiều Tâm Duy đi dạo một mình trên phố, à không, phải nói là đi lung tung thì đúng hơn, đi không có mục đích, cứ như một con búp bê vô hồn.

Đột nhiên, cô thấy Giang Hạo ngồi trong một quán cà phê bên đường.

Kiều Tâm Duy dừng chân, tiếng xe tiếng người vang lên bên tai, cô bước chậm lại.

Bên trong cửa sổ thủy tinh trong suốt, ánh đèn vàng ấm áp, rèm cửa lãng mạn bay phất phơ, không khí mập mờ giăng kín, nơi này hoàn toàn không hợp với con người nghiêm túc và lạnh lùng như Giang Hạo, nhưng khi nhìn lại thấy rất hòa hợp.

Cô gái ngồi đối diện Giang Hạo có mái tóc uốn lộn lớn, bộ váy màu xanh nhạt để lộ đường cong xinh đẹp từ cổ đến vai, cô ta cười nói rất tự nhiên, đôi mắt nhìn Giang Hạo cũng sáng lấp lánh.

Ha, Kiều Duy Tâm cười lạnh, ai bảo chỉ mỗi cô là có lớp xe dự phòng chứ, người ta cũng có lớp loại tốt kia kìa.

Vốn đang định đi thì Giang Hạo quay sang cửa sổ, bốn mắt nhìn nhau khiến cảm xúc trở nên lộn lộn.

Kiều Tâm Duy mím môi nhếch miệng, cô gật đầu với người đàn ông trong cửa sổ, sau đó quay người bỏ đi.

Giang Hạo đứng dậy đột ngột, cô gái ngồi đối diện giật mình, anh vuốt bộ vest của mình rồi vội nói: “Ngại quá, tôi có việc phải đi rồi”

Giang Hạo vội lao ra khỏi tiệm cà phê, dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo Kiều Tâm Duy.

“Có chuyện gì à?” Từ gương mặt đến giọng nói tràn ngập sự khó chịu.

Giang Hạo là quân nhân nên chỉ thờ hờn hèn hại hơi thì đã hết mệt, anh đứng thẳng người, vui vẻ nhìn đôi mắt tức giận của cô: “Tôi nghĩ tôi cần phải giải thích một chút”

“Không cần đâu” Kiều Tâm Duy giả vờ thản nhiên: “Anh có tự do làm quen bạn bè, không cần phải giải thích với tôi làm gì?”

Nói rồi lại thấy có cô gái đi tới, là người ngồi đối diện Giang Hạo lúc này, bây giờ cô gái mặc thêm cái áo khoác ngắn tay, trông vừa quyến rũ lại vừa trưởng thành. Đôi chân thon dài kết hợp với giày cao gót tạo cảm giác cô ấy rất cao, có điều trông hơi khổ sở vì chạy theo. Cô vừa chạy vừa gọi: “Giang Hạo, anh đi đâu thế? Đợi em chút”

Giang Hạo cầm tay Kiều Tâm Duy, giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, Kiều Tâm Duy, Tâm Duy, đây là Kỳ San San”

Không chỉ mỗi Kỳ San San ngạc nhiên, ngay cả Kiều Tâm Duy cũng bị dọa cho ngu luôn: “Này, ai là...”

“Bảo bối, em giận dữ cái gì vậy chứ?” Giang Hạo ôm eo cô, rút ngắn khoảng cách của hai người: “Anh đã bảo sẽ nghe lời em còn gì, em muốn đi xem phim thì chúng ta đi xem phim, theo ý em là được chứ gì? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Có Dám Đi Đăng Ký Kết Hôn Không?

Giọng nói dịu dàng của Giang Hạo làm Kiều Tâm Duy mở rộng tầm mắt, chỉ có mỗi cô mới biết bàn tay ôm lấy hông mình đang nheo cô đau đến mức nào, anh ta đang đe dọa cô phải phối hợp.

Kỳ San San sững sốt cả buổi, cho dù về ngoài có xa hoa cỡ nào cũng không che giấu được sự mất mát của cô nàng: “Anh nói cái gì thế? Anh có bạn gái thật à?” Lúc ở tiệm cafe, Giang Hạo bảo anh đã có người yêu, thế nhưng cô ta không tin, bây giờ gặp được vẫn không thể tin nổi.

Giang Hạo ôm chặt Kiều Tâm Duy hơn, thậm chí còn cầm túi xách giúp cô, bàn tay ôm hông xoa nhẹ như đang lo lắng cô bị lạnh vậy.

“Phải, tôi còn chưa kịp nói với ba mẹ, nếu không sẽ chẳng xảy ra chuyện như vậy, cô ấy là bạn gái của tôi” Anh vừa giải thích với Kỳ San San, lại vừa giải thích với Kiều Tâm Duy.

Kỳ San San cẩn thận quan sát cô gái đứng cạnh Giang Hạo, tóc dài đen thẳng, ăn mặc bình thường, để mặt mộc, hoàn toàn không hề nổi bật, đứng dạng ném vào đám đông thì chắc chắn không thể nhận ra ngay từ ánh mắt đầu tiên.

“Giang Hạo, anh không thích em thì có thể từ chối, nếu anh kiếm bừa một cô gái để làm bia đỡ đạn, vậy.”

Gương mặt lạnh lùng của Giang Hạo chợt hiện một nụ cười nhạt, anh kéo túi nhích lên cánh tay một chút, sau đó giữ lấy cổ Kiều Tâm Duy rồi hôn lên môi cô.

Trong đêm thu lạnh lạnh, giữa dòng người đông đúc, anh hôn cô trước bao người.

Kiều Tâm Duy bối rối, cô không ngờ mình lại bị hai người đàn ông cường hôn trong một ngày.

Mỗi Giang Hạo mềm mại hơn con người anh rất nhiều, anh không đuổi đầu lưỡi làm cô phản cảm như Cảnh Thương, hai cánh môi chạm nhẹ nhau khiến cô cảm thấy như bị điện giật, thời khắc này, cô không đẩy anh ra.

Thời gian lâu hơn nụ hôn chuẩn chuẩn lướt, lúc Giang Hạo buông ra thì trông thấy dáng vẻ hường thụ của cô, thắm vui vẻ.

“Như vậy đã chứng minh được lời tôi nói là thật chưa?” Giang Hạo quay lại hỏi Kỳ San San: “Có cần tôi dùng thân phận quân nhân để đảm bảo không?”

Kỳ San San run rẩy, cô ta nào dám chứ, người ta là Thủ trưởng của cả một quân đoàn, cần gì phải nói dối cô ta.

Dù sao cũng là thực nữ gia đình giàu có, dù cho có rất giận dữ và xấu hổ nhưng vẫn phải giả vờ rộng lượng, cô ta nắm chặt áo khoác nhỏ, hất tóc: “Được rồi, xem ra là hiểu lầm thật, thế thì tôi về trước, không làm hỏng thế giới của hai người” Nói xong còn nhìn sang Kiều Tâm Duy ẩn ý: “Cô Kiều, cô là một cô gái may mắn đấy”

Kỳ San San rời đi, xe của cô ta đỗ ở tiệm cafe.

“Bỏ ra!” Kiều Tâm Duy đẩy Giang Hạo ra, cầm lại túi xách của mình.

Giang Hạo đưa túi xách cho cô, sau đó mới nói xin lỗi: “Ngại quá, lúc này là tình huống bất buộc”

Kiều Tâm Duy cầm túi xách, định bỏ đi: “Làm mất mặt quân nhân, anh không xứng làm quân nhân”

Cô xin thế, nếu biết chức vụ của anh cao thế nào thì cô chắc chắn sẽ không dám nói thế. Cô chỉ nghĩ Giang Hạo là cấp trên như tổ trưởng, hay là cách

gọi xã giao là “sếp” giữa mấy người bạn, hoặc như “Tổng Giám đốc X” hay “ông chủ Y” mà họ lên gọi.

Giang Hạo ngăn cô, nghiêm túc hỏi ngược lại: “Tôi không xứng làm quân nhân? Em dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Chẳng lẽ sai à? Dùng đối tượng hẹn hò bị đào thải ra làm bia đỡ đạn, anh không chỉ không xứng làm quân nhân mà còn không xứng làm đàn ông. Xem mắt thôi mà, không hợp thì cũng là chuyện bình thường, nhưng cái hành vi ăn trong bát nhìn trong nồi này của anh giống đàn ông chỗ nào chứ?”

Giang Hạo tức giận, đây là lần đầu anh bị bảo là không đáng mặt đàn ông trong suốt ba mươi hai năm sống trên đời, không biết ý chí chiến đấu từ đâu tới mà anh đột nhiên bảo: “Ai bắt em làm bia đỡ đạn? Tôi thấy em hợp mắt, em có dám đi đăng ký kết hôn với tôi bây giờ không?”

“Đồ thần kinh!” Kiều Tâm Duy hoàn toàn không thèm để ý đến anh.

“Tôi nói thật!”

“Cục Dân chính nghi làm rồi!”

“Thế thì ngày mai” Giang Hạo im lặng nhìn cô, hoàn toàn không hề có vẻ đùa giỡn: “Chín giờ sáng mai, gặp nhau tại Cục Dân chính, không gặp không về, em dám không?”

Kiều Tâm Duy giật thót, cô cảm nhận được tim mình đang đập rất dữ dội: “Anh đã dám thì tôi có gì mà không dám chứ?”

Hai người đứng giằng co nhau tầm hơn mười giây trong cơn gió thu lạnh lẽo nơi đầu đường đông người, mãi đến lúc Kiều Tâm Duy hất hoi.

Giang Hạo trêu chọc: “Còn chưa hết cảm à?”

Kiều Tâm Duy lờm anh, vòng chân qua bỏ đi nhanh hơn.

“Này, tôi nói thật, không đùa” Giang Hạo đuổi theo, chân anh dài hơn cô nhiều nên bắt kịp rất nhanh: “Đây chỉ là chuyện hiểu lầm thôi, mẹ hẹn tôi tới quán cafe nên tôi mới đến, tôi rồi mới biết bà ấy có tình sắp đặt xem mắt. Kiều Tâm Duy, em đừng giận, em như vậy sẽ làm tôi nghĩ là em đang ghen đấy”

Nhìn bộ dạng tự mãn của Giang Hạo, Kiều Tâm Duy vội phủ nhận: “Tôi không ghen”

“Ha ha ha...” Giang Hạo cười áo khoác, phủ lên người cô: “Cho tôi một cơ hội đi”

Kiều Tâm Duy do dự: “Lúc này anh không nói đùa? Chúng ta sẽ đi đăng ký thật à?”

“Nếu chúng ta không tìm thấy người thích hợp, sao không cho đối phương một cơ hội chứ? Nói thật, tôi cũng không có nhiều thời gian để yêu đương, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, từ bé lại chẳng thích mấy chuyện yêu đương nhăng nhit kia. Vì nhà cứ giục mãi mà chuyện trong quân đội lại rất nhiều, tôi thích làm việc có hiệu suất hơn”

So với câu nói đáng ghét lúc này thì lời này thành thật hơn nhiều, Kiều Tâm Duy chỉ chỉ đằng trước rồi nói: “Cô Kỳ kia khá xứng với anh còn gì”

“Mặc dù tôi muốn kết hôn nhưng không phải là ai cũng được, ngoài việc người kia là nữ thì còn phải phù hợp với điều kiện cơ bản của tôi nữa”

“Điều kiện gì?”

Giang Hạo hơi chau mày: “Tôi hi vọng cô gái đó có thể thú vị” một chút.”

(*) Chữ (đã qu) có nghĩa là thú vị, đồng âm với hài hước, buồn cười (Bí/ju).

Kiều Tâm Duy không thích nghe lời này tí nào: “Ý anh là tôi buồn cười? Tôi buồn cười chỗ nào? Đây là điều kiện cơ bản gì vậy?”

“Là thú vị chứ không phải buồn cười.” Nói đạo lý với phụ nữ đúng là rắc rối, anh thẳng thắn: “Điều kiện cơ bản của tôi không cao, nhưng vấn đề là vẫn mãi chẳng gặp được, em thì tạm ổn.”

Người bình thường không thể hiểu cuộc sống của quân nhân được, thân thể là của đất nước, sinh mạng là của đất nước, chỉ có sai lầm là của bản thân mà thôi.

Quân lệnh như núi, cấp trên bảo anh làm gì thì anh phải tuân thủ vô điều kiện, chỉ cần một câu nói của cấp trên, thì việc anh không liên lạc với người nhà trong một thời gian dài cũng là chuyện quá mức bình thường.

Cho nên anh hi vọng vợ tương lai của mình không cần phải coi anh là trung tâm, cô ấy có thể có công việc của bản thân, có thể tìm được niềm vui riêng, nói đơn giản hơn là không thể quá vô vị. Đăng bởi: admin

Chương 13: Một Người Muốn Gả, Một Người Muốn Cưới

Đêm khuya, Kiều Tâm Duy tỉnh táo nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, Giang Hạo bảo điều kiện cơ bản của anh không cao, nhưng vấn đề là anh có gặp được hay không mà thôi. Thật ra, cô cũng vậy.

Tốt nghiệp, đi làm, lập gia đình, đó là mong ước của cô từ trước tới giờ, cô muốn rời khỏi nhà họ Cảnh một cách danh chính ngôn thuận nên cố gắng từng bước một theo quỹ đạo này. Nhưng kế hoạch lại thay đổi, cô không ngờ Kỷ Tiểu Hải lại phản bội tình cảm nhiều năm của cả hai.

Chuyện kết hôn thất bại nhưng cô chưa từng quên việc rời khỏi nhà họ Cảnh.

Chưa kể cô chỉ xem Cảnh Thượng là anh trai, cho dù cô có chút tình cảm với anh thì cũng sẽ không để thứ tình cảm này sâu đậm hơn. Thân thích sẽ gièm pha, mặc dù quan niệm này quá cổ hủ nhưng nó lại in hằn trong quan niệm của mọi người, khó mà thay đổi được.

Cô không muốn mẹ khó xử, càng không muốn để cha dượng khó xử, nói là bị ép cũng được, nói bắt đắc dĩ cũng ổn, cô chỉ muốn gả đi sớm thôi.

Nghĩ càng nhiều thì càng lo lắng, càng nghĩ lại càng thấy rối.

Đột nhiên, cô bật dậy, sau đó vén chăn nhảy xuống giường: “Ồ đâu nhỉ? Mình nhớ là để ở đây mà, sao giờ không thấy?” Cô đi chân đất tới bàn, mở từng ngăn kéo ra, đăng ký kết hôn cần sổ hộ khẩu, nhưng sổ hộ khẩu lại ở trong tay cô.

Cô vẫn luôn muốn rời khỏi nhà họ Cảnh, thế nên khi lên đại học, cô đã chuyển hộ khẩu ra ngoài, đến khi tốt nghiệp, hộ khẩu sẽ được đặt về nguyên quán. Nghĩ đến việc sẽ kết hôn với Kỷ Tiểu Hải, nên để đỡ phải vòng vèo tới vòng lui, cô cũng giữ luôn hộ khẩu.

Đó là một tờ giấy A4 làm hộ khẩu tạm thời, khi không cần thì cứ lộn lờ trước mặt, giờ cần thì lại chẳng thấy đâu.

Cô cảm một quyển vở, lật ra, một tờ giấy rơi xuống, chính là nó. Giang Hạo không nói đùa đấy chứ? Ngày mai cô sẽ đăng ký kết hôn với anh ta thật à?

--- “Cảnh Thượng rất cố chấp, chỉ cần nó đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi được, chuyện này cần có một cái kết, nếu không nó sẽ nhớ con mãi không quên!”

- “Thế con phải làm gì?”

--- “Kết hôn, nhanh chóng kết hôn”

Cô không thể nào quên được ánh mắt cầu xin và nước mắt của mẹ, xét theo phương diện con cái, cô cảm thấy bà rất ích kỉ, nhưng trên phương diện cũng là một người phụ nữ, cô có thể hiểu được tâm sự của bà.

Hôm sau, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời sáng rực, khí trời rất tốt, gió khẽ lay thoang thoang mùi hoa quế thấm vào ruột gan, nhưng cô lại không có tâm trạng hưởng thụ những điều đó.

“Tâm Duy, con đã nghĩ kỹ chuyện mẹ nói chưa?” Hạng Linh thì thầm căn dặn cô trước khi ra ngoài: “Nếu như người bạn quân nhân kia của con ổn thì mau quyết định đi, sau đó định thời gian đưa về nhà ra mắt”

Kiều Tâm Duy thấy lòng mình cay đắng, cô lạnh nhạt đáp: “Vâng, con biết rồi, con đi làm đây?”

Ra ngoài đúng tám giờ, lúc cô xuống lầu thì đã thấy Giang Hạo chờ sẵn bên dưới. Nắng sớm soi lên tấm lưng vừa rộng lại vừa thẳng của anh, bộ đồ tây màu xám bạc làm anh trông không quá tùy tiện, anh đang cúi đầu xem điện thoại.

Mùi hoa quế thoang thoang vẫn vương bên mũi, Kiều Tâm Duy hơi choáng, trời thu như này, vị trí cũng vậy, nhưng không cùng một người.

Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, cùng lúc đó, Giang Hạo quay lại nhìn cô: “Tôi đang gọi cho em”

Kiều Tâm Duy không nghĩ ngợi nữa, nghĩ tới việc người đàn ông trước mặt này sẽ trở thành chồng mình, cô chợt thấy ngại ngùng: “Anh đến đây khi nào thế? Không ngờ mới đến một lần mà anh vẫn còn nhớ đường, chỗ này hơi khó tìm”

“Tôi chỉ cần nhìn một lần là nhớ.”

“O” Vốn định nói với anh thêm vài câu, nhưng khi nghe thấy giọng điệu thờ ơ như vậy, cô quyết định từ bỏ: “Vây... lên xe đi”

Kiều Tâm Duy không biết rằng, suy nghĩ đầu tiên khi vừa mở mắt vào sáng nay của Giang Hạo là vì không để có đối ý, nên anh cố tình dậy sớm lái xe đến đây đợi.

Dọc đường, hai người không nói không rằng, một người lo lái xe, một người nhìn ngoài cửa sổ. Giang Hạo sống trong quân ngũ đã nhiều năm, cuộc sống trong đó đã hình thành kiểu mẫu nghiêm túc, chính nghĩa, thậm chí còn có vẻ cứng nhắc. Anh đã chán những ngày tháng bị ba mẹ cảm rằm bắt cưới, hi vọng hôm nay có thể giải thoát khỏi chuyện này.

Mà Kiều Tâm Duy lúc này lại thấp thỏm, không một ngôn từ nào có thể hình dung được cảm xúc của cô lúc này. Cô không biết trước mắt là hổ lửa hay đào nguyên, thế nhưng cô vẫn phải nhảy xuống, cô cảm thấy tương lai sau này sẽ không được tốt đẹp cho lắm. Điều kiện kén chồng của cô không cao, chỉ cần đối phương thích hợp là được, mà Giang Hạo này tuổi hợp, phẩm chất cũng tốt, đúng là người ưu tú nhất trong số những đối tượng xem mặt của cô.

Dù nguyên nhân là gì đi chăng nữa, nói gọn lại, hai người họ, một người muốn gả, một người muốn cưới.

Đường đến Cục Dân chính không xa, Giang Hạo đi trước, Kiều Tâm Duy thì ngoan ngoãn theo sau.

Nhân viên ở cửa lấy sổ tốt bụng nhắc nhở: “Hai vị đến đây lấy sổ trước nhé, hai người đến ly hôn hay là...?”

Giang Hạo đen mặt: “Chúng tôi đến kết hôn!”

Nhân viên cười ngại ngùng: “Haha, kết hôn à, đây là việc vui, đây, số 001, hôm nay hai người là người đầu tiên đến đăng ký, chúc cả hai trăm năm hạnh phúc”

Các việc tiếp theo rất suôn sẻ, điền giấy, ký tên, tuyên thệ, lấy sổ, tất cả thủ tục cũng không mất quá nhiều thời gian.

Đây là lần đầu Kiều Tâm Duy thấy chứng minh của Giang Hạo, cũng là lần đầu biết anh ba mươi hai tuổi. Hai người một người là đầu 8X, một người là cuối 8X, ít ra vẫn trong cùng thế hệ 8X. Đồng thời, đây là lần đầu cô thấy giấy chứng nhận sĩ quan của Giang Hạo, giấy chứng nhận sĩ quan chỉ xuất hiện trong tầm mắt một lúc, cô thấy anh mặc quân phục, trên vai có mấy sao mấy sọc.

Rời khỏi Cục Dân chính, ánh mặt trời bên ngoài vẫn xán lạn như trước, Kiều Tâm Duy cảm sổ kết hôn, có hơi không tin. Cô quay lại nhìn người đàn ông đứng cạnh mình, trời ạ, cô chỉ mới gặp anh ta có ba lần thôi.

Giang Hạo cảm giác được Kiều Tâm Duy đứng im, anh quay lại nhìn cô: “Sao thế?”

Kiều Tâm Duy mờ mịt, nói những lời trong lòng, “Tôi kết hôn với người đàn ông mình mới chỉ gặp có ba lần.” Cô không tin nổi, như một giấc mơ vậy.

“Là bốn lần” Giang Hạo nhắc nhở: “Mấy tháng trước tôi đến công ty của em, em đứng đó khóc rất thảm”

“.” Coi như có thêm một lần gặp thì sao chứ, đối với cô mà nói, Giang Hạo vẫn rất xa lạ: “Thế à? Trí nhớ của anh tốt thật đấy, tôi quên mất rồi”

“Không phải trí nhớ tôi tốt, là do hôm đó em làm người khác khó mà quên nổi”

Kiều Tâm Duy lúng túng, vốn cô đang nghi ngờ về cuộc hôn nhân này, nhưng bây giờ bị Giang Hạo đảm cho mấy nhát, trong lòng lại càng không cân bằng nổi: “Vậy nên anh đã nhận ra tôi khi chúng ta gặp nhau, thế mà còn giả vờ như không biết?”

Điện thoại Giang Hạo vang lên: “Tôi nhận điện thoại” Anh đi sang một bên, giọng nói và vẻ mặt của anh trở nên nghiêm trọng sau đó: “Cái gì? Tôi sẽ trở lại ngay!”

“Có chút chuyện gấp ở quân đội, tôi sẽ liên lạc với em sau, đợi điện thoại của tôi” Nói rồi, Giang Hạo nhảy lên xe rời khỏi đây.

Kiều Tâm Duy đứng tại chỗ như món đồ bị vứt bỏ, cố nắm chặt quyển sổ chứng nhận kết hôn vừa nhận, nhìn vào cái bóng ô tô của Giang Hạo, lòng lạnh ngắt – chồng mới cưới của cô biến mất tiêu rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phạm Một Lỗi Lớn

Ba ngày liền không có tin tức gì về Giang Hạo.

Lòng Kiều Tâm Duy không yên, Giang Hạo biến mất như một cơn gió, nếu không có quyển sổ kết hôn này thì cô đã cho rằng vụ kết hôn này chỉ là một giấc mơ.

Đặt điện thoại di động bên tay, cô mở sách ra, thỉnh thoảng liếc nhìn điện thoại, lo lắng sẽ để lỡ mất cuộc gọi hay tin nhắn nào.

Giang Hạo đi rất gấp, về mặt lúc đi cũng rất nghiêm túc, không biết là xảy ra chuyện gì, thế nhưng cô vẫn luôn đợi điện thoại của anh.

Nguyễn Tấn vừa từ bên ngoài về, vấn đề quan trọng làm sắc mặt của anh không được tốt cho lắm. Anh đi tới bàn làm việc của Kiều Tâm Duyệt, gõ tay lên bàn cô: “Đến văn phòng tôi”

Cô đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, Vân Thanh nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

“Hôm nay sếp Nguyễn ra ngoài bàn họp đồng với Mỹ Liên, nếu như mình không nhầm thì vụ Mỹ Liên này do cậu phụ trách”

Kiều Tâm Duyệt gật gù: “Đúng rồi, mình nộp dự án hôm qua, đã theo vụ này lâu lắm rồi, sếp Nguyễn cũng đã xem qua, hẳn là không có chuyện gì đâu” Mặc dù có thì cũng không phải vấn đề của cô.

Vân Thanh mỉm cười nhìn cô với ánh mắt thương hại: “Chúc cậu may mắn”

Kiều Tâm Duyệt hít một hơi thật sâu, sau đó gõ cửa phòng Tổng Giám đốc, Nguyễn Tấn đứng trước cửa sổ, dưới chân là đồng giấy vút ngọn ngang.

“Sếp Nguyễn” Cô gọi khẽ, nhưng lại không thấy lo lắng chút nào.

Nguyễn Tấn tức giận xắn tay áo lên, quay lại hỏi: “Cô chắc chắn dự án cô giao cho tôi là dự án cuối cùng rồi à? Cô xem cái đồng này là gì đi.”

Kiều Tâm Duyệt đi tới, cúi xuống nhặt hai tờ giấy lên, cô đọc sơ qua nhưng chỉ thấy một đồng chi tiết nhỏ được ghi phải chỉnh sửa lại bằng bút đỏ, cô sợ hãi: “Hôm qua tôi đã đưa bản dự án cuối cùng rồi, sao lại là bản sơ thảo thế này?”

“Cái này thì phải hỏi cô đó, Kiều Tâm Duyệt, xưa nay cô chưa từng phạm phải sai lầm cấp thấp như thế bao giờ? Nguyễn Tấn cố gắng nhẹ giọng hỏi: “Có phải vì Kỳ Tiểu Hải không? Nếu có cần thời gian để điều chỉnh thì có thể xin nghỉ, mọi người đều hiểu cho”

Kiều Tâm Duyệt biết sếp Nguyễn hiểu nhầm, cô vội vàng giải thích: “Không phải, chuyện đó đã là quá khứ rồi, giờ họ không còn ảnh hưởng gì tới tôi nữa rồi.”

Nguyễn Tấn chỉ vào đồng giấy vụn trên đất: “Vậy cô giải thích chuyện này đi?”

“Tôi.” Kiều Tâm Duyệt không biết phải nói gì: “Xin lỗi, đây là lỗi của tôi”

Thật ra Nguyễn Tấn không muốn mắng cô, xưa nay anh không phải là cấp trên thích mắng mỏ, nhưng bận tới mất tới mũi vụ này hai tháng, vốn có thể nắm trong tay rồi, ai ngờ lại bị hụt. Bị hụt dự án thì thôi đi, đằng này còn bị đối phương chê cười, điều này sẽ ảnh hưởng đến uy tín của công ty.

Kiều Tâm Duyệt là do anh tuyển vào, lúc đầu nhận Kiều Tâm Duyệt là vì thấy cô bé này có thể đào tạo thành tài, thành tích tốt, tính cách thoải mái, ăn nói khiêm tốn, giỏi hơn các bạn cùng khóa rất nhiều.

Biểu hiện của Kiều Tâm Duyệt cũng rất tốt khiến anh thấy mình không nhìn nhầm người. Nửa năm trôi qua, năng lực và hiệu suất của Kiều Tâm Duyệt vượt qua mấy nhân viên lâu năm rất nhiều. Việc Kiều Tâm Duyệt nhận nhiệm vụ hai người Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyển vì chuyện lớn cũng làm anh rất tán thưởng, thế nên mới giao nhiệm vụ này cho cô.

Nhưng hôm nay cô lại phạm một lỗi lớn.

“Đây là lần đầu Mỹ Liên hợp tác với chúng ta, nếu thành công thì số tiền mà chúng ta nhận được là một phần ba lợi nhuận của công ty Nguyễn Tấn luôn trầm ổn phát gọn, mắng Kiều Tâm Duyệt: “Có đã làm hỏng chuyện này rồi, cả năm nay mọi người sẽ phải cố gắng gấp bội, cô muốn tôi phải giải thích với nhân viên như thế nào đây hả?”” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Trong Họa Có Phúc

Đây là lần đầu Kiều Tâm Duyệt bị cấp trên phê bình như vậy, bây giờ cô cũng rất bối rối. Đưa nhầm bản dự án, đó là một sai lầm không thể chấp nhận được.

Cô cúi đầu, mấy hôm nay cô làm gì cũng không xong, bây giờ còn phạm lỗi gây tổn thất lớn cho công ty, có xin lỗi cũng chẳng làm được gì.

“Sếp Nguyễn, tôi... tôi có thể làm gì để đền bù không ạ?”

Nguyễn Tân không muốn mắng cô, nhưng anh giận vì không rèn thép thành sắt được, đành thờ dài nói: “Đền bù kiểu gì, mau cầm dự án đến đây, tôi Mỹ Liên giải thích với tôi, hi vọng là có thể cứu vãn được”

“Dạ dạ dạ, vâng”

Kiều Tâm Duy nghe còn hi vọng thì lập tức chạy ra ngoài. Cô bị cửa đẩy vào trong đụng lên đầu, cửa gỗ rắn chắc đập phải khiến cô kêu lên choáng váng.

Là trợ lý Mã Khải Hàng của Nguyễn Tân, hình như anh ta có chuyện gấp cần hỏi.

“Làm gì mà vội vội vàng vàng thế?”

Nguyễn Tân đỡ Kiều Tâm Duy theo bản năng, cau mày: “Va mạnh đấy, có cần đến bệnh viện không?”

Mã Khải Hàng cũng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi có chuyện gấp” Kiều Tâm Duy lắc đầu: “Không sao, không sao, tôi đi lấy bản dự án”

“Không vội” Mã Khải Hàng vội nói: “Sếp Nguyễn, lúc nãy tôi nhận được tin tức, Tổng Giám đốc Mã của Mỹ Liên vừa bị mời lên Cục Công an, còn cả ba Phó Giám đốc và một số lãnh đạo cấp cao cũng bị mời lên đồn hết”

“Cái gì? Xảy ra chuyện gì à?” Nguyễn Tân ngạc nhiên.

“Mấy hôm trước, hệ thống định vị xảy ra trục trặc lúc quân đội đang diễn tập khiến hai máy bay chiến đấu đâm vào nhau, hai phi công chết ngay tại chỗ. Theo báo cáo là do sản phẩm của Mỹ Liên có vấn đề, nghi ngờ là ăn bớt nguyên liệu, sử dụng hàng nhái. Chuyện bị lộ, Mỹ Liên đứng nơi đầu ngọn sóng, hơn nữa các công ty cung cấp máy móc linh kiện cho Mỹ Liên cũng bị kiểm tra. Lần tham ô này rất nghiêm trọng, còn dính đến quân đội nên Chính phủ tra xét rất gắt. May mà hôm nay không kí hợp đồng với họ”

Đầu Kiều Tâm Duy vẫn còn choáng váng, cô mơ mơ màng màng: “Trợ lý Mã, là thật à? Nếu vậy.”

“Đúng rồi, chính xác trăm phần trăm, tin đăng đầy trên mạng, sếp Nguyễn, chúng ta cũng nên cảm ơn Kiều Tâm Duy đã phạm phải sai lầm”

Nguyễn Tân không biết phải nói gì, con giận lúc nãy trở dậy sai rồi, anh lúng túng nhìn Kiều Tâm Duy.

Kiều Tâm Duy biết không thể để anh nhận sai được, cấp trên luôn đúng mà. Cô cười cười, vừa ôm trán vừa bảo: “Sao có thể cảm ơn tới chứ? Chuyện này là do tôi làm sai, chẳng qua mèo mù vớ cá rán thôi. Sếp Nguyễn, sau này tôi sẽ cẩn thận hơn, không phạm vào lỗi này nữa.”

Nguyễn Tân không tiện nói gì trước mặt trợ lý, gật đầu bảo: “Ừ, vậy cô ra ngoài đi, có cần đến bệnh viện không?”

“Không cần, không cần đâu.”

“Thế nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì đi bệnh viện ngay đấy.”

“Vâng ạ?”

Kiều Tâm Duy im lặng rời khỏi văn phòng của Nguyễn Tân, ngơ ngơ ngác ngác cả ngày, cô vẫn chưa thoát khỏi cái vụ lên voi xuống chó kia.

Lúc này, cô không biết chuyện liên quan đến Mỹ Liên đang nổi trên mạng có liên quan đến Giang Hạo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bí Mật Nhỏ Của Cấp Trên

Vì có chuyện vui nên không khí trong phòng làm việc cũng rất tốt, Nguyễn Tân cầm tách trà, nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ. Cửa sổ thủy tinh này có thể nhìn ra ngoài nhưng bên ngoài lại không thấy bên

trong, anh lặng lẽ nhìn Kiều Tâm Duy đang xử lý vết thương trên trán, ánh mắt chan chứa tình cảm và quan tâm.

Lần đầu gặp Kiều Tâm Duy ở đợt tuyển nhân viên, anh chọn có một phần vì thành tích tốt, còn đa phần là vì đôi mắt trong suốt sinh động đã làm nảy mầm một chút tình cảm. Tiếc là khi đó cô đã có Kỳ Tiểu Hải ở bên.

Vận mệnh trên người, sự phản bội của Kỳ Tiểu Hải làm tất cả đồng nghiệp tức giận thay, ngay cả anh cũng thế. Thế nhưng anh không thể làm gì vì thân phận cấp trên của mình. Anh không muốn quấy rối lúc cô còn đang đau lòng khó chịu, không muốn thừa dịp mà nhảy vào, thế cho nên anh không dám mạo hiểm làm gì cả.

Thời gian là liều thuốc tốt có thể trị liệu mọi thứ, bây giờ anh đã chắc chắn tình cảm của mình dành cho cô, anh nghĩ có lẽ cũng đã đến lúc làm chút chuyện gì đó rồi.

Lần va chạm này không phải là nhẹ, trán bị rách da và còn chảy máu nữa. Mặc dù vết thương không lớn nhưng rất đau, nhìn cái trán sưng vù là biết không nhẹ rồi. Cô lấy kẹp kẹp tóc mái lại, trong mắt đáng yêu hơn khi để lộ vầng trán.

Mã Khải Hàng xin lỗi, không chỉ chăm trà nhận sai mà còn chủ động xuống lầu mua băng cá nhân, còn đồng ý giúp cô lấy cơm trưa một tuần, nhẫn nại chịu khó vô cùng:

“Trợ lý Mã, anh bắt cần quá, nếu như cái trán xinh đẹp của Tâm Duy để lại sẹo thì sao tìm bạn trai được đây?” Đây chỉ là lời nói đùa của Văn Thanh.

Mã Khải Hàng mặt dày bảo: “Nếu có sẹo thì tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Mọi người bật cười, Văn Thanh độc mồm độc miệng cũng pha trò: “Đi chết đi, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, đừng có mơ nữa”

Kiều Tâm Duy dán băng cá nhân lên vết thương rồi đóng gương nhỏ lại: “Được rồi được rồi, tôi không sao, vết thương nhỏ này không để lại sẹo đâu, thư ký Mã đi làm việc đi”

Mã Khải Hàng tận dụng cơ hội nói: “Tâm Duy, để bày tỏ lòng áy náy, hôm nay tôi đưa cô về”

“Hà..” Kiều Tâm Duy nhìn bộ dạng chân thành của anh ta, lập tức kéo Văn Thanh ra làm bia đỡ đạn: “Không cần đâu, hôm nay tôi có hẹn đi mua sắm với Văn Thanh rồi, đừng không Văn Thanh?”

Văn Thanh hiểu ý nên gạt đầu, Mã Khải Hàng đành phải bỏ cuộc.

Chuyện Mỹ Liên gây xôn xao dư luận được các giới chú ý liên tục, trận diễn tập của quân đội trở thành chiến trường giết người, hai mạng người và hai máy bay chiến đấu. Ngoài nguyên nhân ăn bớt nguyên vật liệu ra thì còn có việc lén lút cấu kết với bên ngoài, sợ là chuyện này còn dính dáng với những quan chức cấp cao khác, không đơn giản như bề nổi.

Giang Hạo thân là cấp trên, thế nên cũng bị dính vào chuyện này.

Nguyễn Tân vừa lái xe vừa gọi điện: “Hạo, cậu không sao đấy chứ? Tắt máy ba ngày không liên lạc được rồi, chúng tôi rất lo cho cậu”

“Không sao, chuyện này sắp tra xong rồi, Vương Trạch đã tự thú” Giọng của Giang Hạo có phần nặng nề.

“Phó thủ trưởng Vương? Tròi ạ, lá gan của ông ta to thật đấy, dám kiếm lợi riêng trong vũ khí thật”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng không ngờ lại là ông ta, Đảng viên hai mươi năm, lần này không chỉ tương lai của ông ta, mà tương lai con cháu ông ta cũng xong luôn rồi.”

“Cậu không sao thì tốt rồi, chúng tôi suốt nửa thì ký hợp đồng với Mỹ Liên, may là chưa xong” Lúc này, Nguyễn Tân đã lái xe ra khỏi gara, thấy Kiều Tâm Duy đang đi trên đường thì cúp máy: “Hạo, không nói nữa, tôi có chút chuyện, đợi cậu ra thì tụ họp một bữa.”

“Ok.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sẽ Có Người Tốt Hơn

Trạm tàu điện ngầm ở gần công ty, chính vì vậy nên vỉa hè luôn đông đúc khi đến giờ tan làm. Kiều Tâm Duy đi chậm chậm, cô đã quá quen với chuyện này rồi nên không có ý bước nhanh hơn, dù sao bây giờ ở trạm tàu điện ngầm cũng rất đông.

Gió thu thổi, cây ngô đồng bên đường rì rào, đang là mùa lá rụng, từng chiếc lá lững lờ giữa không trung rồi rơi xuống bên đường.

Đang đi giữa chừng thì thấy một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt: “Kiều Tâm Duyệt” Là Nguyễn Tấn, anh vừa lái xe vừa vẫy tay với cô: “Mau lên xe đi, chỗ này không đỗ lâu được.”

Kiều Tâm Duyệt hơi do dự, nhìn cảnh sát giao thông ở đối diện thối còi xe của Nguyễn Tấn, cổ vội vàng ngồi lên.

“Sếp Nguyễn cần tôi làm gì ạ?”

Nguyễn Tấn nhìn trán cô một lát, vì có tóc mái che khuất nên khi nhìn xa sẽ không thấy băng cá nhân, nhưng khi tới gần thì lại rất rõ: “Trời lạnh, vết thương lâu lành, lúc tắm phải chú ý đấy, đừng để đọng nước”

“Haha, cảm ơn sếp Nguyễn đã quan tâm, không sao đâu ạ. Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Cô hỏi lại.

“Một cô gái dán băng cá nhân đi trên đường nổi bật lắm, tôi đưa cô về. Dù sao đây cũng là lỗi của tôi, cũng phải cảm ơn cô thay công ty nữa.”

Kiều Tâm Duyệt bất ngờ: “Sếp Nguyễn, tôi không nhận nổi những lời này của anh đâu, gần đây tôi có vài chuyện cá nhân nên gây sơ sót trong công việc, đây là lỗi của tôi, chẳng qua lần này may mắn nên mới như thế thôi”

So với giọng nói quy củ của cô thì ngữ điệu của Nguyễn Tấn có vẻ dịu dàng hơn nhiều, anh thờ dãi, nhìn cô với ánh mắt chan chứa tình cảm: “Tôi biết cô đang buồn chuyện Kỷ Tiểu Hải, con người mà, ai cũng có quá khứ, chuyện qua rồi thì đừng nghĩ nhiều nữa, cô tốt như thế, chắc chắn ông trời sẽ sắp xếp cho cô một nhân duyên tốt hơn.”

Kiều Tâm Duyệt nổi hết cả da gà, Nguyễn Tấn hiểu lầm thật rồi, thế nhưng cô lại chẳng biết phải giải thích làm sao. Cô bây giờ vẫn chưa thể đối diện với chuyện mình đã kết hôn, sau đó ông chồng mới cưới này lại biến biệt tăm chẳng chút tăm hơi nào

“Sao? Không tin à?” Nguyễn Tấn cười, lúc này anh không còn dáng vẻ của cấp trên chút nào.

“Không phải.” Kiều Tâm Duyệt lúng túng, nói khê: “Hôm nay tâm trạng của sếp Nguyễn có vẻ rất tốt, thì ra bình thường anh lại bình dị gần gũi như vậy.”

Nguyễn Tấn bật cười, vừa lái xe vừa nói: “Cô đừng hờ chút là sếp sếp nữa, không lẽ tôi nghiêm khắc đến thế à?”

“Không có, nhưng sếp là cấp trên, chúng tôi thấy sếp là sẽ căng thẳng, đây là chuyện đương nhiên rồi”

“Còn sếp?”

Kiều Tâm Duyệt bị anh chọc cười, che miệng nói: “Ngại quá, tôi quen rồi, anh đừng để ý”

Đoạn đường này cứ đi một lát thì phải dừng một hồi, giao thông thủ đô đúng là rất khó chịu, nhưng hôm nay lại khác, có vẻ như thời gian cũng trôi qua nhanh hơn bình thường.

Kiều Tâm Duyệt chỉ đường, Nguyễn Tấn lái xe tới cửa tiểu khu, thế nhưng anh lại chẳng muốn cho cô xuống xe chút nào. Do dự một lát, anh gọi với cô lại: “Kiều Tâm Duyệt, ngày mai có hẹn không?”

“Không, sao thế ạ?”

Nguyễn Tấn cười bí ẩn: “Không có gì đâu... Nhớ kỹ lời tôi, cô là một cô gái tốt, chỉ là đánh mất một người không hợp mình thôi, ông trời sẽ xếp cho cô nhân duyên tốt hơn”

Kiều Tâm Duyệt đứng đờ người, trước giờ chưa từng có ai nói với cô như vậy cả, nhưng hôm nay lại do Nguyễn Tấn lại nói tới hai lần. Cô nhìn Nguyễn Tấn đang ngồi trong xe, cảm thấy nụ cười lúc này của anh rất hiền hòa, hoàn toàn không giống khi làm việc. Cô cảm thấy biết ơn vì anh đã cổ vũ và trao cho cô chút ấm áp trong lúc đau lòng này: “Ừ, tôi nhớ rồi, cảm ơn sếp Nguyễn”

Kiều Tâm Duyệt cúi đầu đi về phía nhà mình, một người là Giang Hạo đã mất tích, một người là Cảnh Thượng theo đuổi cô sát sao, cô cảm thấy rất phiền, vừa đi vừa thở dài.

Đột nhiên, một bóng người cao to xuất hiện, kéo chặt tay cô.

“A, ai thế?” Kiều Tâm Duyệt hét lên theo bản năng, ngẩng đầu thì phát hiện đó là Giang Hạo, cố khó chịu hỏi: “Sao lại là anh? Mới xuất hiện đã dọa người rồi, tôi còn tưởng anh hối hận vì đã đăng ký kết hôn với tôi đấy.”

Giang Hạo kéo tay cô hỏi: “Sao em lại tắt điện thoại?”

“Không tắt mà.” Cô vừa nói vừa lấy điện thoại ra xem, màn hình đen thui: “A, hết pin rồi... Tôi còn chưa nói anh đâu đấy, anh tắt máy cả ngày là sao hả? Nếu hối hận thì chúng ta có thể ly hôn ngay, ai sợ ai chứ, dù sao cũng chẳng có tình cảm gì với nhau?”

Giang Hạo không giận vì những lời không suy nghĩ này, có điều khi thấy gương mặt giận dữ của cô, trên trán lại có thêm miếng băng cá nhân, anh cảm thấy cô bây giờ đáng yêu như một con sóc nhỏ, làm anh muốn xoa đầu.

“Trong quân đội có việc, mấy hôm nay tôi không ra được, vừa xong thì đã về tìm em còn gì?” Giang Hạo vừa ôm vừa nhìn cô với ánh mắt chân thành.

Lần này có hai phi công hy sinh, một người là Phó Đoàn trưởng cùng anh sống chết bao năm, một người là đội viên anh dạy dỗ mấy năm trời, lần này vốn chỉ là một lần diễn tập bình thường thế nên anh không có mặt ở đó. Lúc anh đến, hai thi thể đã được đưa ra, trông rất thê thảm, sau đó người thân của họ đến, khóc đến thế lương.

Anh cũng bị điều đó làm cho cảm động, mạng của họ là của đất nước, không ai dám đảm bảo mình có thể sống sót trở về khi đặt chân lên chiến trường làm nhiệm vụ. Cậu lính mới lên cấp kia chỉ vừa hai mươi sáu tuổi, cô vợ mới cưới ôm bộ thi thể không hoàn chỉnh của cậu khóc gào, một cô gái yếu đuối lại không hề sợ sệt khi nhìn thấy những hình ảnh đáng sợ đó.

Lúc ấy Giang Hạo trầm nghĩ, nếu một ngày nào đó anh gặp chuyện như vậy, ba mẹ anh cũng có đau lòng như thế không? Còn Kiều Tâm Duyệt nữa, cô có khóc như cô gái kia không?

Đây là những gì mà anh đã học được trong mấy ngày nay, nhưng Kiều Tâm Duyệt lại không biết, cô chỉ biết ông chồng mới cưới này của mình vừa kết hôn xong thì bỏ cô mà đi biệt tích ba ngày không liên lạc được. Cố chất vấn: “Có chuyện gì thì có thể nói với tôi mà. Tôi cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ nghĩ lung tung, tôi không hiểu cuộc sống của anh, nếu anh xảy ra chuyện gì thì tôi phải đi tìm anh thế nào đây?”.

Giang Hạo hơi động lòng, anh vươn tay ôm cô vào lòng: “Tôi không sao, tôi bình an trở về rồi còn gì... Em nghe nhé, đây là công việc của tôi, em đừng hỏi quá nhiều, nếu tôi ra ngoài thì em không cần đi tìm, không có tin gì nghĩa là tôi vẫn còn an toàn, biết chưa?”

Kiều Tâm Duyệt lắc đầu đẩy anh ra, nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, cô phản bác: “Tôi không biết, anh đang làm cái công việc quái gì thế? Rốt cuộc là anh làm cái gì? Tại sao còn khó khăn hơn cả nhân viên bình thường vậy?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chưa Chuẩn Bị Tinh Thần Làm Chị D U Trong Qu N Đội

Gương mặt buồn bã của Giang Hạo xuất hiện một nụ cười: “Ha ha, phải, so với công việc của tôi thì nhân viên bình thường quá ổn định bình yên rồi. Kiều Tâm Duyệt, Văn Thanh không nói tôi làm gì khi giới thiệu tôi với em à?”

“Thủ trưởng?” Kiều Tâm Duyệt nhìn anh từ trên xuống trước: “Hừ, tổ trưởng đội bảo an khu nhà tôi cũng gọi là tổ trưởng, trong hội của mẹ tôi cũng có một thủ trưởng của đội quét rác nữa đó.”

“Ha ha.” Giang Hạo cười vui vẻ, gương mặt buồn bã của anh bị câu nói này đánh cho bay biến, cuối cùng cũng có một cô gái đồng ý gả cho anh không phải vì thân phận và địa vị.

“Anh cười cái gì?”

“Em yên tâm, tôi có công việc đảng hoàng, lương bổng cũng khá, có thể nuôi em được”

“Vậy à? Xem như Văn Thanh có lương tâm, không bán đứng tôi”

Giang Hạo nhìn vết thương được dán băng cá nhân trên trán cô, cái này rất nổi bật, anh không thể bỏ qua được: “Trán em bị sao vậy?”

Kiều Tâm Duyệt bị anh nhìn đến mức ngại ngùng, cô gái nào cũng muốn giữ hình tượng của mình thật tốt trước mặt người khác phải, huống chi người đàn ông này còn là chồng mới cưới. Cô cúi đầu, che nó lại: “Đụng đầu ở công ty, không sao?”

Giang Hạo giả vờ nghiêm túc nói: “Đây cũng được tính là tai nạn lao động, tôi tìm Nguyễn Tân nói chuyện, bảo anh ta cho em mấy ngày nghỉ”

“Ồi đừng mà, chỉ là chuyện cón con thôi, tôi không muốn gây sự chú ý vậy đâu.”

“Được rồi, thế tôi đưa em về nhà, tiện thể chào hỏi ba mẹ vợ luôn”

“y, đừng...” Kiều Tâm Duyệt ngăn lại, lúng túng: “Chuyện chúng ta đăng ký kết hôn ấy, tôi... tôi chưa nói với ai hết, ba mẹ tôi chắc chắn sẽ không đồng ý người không đáng tin như anh đâu, vừa đăng ký kết hôn xong đã biến mất. Tôi đang tìm cơ hội để nói với họ, cho họ chuẩn bị tâm lý trước đã”

Giang Hạo gật gù: “Vậy cũng được, hôm nay tôi đến vội, chưa chuẩn bị được gì. Nhưng tôi phải nhấn mạnh rằng, tôi thật sự rất đáng tin, cứ kéo dài quá thì em chờ đấy”

Nói xong, điện thoại Giang Hạo vang lên, anh cau mày khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại.

Kiều Tâm Duy rất sợ mỗi khi thấy anh cau mày, lần trước vừa cau mày một cái thì biến mất, lần này chắc không vậy đâu ha:

“Alo, mẹ à... Không có gì, con về rồi... Vâng, được, về rồi nói” Giang Hạo cúp máy, Lâm Thái m luôn hỏi về chuyện Vương Trạch tự thú, bên cạnh còn có tiếng quát của Giang Chí Trung bảo bà lảm chuyện, anh không muốn nói nhiều về chuyện này cho lắm.

“Anh mau về đi” Kiều Tâm Duy vội nói: “Mặc dù chúng ta là vợ chồng hợp pháp, nhưng có vài chuyện phải đi từng bước một, bây giờ chúng ta ai về nhà nấy, người nào ôm mẹ người đó ngủ, ok?”

“Ok” Bây giờ chỉ đành vậy thôi.

Hai người vội tách ra sau lần gặp mặt ngắn ngủi, không có luyến tiếc, không có chẳng đành, chỉ là thân thiết hơn màn chào hỏi của hai người bạn bình thường thôi.

Đã ba ngày rồi, nên tỉnh táo thì cũng đã tỉnh táo, cần suy nghĩ thì cũng đã suy nghĩ. Kiều Tâm Duy nhìn đuôi xe đang đi xa của Giang Hạo, cô chợt thấy rất hối hận, dù cho có gặp đến thế nào thì cũng không nên chạy theo người ta đăng ký mà chẳng hỏi rõ ràng.

Theo ý của Giang Hạo, sau này anh cũng có thể biến mất bất cứ lúc nào, một câu “quân lệnh như núi” của anh có thể làm cô im ngay, một câu “bảo vệ đất nước” có thể khiến anh vứt bỏ gia đình nhỏ bất cứ khi nào. Không không không, đây không phải là cuộc sống mà cô muốn, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần để làm quân tầu đầu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không Phải Ai Cũng Có Thể

Hôm sau, Mã Khải Hàng vui vẻ đi từ văn phòng của Nguyễn Tân, tuyên bố: “Tối nay Tổng giám đốc Nguyễn

mời đi tiệc đứng và hát KTV

Tiếng hoan hô tràn ngập phòng làm việc. Cũng phải thôi, vì hạng mục với Mỹ Liên mà mọi người phải gấp rút làm việc cả mấy tháng trời, ngay cả cuối tuần cũng phải tăng ca luôn, ai ngờ Mỹ Liên lại xảy ra chuyện, những cố gắng của họ gần như đổ sông đổ bể.

Mã Khải Hàng nói tiếp: “Tổng Giám đốc Nguyễn bảo, một là thời gian này mọi người đã cực khổ rồi, tối nay cứ chơi vui vẻ; thứ hai là chúc mừng chúng ta tránh được một kiếp nạn. Suyt... phải khiêm tốn vào, đừng để người khác bảo mình cười trên nỗi đau của họ. Ai không đi thì báo tối, lát nữa tôi phải đặt chỗ”

Nguyễn Tân đứng trong phòng Tổng Giám đốc nhìn cả văn phòng bên ngoài náo nhiệt, xem ra quyết định khao

mọi người là đúng. Cuối cùng, tầm mắt của anh dừng lại chỗ Kiều Tâm Duy, so với Vân Thanh hoạt bát múa may loạn xạ, thì Kiều Tâm Duy trong tình tảo hơn nhiều.

Nguyễn Tân thấy cô ngẩn người, anh nghĩ thầm: Có phải cô vẫn buồn vì chuyện của Kỳ Tiểu Hải không? Cô là người lạc quan, kiên cường thế mà, cho dù có đau đớn vì bị phản bội đi chăng nữa, anh tin cô sẽ dứt được khỏi nỗi đau đó, cô đáng được yêu thương.

Sau vài lượt rượu, mọi người không còn vẻ nghiêm túc khi làm việc nữa mà bung xõa hết mình. Kiều Tâm Duy vào công ty đã được hơn nửa năm, đây là lần đầu cô phát hiện cuộc sống sau khi tan làm có thể đặc sắc đến thế này, một số đồng nghiệp không thích giao tiếp cũng lảm chuyện như vậy.

“Alo, chồng à, em ở Tiền Quỳ” Vân Thanh cầm điện thoại nói to: “Há? Anh nói gì? Em không nghe rõ, anh nói lại đi.”

“Không được, khó lắm mới được Nguyễn Tân khao một chiều, mọi người đang chơi vui lắm, hai người chơi với nhau đi.”

“Phiền chết được, em biết rồi biết rồi, sau khi tan tiệc sẽ gọi cho anh, anh cũng nhớ đó, đi đâu cũng được nhưng không thể tới mấy chỗ đòi trụ đầu, rồi rồi, bye nhé?”

Kiều Tâm Duy ngồi cạnh nhìn Vân Thanh cúp điện thoại, hâm mộ nói: “Chồng cậu tốt thật, cậu làm gì cũng để ý

Vân Thanh cười cười: “Đương nhiên rồi, nếu dám nhớ thương người khác mình sẽ đá hấn, giống như cậu đá Kỳ Tiểu Hải vậy.” Biết mình nói sai, cô vội chuyển đề tài: “Anh ấy đang đi với Giang Hạo, gọi hỏi xem Nguyễn Tân đang làm gì, chắc anh ta không nghe điện thoại, bây giờ không thể thả Nguyễn

Tân đi được”

Nói rồi, Văn Thanh cầm một chai bia lên tham gia cuộc vui: “Chơi nói thật hay mạo hiểm hả? Tôi cũng muốn chơi”

Kiều Tâm Duy nghe thấy tên Giang Hạo thì cũng ngườì, cảm tưởng khi nghe tin chồng mình đang làm gì từ miệng người khác vừa buồn cười cũng vừa đáng thương. Nhìn hai cái miệng nhỏ ngọt ngào của Văn Thanh và Trần Kính Nghiệp, cô phát hiện sự kích động nhất thời đã hại mình hại người rồi.

Không phải ai cũng có thể cười trong chớp mắt như vậy.

“Haha, Tổng Giám đốc Nguyễn thua rồi” Tiểu Mật quẹo rừ vén phần tóc gọn sóng của mình, cười híp mắt: “Tổng Giám đốc Nguyễn, ngại quá, tôi không cố ý đâu, tôi không ngờ miệng chai lại xoay về phía anh.”

Các đồng nghiệp hay gọi Tiểu Mật là “Tiểu Mật Mật, cô ấy không chỉ có vóc dáng mê người mà ngay cả nụ cười và giọng nói cũng rất ngọt ngào. Hơn thế nữa, trình độ tự kỷ của cô nàng cũng đã vượt qua những người bình thường, dưới cái nhìn của cô nàng, tất cả đàn ông độc thân trong văn phòng đều yêu thầm cô ấy, kể cả người đàn ông độc thân Nguyễn Tấn này.

Từ lượng của Nguyễn Tấn cũng khá tốt, thế nhưng bị các đồng nghiệp ép uống quá nhiều, anh tự giác nói: “Không sao, lần này tôi chọn mạo hiểm” Không muốn uống rượu thì chọn nói thật là được. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mạo Hiểm

“Mạo hiểm thật à?” Văn Thanh kích động đứng bật dậy, bây giờ cô nàng rất hưng phấn: “Vậy mời Tổng Giám đốc Nguyễn nhà chúng ta mời một cô gái độc thân đi sang phòng bên cạnh ở

riêng hai mươi phút, đồng thời lúc đi ra phải ướt - người” Cô nàng nâng giọng nhấn mạnh hai chữ cuối, không chơi mạnh tay thì sao gọi là mạo hiểm được chứ.

Mọi người nghe nhầm “ướt người” thành “thất thân”.

Nguyễn Tấn choáng váng, đây đúng là đại mạo hiểm, anh thà uống rượu còn hơn: “Tôi chọn uống rượu”

Ai ngờ Văn Thanh lại cướp ly rượu trong tay anh: “Không được, lúc này anh chọn mạo hiểm rồi, không thể cứ thấy độ khó của mạo hiểm thì đòi đòi ý được, mọi người nói xem có đúng không?”

“Làm thất thân, làm thất thân, làm thất thân.” Mọi người vỗ tay khen hay đề nghị mờ ám này của Văn Thanh. Nguyễn Tấn thấy vậy cũng biết là không thể từ chối, anh tức giận nhìn Văn Thanh, cô nàng này bị Trần Kính Nghiệp chiều hư rồi.

Văn Thanh cười giục: “Mau chọn đi, Tổng Giám đốc Nguyễn”

Trần Kính Nghiệp, Nguyễn Tấn, Giang Hạo chơi với nhau từ hồi mặc tã, bây giờ Trần Kính Nghiệp đã có gia đình, Giang Hạo đi xem mắt, chỉ có Nguyễn Tấn là vẫn còn chậm chạp chưa có ý tìm bạn gái. Văn Thanh từng nghĩ đến chuyện tác hợp Kiều Tâm Duy với Nguyễn Tấn, nhưng Tổng Giám đốc Nguyễn nhà chúng ta lại bảo rằng, anh đang hưởng thụ cuộc sống độc thân, không muốn làm hại con gái nhà lành.

Trong mắt Văn Thanh, đây là cách từ chối uyển chuyển của Nguyễn Tấn, nếu người ta đã không có ý thì cô cũng không thể ép duyên được.

Thế nên hôm nay cô nàng mới dùng chiêu này, muốn thử xem Tổng Giám đốc Nguyễn đang hoàng nghiêm túc ngày thường có quá đà không.

Nữ độc thân trong phòng làm việc có hai người, là Tiểu Mật và Kiều Tâm Duy, nói không chừng cũng có thể ghép được một đôi. Lúc này Kiều Tâm Duy đang ngồi trong góc chơi game, không để ý đến chỗ họ, xem ra người được chọn hẳn là Tiểu Mật.

Tiểu Mật tự tin đứng dậy, gương mặt đỏ bừng vì uống rượu, cô nàng lảo đảo mấy bước, một hồi sau mới tới cạnh Nguyễn Tấn: “Tổng Giám đốc Nguyễn, người ta còn độc thân nè”

Cô gái này chủ động quá, buông thả ghê, đôi mắt còn phóng điện như muốn nói: Ai ôi, đừng nói cho mọi người biết là anh thích thầm tôi nha.

Nguyễn Tấn hơi ngại, loại hình “tự kỷ” như Tiểu Mật không phải là gu của anh.

“Kiều Tâm Duy” Anh chỉ: “Tôi chọn Kiều Tâm Duy.”

Kiều Tâm Duy nghe thấy tên mình thì ngẩng đầu, ngơ ngác: “Hà?”

Không đợi mọi người tỉnh táo, Nguyễn Tấn đã bước tới kéo Kiều Tâm Duy ra ngoài.

Vừa hay anh cũng muốn tỏ tình với cô trong đêm nay.

Tiểu Mật thất vọng, mọi người vội ủa ra ngoài xem kịch hay, thầy Nguyễn Tấn kéo Kiều Tâm Duy vào phòng trống cạnh, đóng sầm cửa lại.

Vân Thanh thầm khen hay, hà hà, Nguyễn Tấn này bảo mình không có ý gì với Tâm Duy, xem ra là nói một đằng làm một nẻo mà. May mà Tâm Duy không để ý Giang Hạo, nếu không sẽ tông xe nhau mất. Cô vỗ tay: “Được rồi, được rồi, trợ lý Mã tính giờ đi, hai mươi phút sau báo giờ, chúng ta chơi tiếp”

Phòng bên cạnh, hiệu quả cách âm của KTV Tiền Quý rất tốt, vừa đóng cửa lại là đã ngăn cách thế giới ồn ào huyền ảo ngoài kia với trong này. Phòng không quá tối, trên quầy bar còn có đèn vàng nhỏ, không quá sáng như vẫn có thể nhìn thấy được.

Kiều Tâm Duy thắc mắc hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Không biết là vì uống rượu hay lòng kích động mà Nguyễn Tấn thấy mặt mình nóng bừng, một thằng đàn ông hơn ba mươi tuổi lại ngại ngùng trước mặt cô gái mình thích: “Vân Thanh bảo tôi đưa một cô gái độc thân sang phòng riêng để nói chuyện hai mươi phút, lúc đi ra ngoài phải thất thân” Anh nói vậy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cô Không Còn Là Cô Gái Độc Th N Nữa Rồi

“Thất... thất thân?” Kiều Tâm Duy ôm ngực, lùi về sau mấy bước: “Không cần chơi lớn vậy đâu nhì, haha” Tầm thân xử nữ đã giữ hơn hai mươi ba năm trước khi cưới này lại mất trong tay người không phải chồng mình? Dù có chết cô cũng không đồng ý đâu.

Nhìn đáng vẻ cười còn xấu hơn cả khóc của cô, Nguyễn Tấn lúng túng nói: “Đùa thôi, tôi không phải loại người như vậy?”

Kiều Tâm Duy thờ phào: “Cũng được, xem ra mọi người chơi rất vui vẻ, không ngờ Tổng Giám đốc Nguyễn lại hiền hòa như vậy, theo cấp trên như anh, chúng tôi cũng sẽ cố gắng làm việc gấp bội. Tổng Giám đốc Nguyễn, tôi ghé sofa nghỉ ngơi chút đi”

“Được.” Nguyễn Tấn gật đầu, nãy giờ chơi đùa quá mức nên khi yên tĩnh lại, anh thấy đầu óc không được ổn lắm, ngay cả bước chân cũng trở nên loạng choạng, anh ngồi xuống sofa, cần nghỉ ngơi một chút.

Mỗi phòng ở đây đều có nước nóng, Kiều Tâm Duy đi tới quầy bar, đổ nước ấm vào hai ly thủy tinh.

Nguyễn Tấn ngồi trên sofa, dù mơ màng nhưng vẫn nhìn thấy Kiều Tâm Duy đang được ánh đèn vàng bao bọc, mà ngay cả anh cũng không biết ánh mắt mình lúc này đã dịu dàng nhường nào.

“Tổng Giám đốc Nguyễn, uống chút nước ấm đi”

“Ồ đây có lá trà không? Tôi muốn giải rượu.” Dù chưa say, nhưng anh không muốn để Kiều Tâm Duy nghĩ những lời tiếp sau đây là lời nói lúc say rượu.

“Uống trà không giải rượu được, đó là suy nghĩ sai lầm, hơn nữa một vài thành phần trong lá trà sẽ có phản ứng xấu với cồn, có hại tới sức khỏe, chẳng bằng uống nước ấm đi”

“Thế à? Cũng được” Khóe môi Nguyễn Tấn hơi nhếch lên, anh đã tham gia rất nhiều bữa tiệc, uống say rồi ngủ ở phòng khách rồi bừng tỉnh vì lạnh là chuyện thường, mỗi lần như thế, anh đều rất hi vọng bên cạnh mình có một ai đó.

Giống như bây giờ, ánh đèn ấm áp, lời nhắc tri kỉ, chăm sóc đúng lúc, không có gì hạnh phúc hơn như thế này cả.

Kiều Tâm Duy bung nước ấm tới, ngồi xuống ghế: “Tổng Giám đốc Nguyễn, tư lượng của anh tốt thật, tôi không thể uống được rượu nên trò nào liên quan đến rượu thì tôi né hết.”

“Nếu không phải họ bắt chơi chung thì tôi cũng không tham gia, trò này quá đáng lắm rồi” Nguyễn Tấn uống một hớp nước ấm, cảm thấy dạ dày ấm áp, lòng cũng ấm hơn: “Tâm Duy..” Anh nhìn cô một lúc: “Em tới công ty hơn nửa năm rồi nhỉ?”

“Vâng, nửa năm trước anh thuê tôi vào”

“Ừ, khi đó em mặc đồ công sở màu đen, nếu không nhìn CV thì tôi còn tưởng nhầm là thím nào, lúc đó tôi còn nghĩ, thím à, đây là chỗ tuyển sinh viên khóa này, thím tới nhầm chỗ rồi.”

Sự hài hước của Nguyễn Tấn chọc cho Kiều Tâm Duy bật cười: “Vậy à? Đó là đồ công sở tôi cố ý mua cho đợt tuyển dụng đó” Cô nâng mặt, thờ dãi: “Ồi, buồn quá, buồn quá!”

“Haha, bây giờ thì khác rồi, em biết ăn mặc, xinh đẹp hơn, còn độc lập, làm việc hiệu quả, tôi rất yên tâm khi giao việc cho em”

“Cảm ơn Tổng Giám đốc Nguyễn đã khen ngợi.”

Nguyễn Tấn ngồi gần hơn, thấy khoảng cách vừa phải thì bảo: “Tâm Duy, bây giờ không phải là giờ làm việc, lúc làm việc em gọi tôi là sếp, sau khi tan làm, em đừng gọi tôi là Tổng Giám đốc Nguyễn nữa, chúng ta... tôi và các đồng nghiệp đều là bạn bè cả” Anh dừng lại giữa chừng, thật ra anh rất muốn nói, thật ra chúng ta có thể làm bạn với nhau, tôi còn hi vọng chúng ta có thể làm người yêu nữa.

Tiếc là Kiều Tâm Duy không phải con giun trong lòng anh, chỉ có thể nghe ra được một ý nhỏ trong những lời đấy: “Ồ, tôi biết, cho nên dù có khổ cỡ mấy mọi người vẫn đi theo anh, tôi cảm thấy rất vinh hạnh vì vừa ra trường đã gặp được ông sếp tốt như thế. Tôi nói thật lòng đấy, anh đừng nghĩ là tôi nịnh nhé?”

Nguyễn Tấn cười cười, cảm thấy bất đắc dĩ không thôi, anh chỉ là một ông sếp tốt, chỉ vậy mà thôi.

Lúc này có người đẩy cửa vào, Vân Thanh dẫn Trần Kinh Nghiệp vào theo: “À, anh em tốt của các anh ở đây... Nguyễn Tấn, hai lão gia này tới tìm anh đấy”

Kiều Tâm Duy quay lại nhìn, ngoài Vân Thanh và Trần Kinh Nghiệp thì còn có cả Giang Hạo nữa, cô chợt thấy lo lắng.

Giang Hạo ngạc nhiên một hồi, sau đó lại trở nên nghiêm túc, trong phòng này chỉ có mỗi Nguyễn Tấn và Kiều Tâm Duy, ánh đèn không mấy sáng sủa mà hai người còn ngồi gần nhau như vậy.

Trần Kinh Nghiệp huyt sáo trên: “Xem ra chúng ta tới không đúng lúc, làm phiền Tổng Giám đốc Nguyễn rồi” Anh còn cố ý kéo Giang Hạo, làm bộ như muốn đóng cửa: “Đi thôi, chúng ta sang phòng bên cạnh chơi với mọi người”

Giang Hạo đen mặt, lạnh giọng nói: “Không quen ai bên kia, tôi không sang đâu” Nói rồi, anh đi thẳng vào trong, ngồi cạnh Kiều Tâm Duy.

Khoảng cách của anh với cô còn gần hơn cả khoảng cách giữa cô và Nguyễn Tấn.

Kiều Tâm Duy căng thẳng, lúc này Giang Hạo đứng ở cửa nên cô không thấy vẻ mặt của anh, bây giờ ở gần như vậy, đương nhiên là cô trông thấy anh khó chịu rồi. Nhưng cô nên giải thích tình huống này kiểu gì đây? Cô với Nguyễn Tấn nào có xảy ra chuyện gì đâu.

Nguyễn Tấn cũng thấy ngại, đang định tỏ tình thì lại bị quấy rầy.

Vân Thanh giải thích: “Chúng tôi đang chơi trò nói thật hay mạo hiểm, Nguyễn Tấn đồng ý đưa một cô gái độc thân ra ngoài nói chuyện riêng nên kéo Kiều Tâm Duy đi. Ba người các anh cần nói chuyện riêng à? Tâm Duy, chúng ta sang phòng bên cạnh chơi đi”

“À, được” Kiều Tâm Duy hi vọng mình có thể đi cho nhanh cho rồi.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe lại để ý, Giang Hạo khoác vai kéo cổ ngồi xuống, anh nói: “Tôi đến rồi mà em còn định đi đâu?... Tôi phải tuyên bố một chuyện, tôi đã đăng ký kết hôn với người này rồi, cô ấy không còn độc thân nữa, cho nên Nguyễn Tấn à, cậu kéo nhầm người rồi”

Vân Thanh, Trần Kinh Nghiệp và Nguyễn Tấn nghe vậy thì trợn hai mắt, nhìn hai người với vẻ khó tin.

Giang Hạo lại rất ung dung, cười bảo: “Chuyện mấy ngày trước thôi, không phải tôi muốn giấu mà vì chuyện Mỹ Liên xảy ra đột ngột quá, hôm nay tôi định nói chuyện này cho các cậu” Anh quay lại nhìn Kiều Tâm Duy với đôi mắt sâu thẳm, giọng nói mang theo sự yêu chiều và trách cứ: “Em cũng thật là, sao không nói cho mọi người biết chứ? Người khác thì thôi, sao ngay cả Vân Thanh cũng giấu vậy?”

Vân Thanh lại rất vui vẻ: “Hay lắm, Kiều Tâm Duy, cậu giỏi lắm, chuyện lớn vậy mà dám giấu, mình là bà mai của hai người đấy”

“Hôm đó anh ấy vừa nhận điện thoại thì đi ngay, chẳng có tin tức nào hết, mình nói với cậu kiểu gì bây giờ?”

“Ha ha, nếu cậu nói sớm thì Nguyễn Tấn sẽ không kéo cậu đi rồi, đúng là tốt thật, mình cảm thấy hai người rất xứng. Chồng à, anh nói đúng không?”

Trần Kinh Nghiệp cũng rất bất ngờ, theo như anh biết, Giang Hạo chỉ có hảo cảm với Kiều Tâm Duy mà thôi, còn chưa đến mức muốn kết hôn, nhưng bạn tốt tạm biệt cuộc sống độc thân là chuyện tốt: “Giang Hạo, cậu nhanh thật đấy, chúc mừng chúc mừng, giờ chỉ còn mỗi Nguyễn Tấn thôi. Tổng Giám đốc Nguyễn, cậu phải cố lên đấy!” Đăng bởi: admin

Chương 22: Vợ Yêu

May mà phòng không quá sáng, nếu không gương mặt cứng đờ của Nguyễn Tấn sẽ bị lộ ngay lập tức. Trước giờ anh chưa từng thấy cái tính cẩn thận của mình có lỗi gì, nhưng bây giờ, anh chỉ muốn tát mình hai cái thật mạnh cho bỏ.

Anh nhìn Giang Hạo, nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng, lại nhìn sang Kiều Tâm Duy vừa thở phào sau căng thẳng, sao hôn nhân của hai người lại chớp nhoáng được như vậy chứ??? Họ có đủ thời gian để tìm hiểu nhau à? Ha ha, hôn nhân không phải công việc, chẳng cần phải chuẩn bị gì cả, chỉ cần một người cần cưới và một người cần gả là thành chuyện.

Tiếc là khi anh hiểu rõ điều này thì đã quá muộn rồi.

Giang Hạo tùy ý ôm vai Kiều Tâm Duy nói: “Vân Thanh, Nguyễn Tấn, sau này nhờ hai người chăm sóc cho Tâm Duy lúc ở công ty nhé”

Vân Thanh gật đầu cười, nhưng Nguyễn Tấn thì lại ngẩn ra trên sofa.

“Nguyễn Tấn, Nguyễn Tấn, Tổng Giám đốc Nguyễn?”

Nguyễn Tấn lấy lại tinh thần: “À, không vấn đề gì, đó là chuyện hiển nhiên rồi, Kiều Tâm Duy là nhân viên được bồi dưỡng quan trọng của công ty mà” Nói rồi, anh ngửa đầu uống cạn ly nước của mình để che giấu sự lúng túng.

Giang Hạo vuốt ve gò má của Kiều Tâm Duy, động tác mang theo chút mờ ám: “Cũng khá đấy, người hồ đồ như em mà lại trở thành nhân viên được bồi dưỡng quan trọng, tôi còn tưởng em sắp bị đuổi việc rồi đấy.”

Kiều Tâm Duy lườm anh một cái: “Tôi làm việc rất chăm chỉ, không hồ đồ chút nào hết nhé!”

Giang Hạo cười nheo mắt cô, cô cố gắng né tay anh, cái kiểu đưa đẩy đầy mờ ám này làm người ta có cảm giác như đây là chuyện tình thú đặc biệt của hai người.

Nguyễn Tấn ngồi không yên, anh đứng dậy: “A Hạo, hiếm khi cậu rảnh, nếu đã kết hôn thì ở với vợ nhiều một chút, chúng ta còn nhiều cơ hội chơi đùa với nhau. Trần Kinh Nghiệp, đi, sang phòng bên uống rượu, cậu phải báo thù giúp tôi”

Vân Thanh không nhịn được nói: “A, Nguyễn Tấn, sao anh lại bắt chồng tôi chịu tội thay vậy hả? Anh uống đi chứ, Trần Kinh Nghiệp, không được đi, Trần Kinh Nghiệp..” Vân Thanh vừa gọi vừa đuổi theo.

Cửa phòng bị đóng lại, không khí yên tĩnh khiến Kiều Tâm Duy cảm thấy khó chịu. Giang Hạo kẻ sát, bờ vai cô dán vào lồng ngực anh, cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của người kẻ bên.

Cô vừa quay đầu thì thấy đôi mắt sâu thẳm của Giang Hạo đang nhìn mình chăm chăm, giống như sói đang đối nhìn miếng thịt tươi vậy. Tim cô hẫng đi, vội tránh né: “Anh nhìn tôi vậy làm gì?” Má, tôi với anh không quen thân tới vậy đâu!!!

“Lúc này... Em ở đây với Nguyễn Tấn bao lâu? Đã nói những gì?” Giọng Giang Hạo vừa trầm vừa rất mê hoặc, anh nhìn cô với ánh mắt bình tĩnh như đang xem tin tức thời sự vậy. Nhưng đã hỏi vấn đề này thì có nghĩa lòng anh không bình tĩnh được như ánh mắt.

“Chúng tôi vừa vào thôi, nói chút công việc, Tổng Giám đốc Nguyễn còn khen tôi nữa. Đúng rồi, anh nhắc tới chuyện Mỹ Liên, anh cũng biết việc đó cơ à?”

“Chuyện đó lớn như vậy, ai cũng biết mà”

Kiều Tâm Duy cảm thấy anh đang né tránh một vài chuyện quan trọng, các nhân viên cấp cao của Tập đoàn Mỹ Liên bị bắt rất nhiều, chuyện này liên quan gì mà làm anh phải biến mất ba ngày chứ?

“Giang Hạo, anh rốt cuộc là... Thủ trưởng ở đâu vậy? Cục Công an à? Hay là... Trưởng ngục?”

Giang Hạo bật cười, trong vài lần ở chung ngăn ngủ này, anh luôn bị lời nói ngây ngô của cô chọc cười. Xem ra anh không tìm nhầm người rồi, có đúng là người phụ nữ thú vị, lại còn rất ngốc nữa chứ.

“Không phải, nhưng tôi đã từng đánh ngã Cục Trưởng Cục công an và Trưởng ngục” Nhìn vẻ tò mò của cô, Giang Hạo không nói nữa: “Đi thôi, dẫn em đi chỗ khác.”

“Ồ! Đi đâu?”

“Đi rồi khác biệt.”

Giang Hạo biết anh không phải là người có máu lãng mạn, cầu hôn hay bất ngờ gì gì đấy là thứ anh không làm được. Nhưng nếu họ đã trở thành vợ chồng hợp pháp thì phải ra dáng một chút, nhẫn kết hôn là thứ không thể thiếu được.

Anh vẫn còn có chút trách nhiệm của đàn ông đó.

Trung tâm thương mại lớn dường như luôn không có buổi đêm, ánh đèn vẫn sáng rực, tiếng người ồn ã.

Giang Hạo kéo Kiều Tâm Duy vào một tiệm trang sức, anh nói với nhân viên cửa hàng: “Chúng tôi mua nhẫn kết hôn, lấy cho tôi loại nhẫn bạch kim bình thường nhất, không nạm kim cương, không hoa văn, loại bình thường nhất đấy, cô ấy... Kiều Tâm Duy, em thích loại nào thì chọn một cái đi”

Một câu tùy ý lại khiến Kiều Tâm Duy bối rối vô cùng, có ai tặng nhẫn mà còn bắt người đó chọn không? Đây vốn là chuyện rất cảm động đó, sao vào miệng cái tên này lại trở thành một việc vô vị thế chứ?

Kiều Tâm Duy lúng túng vuốt tóc ra sau tai, cười với nhân viên bán hàng: “Tôi không biết chọn kiểu gì, cô có thể giới thiệu cho tôi vài mẫu không?”

Nhân viên cửa hàng mỉm cười như một đóa hoa: “Có có có, mời hai vị sang bên này.”

“À, được” Trong lúc xoay người, ánh mắt Kiều Tâm Duy đột nhiên lướt thấy hai bóng người quen thuộc trên tủ kính pha lê, cô bỗng quay đầu lại thì nhìn thấy Kỷ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên đang đi ngang qua.

“Ông xã, anh đợi em một lát” Cô nghe Tôn Dung Tuyên vừa đuổi theo vừa gọi: “Ông xã à, em muốn bộ đồ này lâu rồi, mua nha, mua nha, được không?”

Lòng cô ề ề, cứ tưởng vết thương này đã khép lại nhưng rồi nó vẫn còn đây, hai người này từng là người thân thiết nhất của cô, dù là giọng nói hay ngữ điệu đều như in khắc vào đầu.

Nhưng một lát sau, Kiều Tâm Duy xoay lại nhìn theo bóng hai người, cô ngạc nhiên, không phải Tôn Dung Tuyên mang thai à? Hẳn là phải được bốn, năm tháng rồi, sao bụng vẫn bình thường mà lại mang giày cao gót thế kia?

“Này, em nhìn gì thế? Tới đây chọn đi” Giang Hạo nói với giọng ra lệnh, anh ghét nhất là người làm việc ề ề.

Kiều Tâm Duy lập tức thu hồi tầm mắt: “À, không có gì, đến đây.”

Cô hít sâu một hơi, tự nhắc mình phải thả lỏng, hôm nay cô đến mua nhẫn với chồng mình. Người mà cô gọi là chồng này có nhan sắc, có thân thể, dù so sánh phương diện nào cũng tốt hơn Kỷ Tiểu Hải rất nhiều.

“Em sao thế, không thích thì nói, sao sắc mặt kém vậy?”

“Không... Không có, tôi thích cái này” Cầm một chiếc nhẫn kim cương lên, tay cô hơi run rẩy, cố gượng cười hỏi: “Đẹp không?” Giang Hạo tức giận nhìn cô: “Em chắc không?”

“Chắc.”

“Vậy được” Giang Hạo mở ví tiền, lấy thẻ vàng đưa cho nhân viên: “Thảm mỹ của em kém quá, nhưng vẫn phải cảm ơn em đã giúp tôi tiết kiệm tiền, vợ yêu à”

Kiều Tâm Duy sững sốt nửa giây, vợ... yêu? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Người Yêu Cũ Đánh Nhau Với Bạn Th N Cũ Ở Trung T M Thương Mại

Đây là nhẫn kim cương ba mươi cara, trong mắt Giang Hạo thì nó rất nhỏ, thế nhưng Kiều Tâm Duy thấy nó lại cực kỳ tinh xảo.

Đây chính là chênh lệch rõ ràng nhất giữa hai người, vừa bắt đầu đã lộ rõ rồi.

“Xấu à? Anh đưa cái của anh ra cho tôi xem nào.” Kiều Tâm Duy vừa đi tới chỗ Giang Hạo vừa hươ tay: “Hừ, nhẫn của anh chẳng đặc biệt chút nào, nói nó là nhẫn thép cũng được nữa”

“Tôi ở quân đội, không thể mang quá rườm rà, trừ khi không mang”

Kiều Tâm Duy liếc anh, ngày nào cũng nói quân đội này quân đội nọ, cô bĩu môi: “Thế nên tôi phải phối hợp, anh chọn đơn giản vậy thì tôi cũng đâu thể chọn cái nào bảy màu sắc sỡ được, đơn giản như vậy không phải vừa xứng là, cái này gọi là chồng hát vợ theo”

Giang Hạo vui vẻ nhìn cô, ô, thì ra cô cũng có lúc nói lý thế cơ đấy, anh nắm tay cô giống như cầm túi công văn: “Em nói gì thế hả? Chồng hát vợ theo? Thế gọi ông xã một tiếng cho tôi nghe nào?”

“y, bỏ ra bỏ ra, chú ý hình tượng trước mặt mọi người được không?”

Hai người đùa giỡn giữa hành lang, người qua kẻ lại đều liếc sang, xem hai người này ngọt ngào chưa kìa.

Kiều Tâm Duy vốn là kiểu con gái thả vào đám đông thì không ai chú ý, nhưng nếu ở cạnh người chói lòa như Giang Hạo thì sẽ dính thêm được một ít ánh sáng. Phản ánh sáng này có thể làm cô trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

“Được rồi, không làm khó em nữa, đi thôi” Giang Hạo không quen bị người khác nhìn, anh tự nhiên nắm tay cô rồi khỏi đó.

Kiều Tâm Duy phải chạy chậm mới có thể đuổi theo bước chân anh, người chân ngắn thật đáng thương quá. Thế nhưng, anh lại nắm lấy bàn tay đang đeo nhẫn, cô có thể cảm nhận được hơi ấm của tay anh. Dù chuyện này đơn giản nhưng lại rất hạnh phúc, cô không kiềm được, phải cắn môi để không bật cười.

Người chồng chớp nhoáng này của cô cũng tạm ổn đấy. “Ông xã, anh định khi nào thì sang gặp ba mẹ tôi?”

Giang Hạo dừng chân, nhìn cô với ánh mắt thích thú, cầu ông xã này cũng êm tại thật, anh đi chậm lại, nắm chặt tay cô: “Có phải em nên sang gặp ba mẹ chồng trước không đây?”

Kiều Tâm Duy đang định nói không thành vấn đề thì điện thoại Giang Hạo vang lên, cô mím môi: “Thủ trưởng đại nhân, không phải anh lại về quân đội đấy chứ?”

Giang Hạo cầm điện thoại nhìn một lát, sau đó vuốt tai cô nói: “Là mẹ chồng em đấy... Alo, mẹ à”

“Con trai, sao con lại giấu nhà mình chuyện lớn vậy chứ, hư quá rồi”

Tiếng mắng của Lâm Thái m rất to, Kiều Tâm Duy đứng cạnh Giang Hạo mà vẫn nghe thấy rõ ràng. Cô chột dạ nhìn anh, Giang Hạo cũng chột dạ nốt, đúng là chuyện này nên nói với người nhà trước.

“Mẹ bình tĩnh, đừng vội, tại con bận chuyện trong quân đội nên quên mất.”

“Đừng kiêu căng nữa, nếu không phải mẹ gọi tới nhà họ Kỷ hỏi chuyện thì làm gì biết con có bạn gái rồi. Có mà giấu là sao hả? Bác gái Kỷ bảo hôm đó Kỷ San San về nhà khóc một trận, làm mẹ mất ngủ lắm luôn, may mà nhà họ Kỷ là gia đình thư hương truyền thống, nếu không thì đã mắng nhà họ Giang chúng ta không biết điều rồi.”

Kiều Tâm Duy thấy chột dạ khi nghe mẹ chồng tỏ khổ qua điện thoại, cô dùng khẩu hình miệng nói với Giang Hạo: “Mẹ anh chưa biết chúng ta đã đăng ký phải không?”

Giang Hạo gạt gù biểu thị anh đã hiểu, sau đó anh nói với mẹ: “Mẹ, cô gái yếu ớt như Kỷ San San không hợp với con, đợi hôm nào con dẫn cô ấy về nhà”

“Hôm nào là hôm nào? Đừng có lừa mẹ”

Giang Hạo nhìn Kiều Tâm Duy, Kiều Tâm Duy suy nghĩ một lát, đưa tay ra hiệu số “Sáu”

“Thứ bảy được không? Ngày thường cô ấy phải đi làm”

(*) Người Trung Quốc tính thứ trong tuần khác với Việt Nam, thứ hai của mình sẽ là thứ “một”/EBR-V của họ, nên thứ bảy của mình sẽ là thứ sáu” (PER V của họ.

Lâm Thái m vui vẻ nói: “Được, con trai, bạn gái con làm ở ngành nào, làm quản lý hay việc vặt?”

“Không phải”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba” Giang Hạo cảm thấy không ổn, ngay cả Kiều Tâm Duyệt cũng phải nhìn quanh.

“Hà? Trẻ vậy à? Vậy không thể làm quản lý được rồi, mới tốt nghiệp đã đổ công chức? Ủ, xem ra cũng giỏi”

“Mẹ đừng hỏi nhiều thế, con cưới vợ chứ không phải mẹ, cô ấy có chức lớn hay không quan trọng vậy à? Con đang ngoài, cúp máy đây”

“Đội đã, đừng hồ chú là cúp máy của mẹ, đợi con về nhà thì mẹ ngủ mất rồi, mai lại chẳng biết con bận cái gì, bây giờ phải hỏi cho rõ mới được.”

Lâm Thái bắt đầu vòng tuần hoàn dò hỏi của mình, Giang Hạo không biết phải nói gì, anh nhìn Kiều Tâm Duyệt với ánh mắt có lỗi, Kiều Tâm Duyệt nhún vai rồi đi tới cạnh chỗ rào chắn.

Hừ, phải là công chức mới có thể nói chuyện cưới gả à? Thế thì mấy kẻ độc thân trên đời này thảm rồi!

Cô dựa vào rào chắn pha lê, thản nhiên nhìn dòng người qua lại, trước một quầy bán đồ nào đó có vẻ rất náo nhiệt, mọi người tụ tập lại, cô tò mò nhìn sang thì thấy có đôi nam nữ đang tranh chấp, nam muốn đi nhưng nữ thì giữ lại.

Mấy người kì lạ trên đời này nhiều thật, muốn cãi nhau thì tìm chỗ nào kín kín mà cãi, sao lại bố bố trước mặt bàn dân thiên hạ vậy nhỉ? Hiếm thấy thật, hai người này nghĩ gì vậy không biết? Muốn để người ta cười nhạo à?

“Chắc chắc..” Kiều Tâm Duyệt lắc đầu cảm thán.

“Mẹ đừng hỏi nữa được không, không hiểu sao lại có nhiều vấn đề vậy chứ? Một câu thôi, cho dù không đạt đến yêu cầu của mẹ thì cô ấy vẫn là vợ con, được chưa? Con cúp máy đây, tối nay con về!”

Giang Hạo tắt máy một cách thô bạo, cuối cùng tại của anh cũng yên tĩnh rồi.

Hai người cầm tay nhau đi vào thang máy như một cặp tình nhân bình thường, thang máy từ từ đi xuống, tiếng ồn ào bên dưới cũng rõ ràng hơn.

“Kỷ Tiểu Hải, anh là thằng khốn, là thằng đàn ông vô dụng nhất trên đời!” Mặc dù tiếng người ồn ào nhưng vẫn không thể vùi lấp được giọng nói vừa to vừa chói của Tôn Dung Tuyên.

Kiều Tâm Duyệt không thể quên được giọng nói này, cô cố gắng bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào đám người kia, thang máy dần đi xuống, cô cũng thấy rõ hai người đó hơn.

Đúng là họ, Kỷ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên.

“Anh không muốn cãi nhau với em, hoặc là em về nhà với anh, hoặc là bỏ tay ra? gương mặt Kỷ Tiểu Hải nhăn nhó dữ tợn, đây là lần đầu anh ta bị người ta vậy lại chỉ trở như vậy.

Tôn Dung Tuyên không chịu thả ra, người đến xem cũng nhiều hơn, tiếng gào khóc của cô ta rất lớn, vang vọng cả một tầng. Tay của cô ta nắm Kỷ Tiểu Hải lại, một tay kia thì đánh vào lưng anh ta, hoàn toàn không có ý định ngừng lại.

“Anh là thằng đàn ông vô dụng, mắt tôi mù nên mới gả cho anh, người ta muốn cái gì thì có cái đó, tôi thì lại chẳng có cái gì. Sao tôi lại khổ đến mức phải gả cho một thằng vô dụng như anh thế chứ?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hà Tất Phải Ở Bên Nhau

Tôn Dung Tuyên vừa khóc vừa mắng, dùng cả chân lẫn tay để đâm đá, áo khoác của Kỷ Tiểu Hải sắp bị tùm rách cả ra, cổ anh ta có vài vết móng tay cào, chỗ bị cào sâu còn rướm cả máu. Có vài người tốt bụng không nhịn nổi nên tới khuyên vài câu, thế nhưng Tôn Dung Tuyên hoàn toàn mặc kệ, vẫn làm theo ý

mình.

“Đồ điên, cô gây chuyện đủ chưa?” Chó cùng rút dậu hướng chỉ là con người, kèm theo tiếng quát của Kỷ Tiểu Hải là tiếng “bốc” lạnh lạnh, anh ta tát Tôn Dung Tuyên một bạt tai.

Dù sao sức đàn ông cũng rất lớn, Tôn Dung Tuyên ngã bệt xuống đất, cô ta ngơ ngác nhìn mặt sàn trơn bóng. Đây là lần đầu tiên Kỳ Tiểu Hải đánh cô ta, sự uất ức và giận dữ trong lòng vọt lên tới đỉnh điểm. Đối mặt với sự vậy xem và chỉ trích của đám đồng, đối mặt với sự phẫn nộ và chán ghét của chồng, cô ta đứng phắt dậy bắt đầu một lượt đánh chửi mới, những lời lẽ thô tục tuôn ra khiến người ta khó mà nuốt nổi.

Người phụ nữ này một khi nổi khùng lên chắc chắn sẽ chẳng kém gì đàn ông, Tôn Dung Tuyên túm lấy cổ áo của Kỳ Tiểu Hải, và liên tục lên mặt anh ta.

Kỳ Tiểu Hải đã hoàn toàn bị chọc giận, anh ta không thèm quan tâm tới mặt mũi mà cố gắng nhường nhịn Tôn Dung Tuyên nữa, bắt đầu đánh đáp trả: “Tôn Dung Tuyên, cô gây chuyện đủ chưa hả?”

Nhất thời, hai người trẻ tuổi vật lộn với nhau, Tôn Dung Tuyên hung dữ cào cấu lên miệng và mặt Kỳ Tiểu Hải, còn Kỳ Tiểu Hải lại liều mạng túm chặt lấy tóc Tôn Dung Tuyên rồi giật ra. Cả hai cứ như kẻ điên mất sạch lý trí và kiểm soát.

Kiều Tâm Duyệt nhìn mà choáng váng, không riêng gì cô, hẳn là rất nhiều người ở đây cũng thấy sốc như vậy. Trong trung tâm mua sắm bảy tầng, gần như trên lan can mỗi tầng đều có rất nhiều người nhòai ra ngóng, ai ai cũng đều bị màn diễn xuất sắc hơn cả tình tiết trên phim truyền hình này thu hút.

Nói thật, trong lòng cổ, trừ sự hả giận thì lại là đau lòng nhiều hơn. Cô quen Kỳ Tiểu Hải mười năm, ở bên nhau bảy năm, thậm chí cô còn hiểu người đàn ông này hơn cả mẹ anh ta. Người đàn ông này sống nội tâm và kín đáo, tính tình tốt đến mức có thể nói là khá nhu nhược, trong công việc, cho dù có tức giận thì sau đó cũng sẽ cảm thấy tội lỗi. Rốt cuộc là mâu thuẫn thế nào lại có thể ép một người đàn ông nho nhã lịch sự nhường ấy phải trở nên cáu gắt như thế này?!

Mà Tôn Dung Tuyên kia, bạn cùng phòng, cùng học, cùng sống với cô bốn năm trời đại học, không phải luôn rất dịu dàng với đàn ông ư?! Cuộc sống thế nào lại có thể ép cô ta biến thành một người đàn bà chanh chua nhường đấy chứ?!

Bốn năm đại học, Tôn Dung Tuyên quen bốn anh bạn trai, đều đặn mỗi năm một anh, bạn cùng phòng khác cũng từng đùa, chỉ cần Dung Tuyên trở nên giống như mèo con nghĩa là cô ta đang yêu rồi.

Ể, mèo con cái gì? Là cạp cái ngu đồng thì có.

Trò hề này càng lúc càng nghiêm trọng thêm, bảo vệ trung tâm chạy tới ngăn lại, phải góp sức với những người khác mới kéo được hai kẻ đang vật lộn với nhau ra.

Giang Hạo nhường mày nhìn lại, anh đứng ở góc độ của một người ngoài cảm thán: “Hà tất gì phải ở bên nhau chứ... Bà xã, sau này em sẽ không đối với tôi như vậy đấy chứ?”

Lúc này tất cả sự chú ý của Kiều Tâm Duyệt đều tập trung ở dưới, tiếng ầm ĩ xung quanh lại lớn nên cô không nghe thấy lời Giang Hạo nói.

Giang Hạo kéo tay cô, hỏi một cách nặng nề: “Kiều Tâm Duyệt, đang nói chuyện với em đó, sao em lại lơ đãng thế?”

“Á? Anh nói gì vậy?”

Giang Hạo tròn mắt, lấy lại giọng điệu nghiêm túc ngay: “Không có gì, coi như tôi chưa nói gì hết, đi thôi, đừng dây vào rắc rối kiểu này”

“Hà...” Kiều Tâm Duyệt rất bất đắc dĩ, cô phát hiện Giang Hạo có một thói xấu, đó là lúc anh nói chuyện thì cô tuyệt đối đừng làm việc riêng, lời anh nói phải là hàng đầu.

Cô cũng không muốn dây vào loại rắc rối này, nếu gặp chính diện, chỉ sợ người xấu hổ không chỉ có mỗi cô. Vì thế, cô chạy chậm đuổi theo bước chân Giang Hạo.

“Đồ điện nhà cô, tôi muốn ly hôn, ngày mai sẽ đi làm giấy tờ!” Kỳ Tiểu Hải bỏ lại một câu rồi đẩy người khác ra, hùng hổ đi đến cửa.

Có lẽ đây là ý trời, ngay cả ông trời cũng muốn giúp Kiều Tâm Duyệt đã âm thầm chịu đựng bấy lâu nay xả giận. Kỳ Tiểu Hải cứ thế không nghiêng không chệch đứng vào Giang Hạo như tường đồng vách sắt.

“Ngại quá, xin nhường cho qua” Kỳ Tiểu Hải cúi đầu xin lỗi, là anh ta lỡ mồm mới đụng phải người khác.

Giang Hạo gạt đầu như không có chuyện gì, chủ động lùi lại để anh ta đi trước, anh rất thông cảm với người đàn ông khôn khổ này.

Kỳ Tiểu Hải đi được hai bước thì ngừng, anh ta chợt quay lại, ánh mắt đại ra nhìn Kiều Tâm Duyệt trong đám đông. Cô đang đứng bên cạnh một người đàn ông cao lớn khôi ngô, tựa như chú chim nhỏ nép vào người đàn ông đó.

Tức khắc, mặt anh ta tái nhợt như tờ giấy.

“Kỳ Tiểu Hải, anh đứng lại đó cho tôi, muốn ly hôn với tôi không dễ vậy đâu, anh đứng lại!” Tôn Dung Tuyên vùng ra khỏi tay bảo vệ, vọt trong đám đông ra túm lấy quần áo của Kỳ Tiểu Hải, bắt đầu càu xé lung tung tiếp.

Bảo vệ vừa mới thở phào được một hơi lại phải kéo họ ra lần nữa, sau đó còn cảnh cáo, nếu gây rối tiếp sẽ báo cảnh sát.

Giang Hạo nhủ mảy: “Mãi vẫn chưa xong, đúng là bức mình, chúng ta sang bên kia đi” Anh đẩy đám đông muốn xem trò hay ra, che chờ Kiều Tâm Duy đi sang hướng khác.

Kiều Tâm Duy cố nén cảm giác bất an trong lòng, bị Giang Hạo dẫn ra khỏi trung tâm thương mại một cách máy móc như con rối gỗ. Cô sợ, cô sợ quá khứ kinh khủng và thất bại nhất của mình bị vạch trần trọi trước mặt Giang Hạo, cô sợ Giang Hạo sẽ cười nhạo mình đã từng có quan hệ với đôi nam nữ kia, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt cho chuyện này.

Rời khỏi trung tâm thương mại, gió đêm lạnh lẽo làm cô run rẩy, cái lạnh ngấm cho đầu óc cô tỉnh táo lại không ít, đây đúng là báo ứng của bọn họ, có nên đi uống rượu chúc mừng mới phải.

Di động của Giang Hạo lại vang lên, anh bấm tắt máy luôn: “Đúng là phiền phức, lại là mẹ chồng của em.. Không còn sớm nữa, tôi đưa em về nhé, sáng thứ bảy sẽ đến đón em”

Kiều Tâm Duy gạt đầu, nhìn bóng dáng cao lớn của Giang Hạo đi đến bãi đỗ xe, cô không nghĩ ngợi gì đã chạy tới mấy bước ôm lấy eo anh.

Tất cả những điều này đều là thật, dày rộng, rắn chắc, ấm áp. Cô bỗng nhiên thấy lòng đau xót, không kìm được khẽ nức nở.

Giang Hạo dờ dẩn đứng im mặc cho cô ôm: “Kiều Tâm Duy, em làm sao vậy?” Anh cẩn thận hỏi, sao phụ nữ nào cũng thay đổi như chong chóng thế này?

“Anh đừng nhúc nhích, để tôi ôm một lát” Lần cuối cùng, cho cô khóc một lần cuối cùng vì Kỳ Tiểu Hải thôi, coi như truy điệu cho quá khứ kia, truy điệu bảy năm đẹp nhất của cô. Từ nay về sau, cô muốn sống thật tốt với Giang Hạo.

Giang Hạo rất khó hình dung cảm giác của mình bây giờ, vừa khó hiểu vừa không muốn quấy rầy, nhưng bên cạnh lại có người đi ngang qua làm anh hơi xấu hổ. Vì thế, lần đầu tiên trong đời, anh dùng giọng điệu như dỗ trẻ con an ủi cô: “Đừng khóc, em cứ khóc không ngừng như vậy, người ta còn tưởng tôi bắt nạt em đây”

Kiều Tâm Duy mím môi, sau khi khóc xong thì đã bình tĩnh lại đôi chút, cô chỉ muốn phát tiết một chút mà thôi, cô khịt mũi nói: “Ai da, ngại ghê, tôi chùi nước mũi lên âu phục của anh mất rồi.”

Giang Hạo đột nhiên quay lại: “Kiều Tâm Duy, nước mũi của em nhiều quá rồi đấy!” Anh quả quyết coi âu phục ra ném cho cô: “Giặt sạch cho tôi”

Kiều Tâm Duy phồng má, mắt ngấn nước, giọng mang theo sự ghen ngào, ầm ục nói: “Dạ...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Giấy Chứng Nhận Kết Hôn Bị Xé Toang

Có lẽ là thật sự bình thường lại rồi nên đêm nay Kiều Tâm Duy ngủ rất yên ổn. Sáng sớm tỉnh lại, âu phục to rộng bay phấp phới trên ban công, cô nhìn cái áo vest kia mỉm cười thỏa mãn. Cái tên Giang Hạo lòng dạ hẹp hòi kia, có chút nước mũi đó mà cũng so đo thiệt hơn, có điều cô cũng rất vui về giặt quần áo cho anh.

Thật ra điều cô muốn chỉ đơn giản như vậy thôi, ở cùng một người thích hợp, sống một cuộc sống đơn giản.

Lúc này, đột nhiên Cảnh Thượng xuất hiện trên ban công, ban công của phòng hai người thông với nhau. Kiều Tâm Duy hoảng sợ, tối qua quên kéo màn che lại, cô bật dậy nhanh như chớp trùm áo ngoài vào.

Dường như Cảnh Thượng rất thắc mắc về việc có áo đàn ông treo trên ban công, đây không phải đồ của anh, hơn nữa nó chỉ vừa xuất hiện ở đây vào sáng nay thôi. Anh chống nạnh đánh giá âu phục một lát, tư thế này cứ như đang nghi ngờ có phần tử xa lạ xâm nhập bất hợp pháp vào lãnh địa của mình vậy.

“Anh, mới sáng sớm ngày ra sao anh lại ra đây?”

“Sao anh không thể ở đây?” Cảnh Thượng chỉ vào âu phục: “Ở đâu ra thế?”

“Của bạn trai em, tối qua em mang về giặt”

Cảnh Thượng cười khê, anh không cho là đúng: “Người thì không đưa về, mang cái áo này về để chứng minh cái gì thế hả? Tâm Duy, lời bịa đặt của em càng ngày càng lớn rồi đấy”

“Em không nói dối, đây là thật, đó là áo vest của bạn trai em”

“Tôi qua mẹ nói em đi liên hoan với đồng nghiệp, sao bây giờ lại đổi thành bạn trai em chứ? Trước khi nói dối, em cũng nên soạn bản nháp sẵn đi”

Kiều Tâm Duy bất đắc dĩ thở dài: “Anh à, em đâu cần phải nói dối chứ, anh ấy tên Giang Hạo, là một quân nhân ba mươi hai tuổi, nếu anh không tin thì giờ em có thể gọi cho anh ấy”

Nói rồi, cô toan đi vào phòng lấy di động, nhưng Cảnh Thượng đã giơ tay bắt lấy cánh tay cô, nghiêm túc nói: “Anh vừa về thì em đã nói là có bạn trai, đừng lừa anh, em không chấp nhận thì anh sẽ không ép em, hà tất phải tìm một tấm khiên để lừa gạt cả nhà chứ? Ba mẹ vẫn luôn hy vọng em sống vui vẻ, nếu biết em lừa họ như vậy thì sẽ đau lòng thế nào đây, nhân lúc còn chưa quá muộn thì dừng hành động lừa gạt này lại đi.”

Kiều Tâm Duy đứng là muốn điên luôn rồi, cô biết Cảnh Thượng lo lắng cho mình, nhưng mà, cô thật sự rất bất đắc dĩ: “Anh, em cho anh xem cái này, nhưng hy vọng anh tạm thời giữ bí mật, em muốn tự nói với ba mẹ”

“Cái gì?” Cảnh Thượng thả lỏng tay.

Kiều Tâm Duy đi vào phòng, lấy giấy đăng ký kết hôn ra đưa cho Cảnh Thượng xem: “Thế này anh tin rồi chứ?”

Cảnh Thượng không thể ngờ nổi nhìn hai tờ giấy đăng ký kết hôn ấy, Kiều Tâm Duy cũng chẳng lạ gì sự khiếp sợ của đối phương, thế nên lúc anh cầm lấy tờ giấy thì cô cũng không ngăn lại.

“Anh, em thừa nhận em và anh ấy đăng ký nhanh như vậy đúng thật là có hơi vội vàng, không nói trước với ba mẹ cũng là em không đúng, nhưng đây là quyết định của em, xin anh tôn trọng... À, anh, anh làm cái gì vậy?”

Lần này đến phiên Kiều Tâm Duy trợn trắng cả mắt, hai tờ giấy kết hôn trong tay Cảnh Thượng bị xé toạc ra.

Xé: Xé mất rồi!

Kiều Tâm Duy ngơ ngác nhìn giấy đăng ký kết hôn bị ném xuống đất, hai tờ biến thành bốn, quá đáng, đúng là quá đáng mà, có chất vấn: “Cảnh Thượng, anh đang làm gì thế hả? Sao anh lại có thể tùy ý xé đồ của em?! Đây... đây là thứ rất quan trọng đây anh có biết không?” Cô cuống cuống đến chực khóc, vội vàng ngồi xuống nhặt nó lên.

“Em đứng dậy đi, nhặt cái gì mà nhặt!” Cảnh Thượng không thêm bận tâm, chẳng những nắm lấy cánh tay không cho cô nhặt mà còn đập lên giấy chứng nhận đã bị xé: “Kiều Tâm Duy, sao em lại có thể xúc động như vậy được chứ, em có hiểu người đàn ông đó không? Em đang lấy cả cuộc đời của mình ra đùa giỡn đấy, có phải em bị Kỳ Tiểu Hải kích thích cho mù quáng rồi không hả?!”

“Anh tránh ra đi!” Kiều Tâm Duy đẩy mạnh Cảnh Thượng, cô đau lòng nhặt giấy đăng ký kết hôn lên, giờ thì hay rồi, chẳng những cách mà còn bị bản tề le, cả ảnh chụp chung của cô và Giang Hạo cũng dính dấu giày của Cảnh Thượng. Cô dùng lòng bàn tay chà chà, vết bẩn trên ảnh chụp có thể lau, nhưng những chỗ khác càng lau lại càng bẩn: “Anh dựa vào cái gì mà xé giấy đăng ký kết hôn của em chứ, anh dựa vào cái gì hả?”

Mới sáng sớm, tiếng cãi vã của hai người làm ảnh hưởng đến ba mẹ ở phòng cách vách, Cảnh Trí Thành và Hạng Linh vội vội vàng vàng chạy sang: “Ôi trời, hai cái đứa này làm sao đấy?”

Giấu cũng không kịp nữa, Kiều Tâm Duy chán chường trừng Cảnh Thượng.

Cảnh Thượng cũng đang nổi nóng, con người một khi đã giận dữ đến mù đầu thường sẽ nói năng chẳng nề tình gì ai, trước mặt ba mẹ, anh nói: “Mẹ, con gái ngoan của mẹ không thua tiếng nào đã đi đăng ký kết hôn với người ta kia kìa, mẹ còn ở đó mà nóng ruột tìm đối tượng cho nó, đúng là rảnh rồi không có việc gì làm”

Lời này của Cảnh Thượng chẳng những làm tổn thương Kiều Tâm Duy mà cũng khiến Hạng Linh tổn thương: “Tâm Duy... Anh con nói thật à?”

Hạng Linh run rẩy nhìn Tâm Duy, đôi mắt có nhiều nếp nhăn kia chứa đầy sự kinh ngạc, dù thế nào bà cũng không tin nổi đứa con gái mình nuôi nhiều năm như vậy, thế mà lại đi đăng ký kết hôn với người khác mà không được sự đồng ý của mình.

“Mẹ... Con xin lỗi!” Tâm Duy hối lỗi gật đầu: “Vốn dĩ muốn tìm cơ hội nói với mọi người, con...” Lời còn chưa dứt, cái tát đau đặng đã giáng xuống, má trái có đau rát.

Hạng Linh đánh mà tê cả tay, thế nhưng tim bà còn đau hơn, bà nghẹn ngào nói: “Được lắm, con cái lớn rồi, có thể tự làm chủ rồi, chuyện gì cũng không cần mẹ quan tâm nữa. Chuyện lớn như đăng ký kết hôn, vậy mà người làm mẹ đây phải biết qua miệng của anh con. Tâm Duy, mẹ nuôi con nhiều năm như vậy, mà còn làm mẹ thất vọng

quá!”

Hạng Linh giận đến choáng váng, may là có Cảnh Trí Thành nhanh chóng đỡ lấy. Cảnh Trí Thành cũng rất thất vọng về Kiều Tâm Duy, nhưng ông vẫn nhẹ nhàng hơn, suy cho cùng ông cũng chỉ là ba dượng thôi: “Tâm Duy à, con làm như vậy là tổn thương mẹ con rồi, chuyện thế này sao không nói với gia đình chứ? Nhà trai là người thế nào, điều kiện trong gia đình ra sao, chọn cách kết hôn thế nào, những chuyện đó đều cần hai nhà cùng thương lượng, kết hôn không phải là chuyện của hai người, là chuyện của hai gia đình đấy. Chưa chị mà con đã đăng ký kết hôn, con bảo gia đình nhà trai nhìn mình kiểu gì? Con không nghĩ đến những chuyện này à?”

Kiều Tâm Duy cố nén nước mắt, cúi đầu nhận sai: “Ba, mẹ, con xin lỗi, nhưng con thật sự rất muốn kết hôn, rất muốn rất muốn” Rất muốn thoát khỏi tình trạng phải liên tục đi xem mặt như bây giờ, rất muốn khiến Cảnh Thượng từ bỏ tình cảm với mình, rất muốn rời khỏi đây...

Thấy thế, Cảnh Thượng cũng không đành lòng, có thể như cô em gái ngốc này cũng chỉ bị lừa, bây giờ quay đầu lại còn kịp. Anh ta nói: “Hôm nay em gọi cậu ta tới đây, dù là người hay quỷ thì cũng phải cho cả nhà gặp mặt, mong là đừng như loại cặn bã giống Kỷ Tiểu Hải”

Hạng Linh đã mặt đầy nước mắt, Cảnh Trí Thành quát con trai: “Đi đi, con nói chuyện kiểu gì đấy hả?” Ông nhìn Kiều Tâm Duy, nói lời thăm thía: “Tâm Duy, con đừng để bụng lời nói lúc tức giận của nó. Ba mẹ sống đến chừng tuổi này rồi, kinh nghiệm sống chắc chắn là nhiều hơn con, hôm nay con bảo cậu ta đến nhà mình một chuyến, chúng ta không có ác ý, coi như là để cả nhà kiểm tra cậu con rể này có đủ tư cách không, ba mẹ cũng vì tốt cho con thôi.”

Kiều Tâm Duy cũng không chắc Giang Hạo có thể tới được hay không, nhưng nếu cha dượng đã đề nghị như thế thì cô cũng không có lý do để phản đối: “Dạ, con sẽ gọi hỏi xem hôm nay anh ấy có thể đến đây một chút hay không?”

Cảnh Thượng tức muốn học máu: “Không rảnh cũng phải tới, dù thế nào thì cũng phải tới, cậu ta không tới tức là không nghiêm túc với em!”

Cảnh Trí Thành đau đầu: “Được rồi, con bớt nói lại vài câu, về phòng mình đi.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Con Rể Mới Tới Nhà

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên là lúc Giang Hạo vừa mặc trang bị xong: “Không nghe” Anh ra lệnh với cảnh vệ Tiểu Phuong.

Tiểu Phuong nhìn màn hình điện thoại, khẽ nói: “Điện thoại của Thủ trưởng phu nhân cũng không tiếp ạ?” Hôm qua Thủ trưởng mới giao cho cậu ta một chồng tài liệu báo cáo tình trạng hôn nhân, thân là cảnh vệ của Thủ trưởng, cậu ta là người đầu tiên trong đơn vị biết chuyện này.

Giang Hạo khựng lại, Kiều Tâm Duy? Anh thất xong dây lưng rồi nhận lấy: “Đưa qua đây đi... Alo, tôi đang bận, có chuyện gì thế?”

“Giang Hạo à, hôm nay anh có thể tới nhà tôi một chuyến không?”

“Hôm nay không rảnh, tôi đã ở đơn vị mất rồi.”

Kiều Tâm Duy cúi đầu, chân hất hất cục đá, số lần cô gặp Giang Hạo chỉ đếm trên đầu ngón tay, nghe giọng của Giang Hạo lạnh như băng, cô rất ngại khi phải miễn cưỡng người ta.

Giang Hạo thấy cô không nói gì thì dịu giọng hỏi: “Sao thế?”

“Tôi... Gia đình tôi biết chuyện chúng ta đăng ký kết hôn rồi... Ba mẹ muốn gặp anh?”

Giang Hạo nghe thế thì hiểu ngay: “Họ giận lắm à?”

“Dạ”

“Măng em?”

“Dạ...”

Tiếng còi tập hợp vang lên, Tiểu Phuong cầm mũ quân phục của anh đứng chờ bên cạnh. Giang Hạo nhú mày, nói ngay: “Em đừng lo, tôi xử lý xong việc sẽ đến nhà em ngay, muộn nhất cũng không quá mười giờ.”

Kiều Tâm Duy hơi kích động: “Ừ, tôi chờ anh.”

Tiểu Phuong nhắc nhở: “Thủ trưởng, nghi thức nhập ngũ của tân binh hôm nay cần anh lên phát biểu, rất nhiều khâu cần anh xem xét.”

Giang Hạo đội mũ chỉnh tề, tư thế oai hùng khó ai bì kịp, anh vừa đi vừa nói: “Bắt đầu sớm một chút, tôi nói xong thì đi luôn, chuyện tiếp theo giao cho Phó Thủ trưởng Quách, tầm chiều tôi sẽ về”

“Rõ”

Đi được vài bước, Giang Hạo lại nói: “Đúng rồi Tiểu Phuong, cậu mua giúp tôi ít đồ, tôi muốn mang theo luôn”

“Đồ gì ạ?”

Lần đầu tiên gặp mặt không có kinh nghiệm, anh cũng không biết phải mua gì: “Tùy đi, miễn không thất lễ là được rồi”

Tiểu Phuong hơi khó xử, nhưng nhiệm vụ thủ trưởng giao thì phải hoàn thành: “Rõ”

Từ đơn vị đến nhà Kiều Tâm Duy, dù không tắc đường cũng mất tới nửa tiếng, mà giao thông của Đô Thành lúc nào cũng trong tình trạng tắc nghẽn. Giang Hạo vội đến độ cả quân phục cũng không kịp thay, khoác cái áo gió dài màu đen vào rồi đi ngay.

Dưới lầu tiểu khu, Kiều Tâm Duy đứng lẻ loi một mình dưới tàng cây chờ anh, vết thương ở trán còn chưa kịp lành, mà trên má lại có thêm vài dấu tay, hôm nay nhiệt độ xuống thấp, trời lại âm u mà cô chỉ mặc một cái áo mỏng.

Thấy xe của Giang Hạo, Kiều Tâm Duy vui vẻ chạy qua, gia đình cô khá phức tạp nên phải dặn dò anh trước một số điều.

Giang Hạo xuống xe, lại ra sau cốp lấy ra từng túi đồ, có rượu vang đỏ cao cấp, có cua đồng tươi ngon, còn cả tổ yến và đông trùng hạ thảo, đều là những thứ đắt tiền.

“Sao anh lại mua nhiều đồ thế?”

“Đầu thế đi tay không tới gặp ba mẹ em chứ. Sao em lại đứng chờ ở đầu gió, không sợ bị lạnh à?”

Nhưng Kiều Tâm Duy không chú ý nhiều như vậy, cô vội nhìn Giang Hạo rồi nói: “Trước khi lên nhà, tôi phải nói cho anh biết trước vài điều, ba hiện giờ không phải ba ruột của em, anh trai cũng vậy, mẹ tôi rất giận, lát nữa thái độ của họ...”

Lời nói còn chưa nói xong, Giang Hạo đã kéo tay cô, đúng là lạnh băng như anh nghĩ. Anh vừa xoa tay cô, vừa ngắt lời: “Tôi biết, tôi biết hết.”

“Ờ? Sao anh biết được?” Ngay cả Vân Thanh cô cũng chưa từng kể cho mà.

Giang Hạo cười cười, lúm đồng tiền hiện ra: “Dù sao tôi đã biết rồi.” Anh sờ vào bên mặt trái sưng đỏ của cô: “Mẹ em đánh à?”

“Dạ” Cô kinh ngạc nhìn anh, sao anh cứ như con giun trong bụng cô thế, cái gì cũng biết.

“Nếu mà con gái nuôi hơn hai mươi năm giấu tôi đi đăng ký kết hôn với người khác, thì tôi cũng đánh. Lên thôi, tôi sẽ giải thích rõ với họ, đừng lo, có tôi ở đây rồi”

Đừng lo, có tôi ở đây rồi.

Một câu nói đơn giản, lại khiến sự thấp thòm lo âu từ sớm đến giờ trong lòng Kiều Tâm Duy lắng lại, cảm giác này không thể nói nên lời, giống như chim nhạn bay lạc lẻ loi rốt cuộc cũng đã tìm được bầy, giống như chim di trú sau mùa đông rét cuộc cũng đón được mặt trời ấm áp.

Cảnh Thượng đứng trên lầu đã nhìn thấy người ta tới từ lâu, lòng anh như bị một tảng đá lớn đè nặng, buồn bực khủng khiếp. Anh vốn tin rằng bạn trai mà Kiều Tâm Duy nói chỉ là một cái cớ, thế mà không ngờ lại là thật, chẳng những thật, Kiều Tâm Duy còn đăng ký kết hôn với người ta từ lâu rồi.

Anh chợt có cảm giác như đồ đã tới tay lại bị người khác giật mất, đau lòng, không cam, tức giận, đủ loại cảm xúc, ngũ vị tạp trần.

Không lâu sau, Kiều Tâm Duy dẫn Giang Hạo lên tới nhà. Giang Hạo đứng ở cửa, vóc dáng cao một mét tám lăm của anh gần như đụng tới đỉnh khung cửa, tuy bên ngoài có khoác áo gió dài màu đen, nhưng cổ áo lộ ra vẫn có thể nhìn thấy quân phục màu xanh biếc, chân vẫn còn mang loại ủng quân đội dày và nặng, đã mạnh mẽ lại còn uy nghiêm.

Nhất thời, không ai dám lên tiếng nói năng gì.

Giang Hạo lễ phép cúi chào hai người lớn: “Chào bác trai, bác gái, cháu là Giang Hạo, Tâm Duy đã nói cho cháu biết chuyện hôm nay, xin lỗi vì bây giờ mới tới nhà thăm hỏi hai bác được. Đầu tiên là cháu sợ đường đột, thứ hai là vì mấy ngày nay việc trong đơn vị nhiều, bị tồn đọng chưa giải quyết hết. Vốn cháu cũng định hai ngày nữa sẽ đến gặp mặt gia đình mình”

Cả nhà vẫn chẳng ai nói gì, chỉ lo đánh giá Giang Hạo. Đặc biệt là Hạng Linh, vẻ mặt như không thể tin nổi, chỉ nhìn cái vô ngoài thôi, đứa con rể này đã làm bà rất hài lòng rồi.

Kiều Tâm Duy hơi xấu hổ: “Mẹ, nói gì đi ạ, đừng cứ nhìn người ta chằm chằm mãi”

Hạng Linh lấy lại tinh thần, nước mắt còn chưa khô, bà cười cười rồi tránh đường đón anh: “Chào cháu chào cháu, mau vào nhà ngồi đi, đừng đứng ở cửa mãi”

Cảnh Trí Thành và Cảnh Thượng cùng trợn mắt kinh ngạc nhìn Hạng Linh, vừa rồi bà còn khóc không ngừng được, tức giận bất bình nói chàng trai này không đáng tin thế nào, vậy mà bây giờ đã đổi xoạch thành tươi cười rồi.

Cảnh Trí Thành là người lớn nhất trong nhà, dĩ nhiên cũng không thể thất lễ được, khi thấy túi to túi nhỏ mà Giang Hạo mang tới, lại nhớ trong nhà không chuẩn bị gì, ông thấy rất xấu hổ: “Các bác chỉ là lo cho Tâm Duy, cháu tới chơi thôi là được rồi, sao còn mang nhiều thứ vậy chứ...? Cảnh Thượng, mau mau, vào bếp nấu nước pha trà cho Giang Hạo đi, lấy lọ trà Long Tỉnh Tây Hồ tốt nhất ấy”

Cảnh Thượng xụ mặt, càng thêm buồn bực, anh thoáng nhìn Kiều Tâm Duy với vẻ cay đắng, thế này là mất cô thật rồi.

Tục ngữ nói rõ đúng, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích, huống chi là kiểu con rể như Giang Hạo, chẳng những có được điều kiện nhan sắc cực tốt mà lại còn lễ phép, trước đã đủ để thu phục được lòng của mẹ vợ rồi.

Ấn tượng đầu tiên đã tốt thì chuyện tiếp theo cũng dễ dàng hơn.

Trên bàn cơm, Giang Hạo và Kiều Tâm Duy ngồi sát nhau, Cảnh Trí Thành và Hạng Linh ngồi đối diện, Cảnh Thượng thành tiểu nhị bưng trà rót nước, đây là lần đầu tiên họ gặp phải trường hợp kiểu này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Môm Mếp Dẻo Quẹo Của Giang Hạo

Cảnh Trí Thành lên tiếng hỏi trước: “Các con quen nhau bao lâu rồi? Nghe Tâm Duy nói là đồng nghiệp của nó làm mái cho hai đứa à?”

Giang Hạo gật đầu: “Vợ bạn nói khổ của cháu là đồng nghiệp với Tâm Duy, trước đây không lâu đã giới thiệu chúng cháu với nhau... Chắc khoảng hai tuần ạ”

Hai người già nhìn nhau, mới quen hai tuần mà đã chạy đi đăng ký kết hôn rồi?!

Hạng Linh lo lắng nhiều hơn vui mừng, bà cười gượng nói: “Ha ha, hai đứa mới quen nhau không lâu mà... Tâm Duy, sao con không nói với người nhà một tiếng? Mẹ con là người không nói đạo lý như thế à? Con đưa Giang Hạo đến cho ba mẹ gặp thử thì có làm sao? Con bé này đúng là xúc động quá, từ nhỏ đến lớn đều như thế”

Kiều Tâm Duy cúi đầu trầm nghĩ, còn không phải mẹ giục trên giục dưới con mau tìm một người đàn ông để kết hôn à? Tuy là nghĩ thế, nhưng trước mặt mọi người, cô cũng không phản bác lại gì, đây là sự tôn trọng mẹ mình.

Dưới bàn ăn, Giang Hạo nhẹ nhàng cầm tay cô, chủ động hướng câu chuyện về mình: “Bác gái, bác đừng trách Tâm Duy, là do cháu quá nóng vội” Anh vừa tự nhiên mà lại thâm tình quay sang nhìn cô, rồi mới nói tiếp: “Thật không dám giấu giếm gì, gia đình cháu khá gấp gáp, lúc trước đã xem mắt khá nhiều cô gái rồi. Cháu cảm thấy Tâm Duy chính là người mình tìm kiếm, nếu đã gặp thì không thể buông tay, tránh cho cô ấy chạy mất.”

Kiều Tâm Duy ngơ ngác nhìn anh, đúng là nói hết cả da gà mà, không nhận ra người đàn ông này lại biết ăn nói như thế.

Cảnh Thượng cười khế, hừ nhẹ: “Môm mếp dẻo quẹo”

Cảnh Trí Thành trừng sang, dùng ánh mắt cảnh cáo con trai căm miệt.

Hạng Linh cũng là phụ nữ, phụ nữ thì thích nghe lời ngon tiếng ngọt, mặc kệ là đã bao tuổi. Bà vừa nghe mấy lời này của Giang Hạo thì mặt lại rộ nụ cười xán lạn: “Ha ha ha, được được, sau này Tâm Duy của các bác có thể giao cho cháu rồi”

Cảnh Thượng thấy rất bực bội, cũng nóng vội: “Mẹ, mẹ còn chưa biết điều kiện nhà anh ta thế nào mà đã an tâm rồi? Mẹ đồng ý nhưng còn con thì không!”

“Ồ đây không tới phiên con nói chuyện.” Cảnh Trí Thành lấy khuỷu tay húc vào Cảnh Thượng: “Tâm Duy muốn kết hôn còn phải có con đồng ý nữa à? Ba mẹ đồng ý là được rồi? Khó lắm Tâm Duy mới tìm được nơi chôn, thế này Cảnh Thượng chỉ phải hết hy vọng, vậy ông cũng yên tâm rồi.

Giang Hạo là người nhạy cảm, từ lúc vào cửa đã đối mặt với ánh mắt đầu tiên của Cảnh Thượng, anh nhận ra ý thù địch rõ ràng của đối phương. Mà nguyên nhân duy nhất để Cảnh Thượng thù địch với mình, chính là Kiều Tâm Duy. Nhưng anh không cần phải để ý tới Cảnh Thượng, mục đích của anh hôm nay là giải quyết chuyện ba mẹ Kiều Tâm Duy.

“Bác trai bác gái, cảm ơn hai bác đã đồng ý, xin hai người yên tâm, cháu là con trai độc nhất, đám hỏi, hôn lễ, tiệc rượu, những cái người khác có thì chúng cháu cũng sẽ không bỏ sót, hai bác có yêu cầu gì thì cứ việc nói ạ”

Hạng Linh cảm động: “Sao còn gọi chúng ta là bác trai bác gái hả, Giang Hạo, chúng ta chỉ có một yêu cầu thôi, là con phải đối xử thật tốt với con gái

của mẹ”

Giang Hạo vỗ ngực bảo đảm: “Phải thế rồi, xin hai người yên tâm, ba, mẹ”

Con rể gặp mẹ vợ trăm điều thuận lợi, nhưng con dâu gặp ba mẹ chồng lại là tình cảnh hoàn toàn trái ngược.

Mới sáng sớm, Lâm Thái m đã lượn tới lượn lại trong phòng khách, từ sau khi Giang Hạo khai báo lại tình trạng kết hôn và điều kiện của con dâu, bà đã rầu rĩ đến mức không chợp được mắt.

“Ông nói thử xem, nói thử xem, ông già, ông nói thật đi, Giang Hạo làm vậy là sao? Cái cô Kiều Tâm Duyệt này có chỗ nào tốt hơn Kỳ San San chứ? Một người làm công bình thường, tốt nghiệp đại học khoa chính quy mà thôi, kiếm bừa trên đường là có cả đồng, so với mấy cô gái mà em giới thiệu cho Giang Hạo thì kém mọi mặt! Ông nói xem có phải đầu con trai mình bị cửa kẹp rồi không, sao chọn tới chọn lui lại chọn phải đứa kém nhất thế?! Nó lại còn tiền trăm hậu tấu đi đăng ký kết hôn, tức chết tôi, đúng là là tức chết tôi mà!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thủ Trưởng Hay Thay Đổi

Giang Chí Trung lại không kích động như vậy, bình tĩnh nói: “Được rồi, dù sao ván cũng đã đóng thuyền rồi”

Lâm Thái m tức giận đến sắp bật khóc, sống hơn nửa đời đều thuận lợi, không ngờ trong chuyện hôn nhân đại sự của con trai lại gặp phải cái hố lớn thế này: “Ván đã đóng thuyền cái gì, chuyện này chưa xong đâu, tôi quyết không đồng ý. Kết hôn thì có thể ly hôn, có thể ly hôn...” Mặt bà khẽ xao động, hỏi: “Ông già, con trai có thể ly hôn không?”

Giang Chí Trung nhìn sang bà, cực kỳ nghiêm túc hỏi ngược lại: “Bà có từng nghe những người như bọn tôi có ai ly hôn chưa?”

Lâm Thái m lắc đầu, chưa từng nghe nói ly hôn, nhưng thật ra nghe nói nuôi vợ bé, bao tình nhân ở ngoài thì rất nhiều, cũng từng nghe kha khá chuyện hai vợ chồng lén lút ai lo phận nấy.

Đang rầu rĩ, ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng ô tô, hai người già liếc nhau, là Giang Hạo đã về. Lâm Thái m lập tức ngồi xuống như không có việc gì, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Duyệt bước vào cửa lớn nhà họ Giang, vị trí yên tĩnh tốt nhất, biệt thự sang trọng bậc nhất, cô biết điều kiện của Giang Hạo tốt, nhưng hoàn toàn không ngờ gia đình anh lại là nhà giàu sang quyền thế.

“Lát nữa vào em cứ gọi thẳng ba mẹ, chào hỏi xong rồi thì không cần phải nói gì cả” Trước khi vào nhà, Giang Hạo nhắc: “Mọi chuyện cứ để tôi lo”

Kiều Tâm Duyệt thấy là lạ, có cảm giác bức bối khó tả, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm trang của Giang Hạo, cô cũng không hỏi nhiều: “Dạ, được”

Thế gia quân nhân, cái gì cũng uy nghiêm, ngay cả trang trí trong nhà cũng lấy sự cứng cáp làm chủ đạo. Mà những chỗ nhỏ như cửa sổ và khúc quanh được điểm xuyết bằng những vật mềm mại đã trung hòa tổng thể cứng cáp, lại vừa thể hiện sự khéo léo của nữ chủ nhân. Đáng nhắc tới nhất là, trong nhà gần như không nhiễm một hạt bụi nào, phòng khách rộng rãi hứng lấy ánh sáng tuyệt vời, sáng sủa sạch sẽ, nội thất sắp xếp gọn ghẽ ngăn nắp.

Kiều Tâm Duyệt chợt cảm thấy tầng tầng áp lực đang đè lên mình, không thể nói là may mắn, chỉ cảm thấy nếu Giang Hạo sinh ra trong một gia đình bình thường thì cô sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Ba, mẹ, bọn con về rồi” Giang Hạo nắm tay Kiều Tâm Duyệt vào nhà: “Đây là Kiều Tâm Duyệt”

Kiều Tâm Duyệt hơi mỉm cười, lễ phép khom người chào: “Ba, mẹ, con chào ba mẹ”

Lâm Thái m ngẩng đầu liếc xéo, rốt cuộc cũng gặp được cô con dâu này, gương mặt cũng khá xinh xắn nhưng quá gầy, mông không có thịt, không thể nào bì được với những tiểu thư khuê các bà ngân chọn vạn tuyển kia. Bà không đáp lại mà quay sang hỏi Giang Hạo: “A Hạo, không có cửa nào để thay đổi được à?”

Kiều Tâm Duyệt hơi sững ra, tuy đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng lực sát thương lại lớn hơn cô nghĩ nhiều quá. Chỉ vừa vào cửa, nói câu đầu tiên thôi, vậy mà cô đã thấy như có một chậu nước lạnh hắt thẳng vào đầu mình.

Trái lại Giang Hạo lại tỏ vẻ thản nhiên, bỏ qua đề tài của mẹ, nói thẳng: “Mẹ, sau này đừng sắp xếp tiệc cho con, hôn lễ cứ giao hết cho công ty tổ chức

sự kiện, ba mẹ chỉ cần cung cấp danh sách khách mời là được. Sau khi kết hôn chúng con sẽ dọn ra ngoài ở, con tin là không lâu sau ba mẹ có thể ôm cháu trai rồi!”

Nghe xong, Lâm Thái m vừa định trách mắng, Giang Chí Trung đã hừ lạnh trước tiên: “Thằng mất dạy, kết hôn mà dễ dàng như vậy hả?”

Giang Hạo đáp như lễ đương nhiên: “Như ba thấy đó, đúng là dễ vậy đấy”

“Mày... Mày coi như tao chết rồi đúng không?” Giang Chí Trung vẫn luôn rất bình tĩnh đột nhiên đứng dậy chất vấn: “Mày kết hôn mà không cần ba mẹ đồng ý? Mày có còn coi hai ông bà già này là ba mẹ nữa không?”

“Ba, cho dù ba mẹ không đồng ý thì chúng con cũng đã đăng ký kết hôn rồi, con không định ly hôn, hai người thích cũng được, không thích cũng vẫn thế, con đâu cứ là cô ấy. Không phải con kết hôn nhanh chóng như mong muốn của hai người à, con không muốn mỗi lần về đến nhà thì đề tài cứ luôn xoay quanh chuyện xem mắt nữa.”

Giang Hạo nói với giọng lạnh băng mà nghiêm túc, Kiều Tâm Duy hít một hơi lạnh, cứng họng thoáng nhìn qua Giang Hạo. Cô ngỡ luôn, người đang nói chuyện bây giờ với người đến nhà mình là cùng một người à? Hôm đó anh còn xin lỗi một cách nhã nhặn lễ phép, bây giờ ở trước mặt ba mẹ mình thì lại cứng cỏi gan lì như thế, bày thẳng ra cái vẻ “chuyện của con, ba mẹ đừng đụng vào”. Đối với ba mẹ mình mà anh còn như thế, vậy đối xử với người khác sao lại thật lòng được:

Nỗi khổ tâm mà Lâm Thái m nhẫn nhịn hai ngày nay chỉ có thể nuốt hết vào bụng, vốn tưởng hôm nay gặp mặt còn có thể ra oai phủ đầu với Kiều Tâm Duy, nào ngờ đứa con trai này của bà lại bảo vệ cô gái đó tốt như vậy. Nó nào phải tới đây mong họ tha thứ và đồng ý chứ, nó chỉ tới để thông báo thôi.

Bà vịn Giang Chí Trung, nản lòng thoái chí nói: “Bỏ đi ông già, tôi đã nói với nó những lời này hai ngày rồi... Con trai, chuyện của con sau này chúng ta sẽ không quan tâm nữa, cũng không quan tâm nổi, hy vọng con đừng hối hận vì quyết định ngày hôm nay”

Lần đầu tiên bước vào nhà họ Giang, Kiều Tâm Duy đã nhớ kỹ những lời này của mẹ Giang, còn nhớ rõ những lời từ đầu đến cuối. Mặc kệ là gia đình nào, mặc kệ là thân phận gì, tấm lòng của người làm cha mẹ đều giống nhau, cô không hiểu tại sao Giang Hạo lại không thể giải thích đàng hoàng một chút với ba mẹ mình như giải thích cho ba mẹ cô, làm căng như vậy tốt lắm sao?!

*

*

*

“Nếu là con gái nuôi hơn hai mươi năm giấu tôi đi đăng ký kết hôn với người khác, thì tôi cũng đánh”

Những lời này là do Giang Hạo nói, anh có thể thấu hiểu mẹ cô, tại sao lại không thể hiểu cho mẹ mình một chút?

Kiều Tâm Duy rất ngạc nhiên.

Từ nhà họ Giang ra, vẻ mặt của Giang Hạo càng thêm nghiêm túc, anh nhìn thẳng phía trước để lái xe, đôi mắt sâu thẳm thoáng như một đầm nước, trầm lắng và rất phức tạp.

Theo lời Giang Hạo, Kiều Tâm Duy thật sự chỉ ở nhà họ Giang chào hỏi được đúng một câu, sau đó không chen vào được gì. Có nghĩ, gia đình như họ hẳn là hy vọng có thể tìm một người con dâu môn đăng hộ đối. Chắc chắn hai người lớn không hài lòng về cô con dâu xuất thân bình thường này.

Bởi vì biết điều này và cũng hiểu được, thế nên cô cũng chẳng nói gì cả.

Tiếng chuông di động vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh trong xe, Kiều Tâm Duy vừa lấy điện thoại ra nhìn thì tim run lên. Tuy chỉ là một dãy số, nhưng cô đã quá quen thuộc với tổ hợp này, tựa như dấu ấn khắc sâu vào lòng.

Đó là số của Kỳ Tiểu Hải.

“Sao không nghe máy? Là ai gọi thế?” Thấy điện thoại vẫn vang mãi, Giang Hạo thắc mắc.

“Không ai cả, là số lạ” Kiều Tâm Duy do dự nhưng vẫn nhấn nghe máy, cô không muốn để Giang Hạo hiểu lầm: “Alo, ai vậy?”

“Tâm Duy, là anh.”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Hải nghe rất tang thương, hình như còn vương men say. Kiều Tâm Duy chuyển điện thoại sang phía cách xa Giang Hạo, nắm chặt: “Ừ, tìm tôi có chuyện gì không?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Tâm Duy, anh không chịu nổi, anh thật sự không chịu nổi nữa rồi” Kỳ Tiểu Hải bắt đầu lái nhai: “Tôn Dung Tuyên chính là một kẻ được voi đòi tiền không biết thỏa mãn, sau khi kết hôn, cô ta đã hoàn toàn bộc lộ bộ mặt nham hiểm, thứ đàn bà ích kỷ. Cô ta vốn dĩ không yêu anh, cô ta chỉ yêu bản thân mình thôi.” Đăng bởi: admin

Chương 29: Đưa Em Đi Cùng

Kiều Tâm Duy nhìn về trước như không có chuyện gì, giọng rất bình tĩnh: “Chuyện này... anh không nên nói với tôi.”

Tuy nhiên, Kỷ Tiểu Hải như không nghe thấy, tiếp tục oán trách: Em không biết đâu, sau khi kết hôn, anh chưa từng được ăn một bát cơm nóng, nhà lúc nào cũng bẩn thỉu, mẹ anh còn phải tới dọn dẹp nhà cửa. Bà không chịu nổi mới nói cô ta mấy câu, thế mà bị cô ta quát lại, anh chưa từng thấy người đàn bà nào mất dạy mất nét như vậy. Tâm Duy, em vốn không thể tưởng tượng được cuộc sống của anh đâu, lúc còn con cô ta giận dữ thì anh nhường nhịn cô ta đủ điều, con mất rồi mà cô ta vẫn làm khó dễ đủ kiểu, anh về nhà muộn mười lăm phút là cô ta ngửi anh như chó ngửi. Tâm Duy, cứu anh với, xin em cứu anh với, anh không thể tiếp tục cuộc sống này nữa rồi, nếu còn tiếp tục nữa chắc anh sẽ bị cô ta ép chết mất.”

Kiều Tâm Duy thật sự không muốn nghe tiếp nữa, cắt ngang lời anh ta: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

Giấy sau đó, Kỷ Tiểu Hải ở đầu bên kia điện thoại im bật, cô có thể nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào mà anh ta đang đè nén.

Nhưng mà chẳng còn chút quan hệ gì với cô nữa.

Trong lúc không biết gì, Giang Hạo đã dừng xe trước một khách sạn năm sao, anh phải vẫy tay hai ba cái cô mới có phản ứng: “Á? Sao vậy?”

“Câu này phải là tôi hỏi em mới đúng, em làm sao vậy? Điện thoại của ai thế?”

“Một người bạn cũ thôi”

Giang Hạo thở dài rồi lắc đầu, trước mắt anh vẫn chưa thấy hứng thú với chuyện của cô, chỉ cần sau này cô không gây phiền phức cho anh là được: “Xuống xe đi, cùng ăn cơm với hai vợ chồng Văn Thanh và Nguyễn Tấn, chắc họ còn đang trên đường đến đây, chúng mình tới hơi sớm, vào trong đợi trước vậy?”

“Đa.”

Cuộc sống chính là như vậy, không phải thiếu đi ai đó thì không sống tiếp được nữa, cô đã từng cho rằng mất đi Kỷ Tiểu Hải chẳng khác nào mất hết tất cả, sau này ở bên ai cũng không sao hết. Nhưng hôm nay, nghe Kỷ Tiểu Hải tố đủ loại chuyện xấu của Tôn Dung Tuyên trong điện thoại, cô bỗng cảm thấy mình rất may mắn, may mắn là cô rút ra sớm, may mắn là mình có thể gặp được Giang Hạo.

Giang Hạo đi trước, bóng dáng cao lớn, bờ vai dày rộng, đây đều là những điều cô cần, cô chạy lên vài bước, chủ động kéo tay anh: “Đưa tôi đi cùng có được không?”

Giang Hạo quay lại nhìn cô, cười nói: “Chắc chắn là được rồi.”

Vào khách sạn, đến trước quầy lễ tân thì có phục vụ chủ động đưa họ đến phòng VIP đã đặt trước, người đặt phòng là Nguyễn Tấn.

Trần Kinh Nghiệp và Văn Thanh đến ngay sau đó, Văn Thanh kéo Tâm Duy cùng ngồi xuống, thân mật nói: “Tốt quá rồi, sau này mọi người tụ tập liên hoan với nhau cũng náo nhiệt hơn nhiều, Trần Kinh Nghiệp sẽ không thể nói là đàn ông tụ tập, phụ nữ không thể tham dự nữa”

“Còn có Nguyễn Tấn mà, đám đàn ông tụ tập vẫn không thiếu được” Trần Kinh Nghiệp quay lại nhìn Giang Hạo: “A Hạo, cậu nói xem?”

Giang Hạo giờ tay tán thành: “Tụ họp gia đình là tụ họp gia đình, đàn ông tụ tập là đàn ông tụ tập, sau này các em cũng có thể có cuộc tụ họp của phụ nữ, tôi sẽ không tham dự.”

Văn Thanh cười đùa nói: “Được đó, vậy bảo Nguyễn Tấn cũng mau tìm một cô đi, ba người phụ nữ cùng diễn một vở, nội dung là về đàn ông các anh, xem xem các anh có dám đối xử không tốt với bọn tôi không?”

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện, cửa phòng VIP vừa mở ra, phục vụ đứng cạnh cửa cúi người lễ phép mời: “Tổng Giám đốc Nguyễn, mời vào trong”

Ánh mắt của mọi người dồn về phía cửa, thấy xuất hiện ở cửa không chỉ có mình Nguyễn Tấn, còn có một người đẹp trẻ trung, cô ấy khoác tay Nguyễn Tấn, trông khá nhỏ tuổi, khi cười sẽ có hạt gạo bé bé hai bên khóe miệng, trông như chim sẻ nhỏ nép vào người.

Trần Kinh Nghiệp: “Ủi chà, người phụ nữ thứ ba đã tới rồi kìa” Đăng bởi: admin

Chương 30: Cần Một Cô Gái Để Lấy Lệ Với Cha Mẹ

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nguyễn Tấn mỉm cười giới thiệu: “Đây là Chu Tiểu Ý, Tiểu Ý, người trông thì rất nghiêm túc nhưng thật ra cực kỳ nghiêm túc kia tên Giang Hạo, bên cạnh là vợ của

cậu ấy - Kiều Tâm Duy, người đàn ông nhìn phúc hậu nhưng thật ra lại chẳng phúc hậu chút nào này là Trần Kinh Nghiệp, bên cạnh chính là người vợ càng không phúc hậu của cậu ấy - Vân Thanh”

Cái cách giới thiệu này của Nguyễn Tấn hoàn toàn là chọc trêu hết tim đen, không phải anh em thân thiết thì chẳng thể đánh giá được như vậy.

Chu Tiểu Ý, người cũng như tên, trẻ trung hoạt bát, nụ cười xinh đẹp đơn thuần và vô hại của cô có lực sát thương rất lớn.

Nếu Vân Thanh bị đánh giá không phúc hậu nhất thì cô không phúc hậu luôn một lần: “Tổng Giám đốc Nguyễn, ghé góp thật nha, vườn không nhà trong nhiều năm như thế, tôi còn tưởng anh sắp come out rồi chứ, may sao còn nhặt lại được tính nết dân chơi của mình, bọn tôi cảm thấy mừng thay cho đấy”

Lời này nghe như đang khen, nhưng thật ra lại là châm biếm, trước giờ miệng lưỡi Vân Thanh vẫn sắc bén như vậy nên mọi người đều quen rồi, lời của cô cũng trêu người ta cười vang.

Chu Tiểu Ý ngơ ngác đáng yêu nhìn Nguyễn Tấn: “Anh còn là dân chơi cơ à?”

Nguyễn Tấn ghen lời, nửa ôm nửa đỡ dành: “Tiểu Ý, em đừng nghe cô ấy nói bậy, cô ấy chỉ là cậy già lên mặt thôi.”

Vân Thanh cố vịn lại: “E, anh kia... Ai già hả, ai già hả?! Tôi còn chưa tới ba mươi đó.”

Mọi người lại càng cười vui vẻ hơn, Kiều Tâm Duy kéo Vân Thanh lại để cô ấy chưa chút mặt mũi cho Nguyễn Tấn, dù sao cũng là sếp của các cô mà.

Trong bữa tiệc, mọi người vừa nói vừa cười, tâm trạng của Giang Hạo cũng không hề bị ba mẹ ảnh hưởng chút nào, giống như tranh chấp lúc sáng chưa từng xảy ra. Tuy nhiên, không phải ai cũng có tâm lý tốt như anh, Kiều Tâm Duy vừa nhớ đến ánh mắt thất vọng đau lòng của mẹ Giang thì cười không nổi, lại nhìn sang Giang Hạo vẫn trò chuyện vui vẻ với bạn bè, cô luôn cảm thấy Giang Hạo quá máu lạnh.

Trần Kinh Nghiệp nói: “Tiểu Ý, bữa tiệc hôm nay là Nguyễn Tấn đặc biệt sắp xếp cho em đấy, nào nào, bọn anh mời em một ly, chúc mừng hai người, chào mừng em đến với gia đình lớn của bọn anh”

“Cảm ơn anh, nhưng mà em không biết uống rượu, em lấy sữa chua thay được không ạ?” Chu Tiểu Ý dùng ánh mắt xin ý kiến nhìn Nguyễn Tấn.

Nguyễn Tấn xoa trán cô ta, cười nói: “Được.”

Trần Kinh Nghiệp trêu chọc: “Tiểu Ý này, em tìm được Nguyễn Tấn là đúng người rồi, sau này có phúc lắm đấy, cậu ấy rất biết chăm sóc người khác.”

Chu Tiểu Ý cười then, hai hạt gạo nhỏ khiến cô ta nhìn có vẻ rất ngoan ngoãn, cô ta cất tiếng, giọng cũng rất trong trẻo non nớt: “Cảm ơn mọi người, em cũng hy vọng mình có thể cùng anh ấy đến răng long đầu bạc”.

Lúc nói lời này, ánh mắt Chu Tiểu Ý long lanh nhìn Nguyễn Tấn, nhưng anh vẫn cứ chăm chú quan sát ly rượu, không hề đáp lại: “Nào, cụng ly, cụng ly”

Bữa tiệc được một nửa, Kiều Tâm Duy đi toilet, lúc trở về bỗng thấy Chu Tiểu Ý ở khúc ngoặt hành lang. Cô vừa định đi tới chào hỏi thì nghe Chu Tiểu Ý nói vào điện thoại: “Anh đừng có dùng chuyện từng phá thai để uy hiếp tôi, anh có gan thì công khai chuyện này ra đi, nhưng đừng quên đầu sỏ gây tội là anh cũng trốn không thoát nổi đâu!”

“Còn những tấm ảnh đó, nếu truyền ra ngoài thì anh cứ chờ cảnh sát tới hốt đi, tôi chắc chắn sẽ không trở về với anh”

“Đừng đến quấy rầy tôi nữa, nếu không sẽ chẳng khách sáo với anh nữa đâu.”

Nói chuyện điện thoại xong, Chu Tiểu Ý lấy lại bình tĩnh, sửa lại lọn tóc rũ xuống theo thói quen. Lúc quay lại vừa khéo đối diện với Kiều Tâm Duy, cô ta cuống lên: “Chị Tâm Duy, chị... chị quay lại lúc nào thế?”

“Vừa tới thôi” Kiều Tâm Duy vẫy bàn tay chưa khô, cũng mặc kệ cổ ta tin hay không, cứ đối phó trước cho qua chuyện rồi nói: “Tiểu Ý, em đứng ở cửa làm gì vậy?”

“Em cũng muốn đi WC, ha ha” Chu Tiểu Ý cười rõ là ngọt ngào: “Ồ đúng rồi, hình như ở nhà chị Vân Thanh có chút chuyện gì đó nên đi trước rồi, chị

ấy nói em báo lại với chị một tiếng”

“Ừ, chị biết rồi.”

Chu Tiểu Y nắm lấy lọn tóc, coi như không có việc gì, đi đến toilet.

Kiều Tâm Duy hít sâu một hơi, vẫn chưa khôi phục tinh thần lại sau sự khiếp sợ vừa rồi, hy vọng chỉ là hiểu lầm thôi, nếu không phải chẳng lẽ Tổng Giám đốc Nguyễn bị hổ to à? Có cần phải nói cho anh biết không?

Lúc này, đúng lúc phục vụ đưa rượu đến, cậu ta mở cửa, Kiều Tâm Duy tự nhiên đi vào trong.

Phòng VIP rất lớn, có tấm bình phong ngăn thành phòng khách và phòng ăn, phòng khách gần cửa, phòng ăn nằm gần cửa sổ.

“A Hạo, tôi cũng ngạc nhiên về chuyện cậu và Kiều Tâm Duy đăng ký kết hôn nhanh như vậy đấy. Với hiểu biết của tôi, cậu không phải là kiểu người bộp chộp như vậy” Giọng Nguyễn Tấn truyền ra từ bên kia bình phong: “A Hạo, cậu có nghiêm túc đối với Kiều Tâm Duy không? Cậu thật sự yêu cô ấy à?”

Kiều Tâm Duy dừng chân, cô cũng rất muốn biết Giang Hạo sẽ trả lời như thế nào.

Giang Hạo không nhanh không chậm hỏi lại: “Chỉ có nửa tháng, sao tôi có thể yêu một người được chứ? Nhưng tôi không hề bộp chộp, đã suy nghĩ kỹ hết thảy cả rồi”

“?” Nguyễn Tấn tò mò, tò mò tại sao Giang Hạo lại chọn Kiều Tâm Duy, sao lại chọn đúng người mà anh thích.

Phục vụ để rượu xuống rồi ra ngoài, Kiều Tâm Duy lập tức làm động tác “suyt” với cậu ta, làm ơn, đừng nói chuyện.

Phục vụ gật đầu, lặng lẽ ra ngoài.

“Bởi vì tôi rất cần một cô gái để tạm xoa dịu ba mẹ đang nóng lòng như lửa đốt” Giang Hạo nói: “Không phải cậu không biết, những cô nàng mà mẹ giới thiệu cho tôi kia, cả đám đều là thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, hơn nữa đa số các cô ấy đều coi trọng quyền thế của nhà tôi. Kết hôn với tôi, trở thành vợ của quân nhân, loại phụ nữ này vốn không thích hợp. Mà Kiều Tâm Duy sinh ra trong gia đình bình thường, cô ấy càng có thể chịu khổ hơn những thiên kim trong nhà có quyền có thế đó, cũng sẽ không tạo ra phiền phức gì. Cậu biết mà, quan trường phức tạp, tôi không muốn vì sai lầm của thân thích mà khiến nhà mình bị liên lụy. Ba mẹ tôi không nghĩ đến điểm này nên mới phản đối, nhưng về lâu về dài họ sẽ hiểu tính toán này của tôi”

Nguyễn Tấn nghe thấy rõ ràng, anh ta cảm thấy rất bất công cho Kiều Tâm Duy: “Vậy sao lại cố tình tìm đúng cô ấy? Các cô gái gia thế bình thường có rất nhiều, tôi cho cậu biết, Kiều Tâm Duy là một cô gái tốt, cậu cũng không thể lấy cô ấy ra làm lá chắn được, như vậy không công bằng với cô ấy”

“Cho dù không phải cô ấy thì cũng sẽ có người khác thôi, tuy rằng tình cảm của tôi với cô ấy không thể nói là yêu, nhưng tôi rất thích tính cách lỗ mãng của cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy cũng vậy, đúng lúc cần một người chồng ưu tú để thể hiện với gia đình. Không yêu lại càng tốt, không nhớ thương, không bám dính, không làm phiền tôi. Cả hai đang đi theo nhu cầu của mình, không có gì là công bằng hay bất công ở đây cả.”

Đứng ở phía sau bình phong, đầu óc Kiều Tâm Duy đã trống rỗng từ lâu, nói yêu là quá sớm, nhưng những câu trần tình thẳng thừng của Giang Hạo như thế đúng là khiến cô ghê tởm, giống như cô ăn một cái bánh bao thịt, hoảng hồn phát hiện có nửa con dơi ngo ngoe trong đó.

“Đừng nói nữa, dù sao tôi cũng đã đăng ký kết hôn rồi, không thay đổi được nữa. Còn cậu thế nào, sao lại đột nhiên tìm một cô sinh viên thế kia?”

Nguyễn Tấn thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Hôm trước tôi uống say ở bar, lúc tỉnh lại thì cô ấy đã ở bên cạnh rồi, đó là lần đầu tiên của cô ấy”

“Ra là thế, tôi hiểu” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng

Rời khỏi khách sạn, lòng Kiều Tâm Duy trống rỗng, so với Giang Hạo thì bước chân của cô chậm hơn một chút, cô nhìn bóng dáng cao lớn cứng cáp phía trước, chợt cảm thấy thì ra nó lạnh lùng như vậy.

Chỉ vì tính cách lỗ mãng này của tôi, chỉ vì tôi không có gia thế, không có bối cảnh, chỉ vì tôi có thể chịu khổ, chỉ vì giữa chúng ta không có tình cảm, thế nên anh mới chọn tôi?

Đúng là buồn cười, đây rốt cuộc là kiểu hôn nhân gì vậy?! Quả là một trò khôi hài. Đi mãi, Giang Hạo nhìn lại phía sau, thúc giục: “Đi nhanh lên, đưa em đến một nơi”

“Nơi nào?”

“Đi là biết”

Kiều Tâm Duy ngang ngược nói: “Anh không nói là đâu thì tôi sẽ không đi.

Giang Hạo dừng bước, quay lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao cả, nếu không có chuyện gì quan trọng thì tôi về nhà trước đây”

Nói rồi, Kiều Tâm Duy bỏ đi ngay. Đương nhiên Giang Hạo cũng cảm nhận được sự khác thường của cô, lúc cô đi lướt qua, anh kéo tay cô lại: “Cả đám Nguyễn Tấn cũng đều biết tôi khó có ngày nghỉ, nên nhân dịp nghỉ phép họ mới hẹn ra ngoài gặp nhau, tôi đặc biệt để dành buổi chiều cho em, mà giờ em lại muốn đi nhanh như vậy à?”

Đón lấy ánh mặt trời và gió lạnh, Kiều Tâm Duy cười khế, ánh mắt sáng ngời hiển hiện sự khinh thường cực độ: “Ý của Thủ trưởng Giang là... tôi nên vì thế mà cảm động đến rơi nước mắt, hơn nữa phải cố gắng phối hợp với thời gian của anh, đi theo bước chân của anh à?”

Giang Hạo ngạc nhiên, trong mắt anh, Kiều Tâm Duy không phải loại người vô cớ gây sự, nhất thời anh lại bị hỏi cho cứng họng.

Kiều Tâm Duy nhẹ nhàng gạt sự lồi kéo của anh ra: “Đã không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì ai về nhà nấy, mẹ ai nấy tìm đi”

Giang Hạo khó hiểu nhìn vẻ sảo nảo của Kiều Tâm Duy, anh không biết mình đã đắc tội với cô khi nào: “Này, em có ý gì? Tôi đắc tội gì với em hả?”

“Anh không đắc tội với tôi, chẳng qua là mong mỗi khi làm việc gì có liên quan tới tôi thì phiền anh trung cầu ý kiến của tôi một chút, đây là sự tôn trọng tối thiểu giữa người với người”

Giang Hạo không nói nên lời, hôm nay cô nàng này làm sao vậy, ăn phải thuốc nổ à? Anh đầu hàng chịu thua: “Được được được... Tôi muốn đưa em đi xem căn nhà sau này chúng ta sẽ ở, xin hỏi cô Kiều có thời gian và hứng thú không? Chỉ gần đây thôi”

Kiều Tâm Duy nhìn anh, cô cũng không có tình bới chuyện, dịu giọng lại nói: “Vậy thì được”

Lần này đến phiên Giang Hạo cười khế, vừa đi vừa nói: “Quả nhiên, trong mắt phụ nữ chỉ có nhà cửa và tiền bạc thôi.”

“Anh...” Kiều Tâm Duy hung dữ trừng anh.

“Còn không đi, không phải đã đồng ý rồi à? Mau theo kịp nào?”

Giọng nói lạnh lùng và cứng rắn của Giang Hạo làm cổ tủy thân, có lẽ trong mắt anh, cô chính là loại phụ nữ hư vinh như vậy.

“Tôi nghĩ cô ấy cũng vậy, đúng lúc cần một người chồng ưu tú để thể hiện với gia đình. Không yêu lại càng tốt, không nhớ thương, không bám dính, không làm phiền tới. Cả hai đang đi theo nhu cầu của mình, không có gì là công bằng hay bất công ở đây cả”

Cô không có cách nào để thanh minh cho mình, có thể nói ra thì đã không tui thân rồi. Lời của Giang Hạo vừa thẳng thừng vừa sắc bén, chọc trúng chỗ đau của cô, nhưng lại là sự thật.

Lái xe mười phút là đến, nếu không phải gần như vậy, Giang Hạo cũng sẽ chẳng nổi hứng muốn đưa cô đi xem, dù sao sau này đa phần đều chỉ có mình cô ở đó.

Tiểu khu cao cấp, mỗi tác đất dưới lòng bàn chân đều tỏa ra ánh sáng vàng. Cấu trúc nhà hai tầng, tầng trên và tầng dưới tính ra khoảng hai trăm mét vuông. Trang trí bán thành phẩm cũng thành hình, cửa sổ sắt đất cao cấp thông thoáng, tông màu chính của tường là vàng nhạt, phòng khách vừa rộng rãi vừa ngập tràn ánh mặt trời, chỉ là chưa gắn đèn và rèm cửa.

Giang Hạo lập tức đi đến ghế sofa, mở ngăn kéo dưới bàn trà màu trắng rồi lấy ra hai chiếc chìa khóa: “Đây là chìa khóa nhà, cho em, thứ Hai sẽ có người đến gắn đèn và rèm cửa, nếu em muốn thì có thể qua đây xem”

“Đây là chìa khóa xe, xe ở gara dưới hầm, lúc nào cũng có thể dùng”

Ngoài chìa khóa, Giang Hạo còn lấy một tấm thẻ ngân hàng ra, những thứ này đều là anh chuẩn bị sẵn từ trước cho VỢ: “Những đồ điện và đồ dùng gia đình khác ở đây đều gần đủ hết rồi, nếu em còn muốn mua gì thêm thì cứ dùng thẻ này, sau này đây là thẻ của em, dùng tùy ý. Sau khi trang trí xong, em có thể dọn sang đây bất kỳ lúc nào. À quên, nhà đã mua hẳn rồi, nên em không cần lo lắng chuyện trả nợ sau khi kết hôn?”

Giang Hạo đứng trước mặt cô như một vị vua tối cao, kiêu ngạo tuyên bố rằng anh có thể thỏa mãn mọi yêu cầu về vật chất của cô. Nhưng không ngờ, mỗi câu mỗi chữ ấy đều đang thách thức lòng tự trọng tội bậc nhưng lại hèn mọn đến đáng thương của cô.

Từ lúc bắt đầu, giữa bọn họ đã có sự chênh lệch, hơn nữa còn rất lớn, cô biết điều này. Thế nhưng ít nhiều gì cô vẫn có hy vọng, hy vọng người chồng

chóp nhoáng này có thể thật lòng với mình dù chỉ một chút, cô thật sự rất muốn sống hạnh phúc cùng anh.

Tất nhiên, hôn nhân không lấy tình cảm ra làm cơ sở, nó chỉ là một cái vỏ rỗng hào nhoáng.

Kiều Tâm Duy nhìn quanh, đa số đồ dùng gia đình đều được vài bố trắng phủ lên, mùi sơn vẫn còn nhưng không nặng, ngoài phòng khách còn có một ban công rộng, trên ban công đặt mấy bồn hoa to nhỏ khác nhau, đều là những loại cây dễ trồng.

Nhưng những điều đó đều không đủ để khiến cô cảm thấy vui vẻ.

“Những thứ anh cho, tôi sẽ nhận cả, nhưng tôi không có gì để cho anh hết, tôi tin là anh đã điều tra rất rõ rồi. Anh yên tâm, bên phía anh, tôi sẽ phối hợp làm vợ hiền dâu thảo, còn về phía tôi, cũng hy vọng anh sẽ làm chồng giỏi rể hiền”

Giang Hạo nhướn mày nói: “Chuyện đó là đương nhiên”

“Hiện giờ ba mẹ anh rất có thành kiến với tôi, chuyện này thì em bất lực, em có thể làm được con dâu thảo hay không còn phải nhờ xem ba mẹ anh có cho cơ hội đó hay không?”

Giang Hạo gật đầu: “Tôi sẽ giải quyết chuyện này, em chỉ cần làm tốt bốn phận của mình là được”

“Được, vậy còn chuyện liên quan đến hôn lễ...”

“Ngày lành thì để ba mẹ em chọn, xem như là sự tôn trọng của con rể anh dành cho hai người lớn, những chuyện khác cứ giao hết cho công ty tổ chức hôn lễ. Tôi đã chuẩn bị đủ tiền rồi, nhà họ Giang cưới vợ không giống nhà bình thường các em, chắc chắn sẽ để nhà em có đủ mặt mũi. Còn nữa, khách khứa nhà em cần bao nhiêu bàn thì đến lúc đó cứ nói, chỉ là thêm vài đôi đĩa, mấy cái bát là được.”

Đến lúc này hoàn toàn là đang đàm phán với nhau, Giang Hạo nghĩ thầm, em cứ giả bộ thanh cao đi, không biết đã mừng thầm đến mức nào rồi.

Kiều Tâm Duy nghẹn con tức, Giang Hạo càng nói càng bộc lộ bản tính cao ngạo của mình, biểu cảm giác trời sinh đã hơn người của anh khiến cô rất không thoải mái.

Nhưng cô vẫn bình tĩnh như cũ, thần nhiên quăng lại một câu khiến Giang Hạo phát điên luôn: “Xem ra người đàn ông của tôi có rất nhiều tiền nhỉ, tôi gần chuẩn cái vận cắt chó này thật” Cô cất chìa khóa và thẻ ngân hàng vào túi: “Giang Hạo, một bãi cắt trâu phì nhiêu như anh đã bị bụi cỏ nhỏ như tôi cắm rễ rồi, đúng là gạo vàng mức nước giếng bùn”

“Này, Kiều Tâm Duy, em nói cái gì đấy hả?!” Vừa là cắt chó vừa là cắt trâu, cô cho rằng anh không nghe ra cô đang châm chọc à?

Đúng rồi, có thích nhất là đáng về anh phát điên lộ nguyên hình, Kiều Tâm Duy cầm túi xách lên, tự nhiên quay lưng, vừa đi vừa vẫy tay với anh: “Được rồi, xem xong nhà rồi, tôi rất hài lòng, giờ tôi muốn đi thử xe mới của mình, anh có việc bận thì đi đi”

“Em...” Đúng là đạo cao một thước, ma cao một trường mà! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chóp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chắc Chắc Cô Gái Này Là Khắc Tinh Của Anh

Kiều Tâm Duy tìm thấy xe mới dưới gara ở tầng hầm mà Giang Hạo nói, chiếc xe sang trọng thuần màu | trắng rất phù hợp cho phái nữ. Dấu hiệu bốn vòng tròn ở đầu xe còn sáng bóng hơn cả chìa khóa xe nữa,

trong Đô Thành khắp nơi đây siêu xe thì chiếc này cũng không bắt mắt lắm, thế nhưng người bình thường cũng chẳng mua nổi.

Kiều Tâm Duy đứng trước xe, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chìa khóa xe, nhớ lại lời của Giang Hạo, nhớ lại hiện thực mà cô gặp phải, dường như “chấp nhận” là lựa chọn duy nhất của cô.

Vì tôn nghiêm nhất thời, vì không bị quấy rối nhất thời, cô chấp nhận mọi thứ, nhưng trớ trêu thay, cô cũng không biết lái xe. Cuối cùng, cô chỉ đành phải ấn nút khóa cửa.

Cô khinh thường việc mình cúi đầu trước hiện thực, nhưng lại cứ phải cúi đầu hết lần này tới lần khác. Rất nhiều lúc, cô cũng không biết mình đang kiên trì vì điều gì.

Đang đi về phía cửa tiểu khu, phía sau bỗng vang lên hai tiếng còi ô tô, Kiều Tâm Duy nhìn lại, cô biết chắc đấy là Giang Hạo.

Quả nhiên, Giang Hạo nắm vô lăng lái xe chậm rì rì đi theo bước chân cô: “Sao thế, không thích xe mới à? Còn trẻ thì đừng lái xe tốt, bắt mắt quá, dùng loại bình thường này là ổn nhất, hơn bốn mươi vạn là mua được, va chạm hoặc đâm vào đầu cũng sẽ chẳng đau lòng lắm”

Kiều Tâm Duy quay lại liếc xéo anh, nghe giọng điệu nói chuyện của tên này xem, giống hệt mấy gã phú nhị đại vừa sinh ra đã ngâm thìa vàng, ngông cuồng tự cao không coi ai ra gì. Đường như trong mắt anh, những kẻ sinh ra là dân thường như các cô đây thuộc một giống loài khác ấy.

Thật chẳng muốn để ý đến anh, Kiều Tâm Duy đi tiếp.

Hình như Giang Hạo muốn giằng co với cô, xe chạy rất chậm và ổn định: “Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, đừng thấy giờ còn ấm mà ý y, lát nữa mặt trời lặn có thể sẽ trở lạnh đấy, nếu không tôi đưa em về nhé? Lên xe đi, còn khách sáo với tôi làm gì?”

Kiều Tâm Duy lại trừng anh, người này sao càng nhìn càng đáng ghét thế: “Không cần, phía trước có trạm tàu điện ngầm, tôi về nhà rất tiện”

Giang Hạo cố ý nói: “VẬY Ờ, về nhà tiện chút cũng tốt, đến lúc đó giận dữ về nhà mẹ đẻ gì đó thì bỏ đi cũng tiện” Chuyện vừa rồi trên lầu khiến anh quá tức giận, anh không tin mình đường đường là Thủ trưởng của một trung đoàn mà lại bại dưới tay một cô nhóc nhỏ nhoi. Kể cả những gã đàn ông Đông Bắc cường tráng cũng bị anh đào tạo cho ngoan ngoãn để bảo hết cơ mà.

Loại chuyện cố ý gây sự này, Kiều Tâm Duy thật sự rất khinh thường, cô tặng hắt cho Giang Hạo hai chữ: “Trẻ con.”

Giang Hạo lại nóng nảy: “Này em nói gì đấy? Ai trẻ con? Rốt cuộc là ai trẻ con hả?” Xe chạy nhanh hơn một chút rồi mất hướng, Giang Hạo không theo kịp đánh vội vàng dừng xe, đảo tay lái: “Kiều Tâm Duy, thói kiêu ngạo của em moi từ đâu ra thế, em có tư cách gì mà vênh váo tự đắc ở trước mặt tôi? Em có biết tôi là ai không? Em già bộ thanh cao hay là ngu ngốc thật đấy?”

Chính Giang Hạo cũng không nhận ra, mấy vấn đề liên tiếp mà anh hỏi đã bộc lộ hoàn toàn nỗi lo âu của mình.

Thấy anh lo âu, ngược lại cô càng thêm bình tĩnh: “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi không phức tạp như anh nghĩ vậy đâu, tôi chỉ đơn giản là muốn đi dạo quanh đây một chút, làm quen đường xá thôi” Cô chỉ về phía trước, tốt bụng nhắc nhở: “Đường trước có tảng đá, cẩn thận kéo phanh phải”

Giang Hạo nhìn phía trước, đầu xe đối diện một tảng xi măng, anh quả quyết đạp phanh, nhưng không ngờ vẫn xảy ra chuyện. Đầu xe “tiếp xúc thân mật” thật mạnh với tảng xi măng.

Giang Hạo chán nản đập lên tay lái: “Sao lại thế này?” Anh giận đến mức mặt mũi xanh lè, mạch máu trên trán đều hằn rõ.

Kiều Tâm Duy nhún vai, nhàn nhã thản thoi nói: “Tôi đã nhắc anh rồi...” Nhìn bảo vệ cách đó không xa đang chạy vội lại, cô cười nói: “Thủ trưởng Giang đừng gấp, tốc độ xe chậm nên không không gây trở ngại gì đâu, cùng lắm là xước một miếng sơn. Tôi đi trước đây, lát nữa mặt trời lặn có thể sẽ trở lạnh, tôi vẫn nên về sớm một chút thì tốt hơn, bye bye”

“...” Giang Hạo mím môi, hơi thở nặng nề phập phồng trong khoang mũi, khắc tinh, cô gái này chắc chắn là khắc tinh của anh! Chao ôi, lần này đúng là nhìn lầm rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bật Miệng Cô

Tin Kiều Tâm Duy kết hôn lan đi rất nhanh, người quan tâm đến việc này nhất phải kể đến bà cô chưa từng xem cô là người thân kia. Bà ấy vừa nghe nói cô muốn kết hôn, đối tượng còn là một quân nhân chất lượng cao, thì tới nhà “chúc mừng” rõ sớm.

“Chị dâu, chị nói Tâm Duy quen người kia mới hai tuần thì đi đăng ký kết hôn rồi?”

“Trời ạ, thế này là đi xa quá rồi, chị dâu đừng tưởng là quân nhân thì đáng tin, quân nhân là mấy kẻ không màng đến gia đình nhất, quanh năm suốt tháng đều ở li trong đơn vị, nhà cửa có chuyện gì cũng không trông cậy được”

“Còn nữa nhé, chẳng phải con gái ông Lý cạnh nhà em gả cho quân nhân đó ư? Hứ, chưa đến hai năm đã đi tìm tình nhân rồi. Đề nghị ly hôn cũng không được, rồi dùng dằng kéo dài hai năm, nhà trai đề nghị ly hôn được là đập thẳng con bé đi, chị nói xem số con gái gì đấy chứ?”

“Điều kiện của Quách Hạo tốt như vậy mà nó cũng churong mắt, cố tình chọn kẻ không biết ngon biết ngành, để chờ xem, sau này chỉ có nó ném mùi đau khổ thôi!”

Kiều Tâm Duy nằm trong phòng mình lên mạng, nhưng dù đóng cửa kín mít vẫn không ngăn được tiếng cãi nhai như tụng của bà cô, cô cầm đồ Giang

Hạo cho mình đi ra ngoài.

“Cô ơi, cô vẫn chưa đi ạ, cháu tưởng cô đã đi rồi... Mẹ, hôm nay Giang Hạo đưa con đi xem nhà, đã trang trí gần xong cả rồi, anh ấy còn mua xe nữa, con muốn đi thi bằng lái. Đúng rồi cô ơi, không phải anh rề làm ở trường dạy lái xe à, cháu học lái xe với anh rề được không ạ?”

Bà cô: “Không phải cháu nói học phí đắt quá nên không học à, sao thế, bây giờ để dành đủ tiền lương rồi hả?”

Kiều Tâm Duy ngồi xuống cạnh Hạng Linh, cười nói: “Tí tiền lương của cháu nuôi thân còn chẳng dư dả, nào có nhiều ạ, là Giang Hạo cho cháu thẻ ngân hàng Nói rồi, cô móc hết chìa khóa xe và thẻ ngân hàng ra: “Mẹ, Giang Hạo rất có lòng, anh ấy nói ngày thường bận rộn nên ngày kết hôn để ba mẹ làm chủ, hai người chỉ cần liệt kê danh sách khách khứa là được, những chuyện khác đều giao cho công ty tổ chức hôn lễ, tiền nong anh ấy đã chuẩn bị xong hết cả rồi”

Bà cô liếc nhìn, chú rề mới này chỉ sang thật, xe còn là Audi cơ: “Tự cậu ta mua nhà à?”

“Đa.”

“Cháu là đồ ngọc, nhà mua trước khi kết hôn là tài sản riêng của cậu ta, cậu ta chỉ tìm người để cùng trả nợ thôi. Cháu nói xem, cháu trả hết nợ rồi thì cũng chẳng có phần của cháu, chắc chắn là cháu bị hớ rồi”

Hạng Linh cũng sốt ruột nắm tay con gái: “Tâm Duy, cổ của con nói có lý lắm”

“Mẹ, Giang Hạo đã mua hẳn căn nhà rồi, ở Bắc Nhị Hoàn”

Lần này bà cô ấy không còn lời nào để nói, nuốt nước bọt.

Những thứ Giang Hạo cho vốn là thứ có khinh thường nhất, nhưng chính mấy thứ này có thể chặn được mồm của bà cô kia.

Trong văn phòng rộng lớn của Phòng Kế hoạch của Tập đoàn, một gương mặt xinh đẹp xa lạ xuất hiện ở cửa.

“Chào mọi người, chắc là làm việc mệt lắm nhì, em mang cho mọi người một ít điểm tâm, hy vọng mọi người đừng chê nhé”

Nghe giọng nói này quen quá, Kiều Tâm Duy ngẩng lên nhìn thử, úi chà, là Chu Tiểu Y, sao cô ta lại tới đây?

Tiểu Mật vén mái tóc quăn gọn sóng của mình, là lời đi qua: “Cô bé, em đến nhầm phòng rồi, chỗ bọn chị là Phòng Kế hoạch”

Chu Tiểu Y cười khê, lực sát thương của hai lúm gạo đủ để hạ gục mọi người ngay tắp lự: “Không có mà, đúng là đưa cho mọi người... Chị Tâm Duy, chị Vân Thanh, anh Tân có ở trong không ạ?”

Lúc này mọi người mới chợt tỉnh ngộ, hóa ra đây là người của Tổng Giám đốc Nguyễn. Kiều Tâm Duy và Vân Thanh nhìn nhau, ă ý nói: “Anh ấy ở văn phòng

“Vâng ạ, cảm ơn, vậy em đi tìm anh ấy đây. Mọi người ăn lúc còn nóng nhé, đừng khách sáo” Chu Tiểu Y để điểm tâm xuống, sau đó tung tăng sải bước đến văn phòng của Nguyễn Tấn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nhìn Thấu Bí Mật Của Nguyễn T N

“Cô gái nhỏ này đúng là biết mua chuộc lòng người” Vân Thanh vừa ăn điểm tâm Chu Tiểu Y đưa tới, vừa bắt đầu soi mói: “Tâm Duy, Chu Tiểu Y này rất mưu mẹo đấy, có thể thu phục được Tổng

Giám đốc Nguyễn của chúng ta trong vòng vài ngày ngắn ngủi, đúng là không đơn giản. Phải rồi, hôm nào đến đơn vị của Giang Hạo, cậu cũng mang một túi bánh bao cho mấy anh lính bên đó, đảm bảo ai ai cũng sẽ gọi cậu một tiếng chị dâu”

Kiều Tâm Duy ho khê hai tiếng: “Khụ khụ, tha cho mình đi, đầu tiên là mình sẽ không đến đơn vị của Giang Hạo, thứ hai mình cũng không biết làm bánh bao” Nghe đến cuộc điện thoại kia của Chu Tiểu Y, cô lại bắt đầu do dự: “Vân Thanh, trước kia Tổng Giám đốc Nguyễn là người thế nào? Mình muốn nói là trong việc kết bạn ấy”

“Trước kia Nguyễn Tấn chính là dân chơi chính hiệu đấy, có một cô bạn gái chính thức. Ba năm trước bạn gái đề nghị chia tay rồi kết hôn chóng vánh với một gã người Pháp thì anh ấy mới tỉnh ngộ, nhưng đã chẳng kịp rồi, cô bạn gái kia đã hết hi vọng với anh ấy. Sau khi kết hôn không lâu cô nàng di dân theo chồng đến Pháp, bây giờ con cũng đã đi mua nước tương được rồi. Từ đấy về sau Nguyễn Tấn như thành một người khác, hoàn toàn đổi tính, cho tới khi Chu Tiểu Y xuất hiện” Vân Thanh cảm thán nói: “Cậu và Giang Hạo cũng có thể kết hôn chớp nhoáng, thì sao anh ấy và Chu Tiểu Y không thể vừa gặp đã yêu chứ? Có lẽ anh ấy thật sự đã gặp được tình yêu đích thực rồi, mặc kệ thế nào, chúng ta đều hy vọng anh ấy có thể sống hạnh phúc, cậu nói đúng không?”

Kiều Tâm Duy gật đầu: “Ừ”

Nghe xong Vân Thanh nói một hồi, lòng cô càng thêm mâu thuẫn, có lẽ cuộc điện thoại kia chỉ là hiểu lầm, cũng có thể là Chu Tiểu Y trút giận cho bạn, nếu có tùy tiện chạy tới nói cho Nguyễn Tấn, biến khéo thành vụng thì không tốt. Có câu hủy một ngôi miếu cũng không phá một mối hôn nhân, khó khăn lắm Nguyễn Tấn mới vượt qua vết thương lòng, cô can thiệp vào cũng không hay.

Trong văn phòng Tổng Giám đốc, khi Nguyễn Tấn ngẩng lên nhìn thấy Chu Tiểu Y cũng không có vẻ gì vui mừng, trái lại là tức giận: “Sao em lại đột nhiên tới đây?”

Chu Tiểu Y chớp chớp mắt, vô tội nói: “Em nhớ anh mà, em còn mang điểm tâm đến cho đồng nghiệp của anh nữa, phần này là để dành riêng cho anh đó.”

Nguyễn Tấn ném cây bút trong tay xuống, nặng nề quở trách: Lúc làm việc thì đừng tới quấy rầy anh, ở đây là văn phòng, cũng không phải lúc nghỉ ngơi”

Chu Tiểu Y cúi đầu xuống, ánh mắt ngập nước, cô ta khẽ lầm bầm: “Đêm qua lúc anh muốn người ta ở đây, sao không thấy anh nói em quấy rầy anh làm việc?”

“...” Nguyễn Tấn không còn lời nào để nói, tối qua trong lòng khó chịu lại không muốn bị ai biết, hết chỗ để đi nên mua rượu đến văn phòng uống, uống mãi thì Chu Tiểu Y gọi điện thoại tới, vì thế anh ta buột miệng nói địa chỉ, chính vì thế, tất cả đều thuận theo tự nhiên mà xảy ra.

“Hôm qua em hỏi anh có muốn ăn bánh kem không, anh nói muốn nên hôm nay em mới cố ý làm. Em ở nhà mày mò cả buổi sáng, nướng nhiều quá mà vứt đi thì phí.” Cứ nói thế, Chu Tiểu Y bắt đầu nắc lên uất ức: “Em xin lỗi, là do em nổi hứng muốn cho anh niềm vui bất ngờ, không ngờ làm vậy sẽ quấy rầy anh”

Chu Tiểu Y vừa khóc, dù Nguyễn Tấn có bốc lửa cũng bị dập cho tắt ngúm, anh nhìn bánh kem cô ta đang cầm, lại nhìn đáng vẻ khóc như hoa lệ dầm mưa, không nói nổi câu nặng lời: “Được rồi Tiểu Y, em đừng khóc nữa, anh không nên hung dữ với em. Anh không phải là không cho em tới cơ quan, chỉ là em đừng chọn thời gian này để đến, làm phiền mọi người làm việc không nói, ảnh hưởng cũng không tốt, hiểu không?”

“Dạ, em hiểu rồi...” Chu Tiểu Y quay lại nhìn sang bên kia cửa kính, chợt nói một câu: “Từ đây vừa hay có thể nhìn thấy chị Tâm Duy, y như em nghĩ”

“Em nói gì thế?”

Chu Tiểu Y lau nước mắt nhìn Nguyễn Tấn, mỉm cười nói: “Anh Tân, tối hôm qua lúc anh cùng với em... anh gọi tên chị Tâm Duy

“...” Mặt Nguyễn Tấn lúc xanh lúc trắng, sao Chu Tiểu Y lại có thể vui vẻ nói ra một câu quan trọng như vậy chứ, anh khó chịu như bị người ta bóp nghẹt họng.

“Anh yên tâm, em sẽ không nói cho ai biết đâu, anh là bạn trai của em, chắc chắn em sẽ làm anh yêu em”

Nguyễn Tấn hơi xấu hổ cười cười, không còn lời nào để nói, anh ta không ngờ bí mật mà mình che giấu sâu như vậy lại bị một cô bé con nhìn thấu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Người Lớn Tuổi Ít Buồn Ngủ

Lại là một cuối tuần rực nắng, nếu không phải vì tiếng chuông điện thoại thì Kiều Tâm Duy vẫn còn nướng trên giường.

“Alo? Ai đó?”

“Là tôi, Giang Hạo”

Kiều Tâm Duy đang nửa mơ nửa tỉnh ngồi bật dậy, háng giọng đáp: “Ồ, là anh à, tìm tôi có chuyện gì không?” Thật ra cô rất muốn mắng: Đại gia nhà

anh, hai tuần rồi không liên lạc, tự đứng lại quấy rầy giấc ngủ của tôi làm gì?

Giang Hạo dùng lời lẽ chính đáng nói: “Mười phút sau chờ ở cửa tiểu khu nhà em, tôi tới đón” Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh.

“Mười phút? Chuyện gì mà gấp vậy?”

“Em đừng nói là mình còn trong ổ chăn đấy”

“Lúc này mới mấy giờ đầu, hôm nay tôi được nghỉ mà, không ngủ nhiều thì có lỗi với cái giường của mình lắm”

“Kiều Tâm Duy, đừng có mà mè nheo nữa, thời gian em nói chuyện điện thoại này giờ đã đủ dậy đi rửa mặt rồi, mười phút”

“Ít gì cũng phải hai mươi phút, alo, alo, alo...” Đúng là bắt nạt người ta mà, Giang Hạo đã cúp máy rồi, cô đành nhanh chóng rời giường.

Nhìn thời gian, mới hơn bảy giờ rưỡi mà thôi, sáng mùa đông dậy sớm làm quái gì?! Kiều Tâm Duy vừa mặc quần áo vừa oán thán, tốt nhất đừng có là mấy chuyện lông gà vò tới nhò nhặt gì đó, bằng không thì chả quan tâm anh là Thủ trưởng quân đội hay là đội trưởng đội bảo vệ, đừng trách tới nỗi bảo.

Khi cô chạy học mướm đến cửa chính của tiểu khu, xa xa đã nhìn thấy xe Giang Hạo đỗ ở bên kia đường, Giang Hạo đang đứng cạnh xe giờ xem đồng hồ, dáng vẻ rất không hài lòng.

Chiếc Mercedes màu đen khí phách mà trầm lặng nhìn nước sơn bên ngoài là đã dùng nhiều năm, biển số xe không có gì đặc biệt, Giang Hạo vẫn khá kín đáo trong đời sống riêng tư của mình. Anh khoác áo gió dài màu đen bằng vải nỉ, khăn quàng cổ Cashmere sọc xám xanh, vừa đẹp trai lại vừa phong cách, thân hình cao lớn, vẻ ngoài anh tuấn khiến nhiều người qua đường không thể không ngoái đầu nhìn lại.

Nói thật, nếu không phải vì cá tính cao ngạo ngông cuồng kia, thì Kiều Tâm Duy không có gì để bắt bẻ về dáng người, khuôn mặt, cách xử sự làm người của anh cả.

“Tám giờ rồi, bà có à.” Giang Hạo chỉ vào đồng hồ nhắc nhở.

“Nửa tiếng đã là rất nhanh rồi, tôi còn chưa trang điểm, chưa chải đầu, cũng chưa ăn sáng. Chuyện gì mà gấp thế?”

Vốn dĩ Giang Hạo đã rất bất mãn, nhưng nhìn mặt cô cũng bất mãn thì không hiểu sao anh lại thấy thoải mái, cổ tình nói: “Không có chuyện gì quan trọng cả, hôm nay tôi được nghỉ nên đi dạo cùng với em, em muốn đi đâu?”

Kiều Tâm Duy nén cơn tức, hít sâu thở chậm, cô không muốn nổi khùng hủy hình tượng ở cửa tiểu khu nhà mình.

Mùa đông sáng sớm rất lạnh, gió táp vào mặt như lưỡi dao cắt ngang, hôm nay là cuối tuần, người trẻ tuổi trên đường phố chẳng có mấy ai, ngay cả người bán hàng ăn sáng trước cửa cũng ít hơn bình thường.

“Đi dạo, ha ha, dạo cửa hàng đồ ăn sáng à?” Cô cố gắng hỏi lại bằng giọng nhẹ nhàng nhất.

Nhìn đôi môi cô đang run rẩy vì rét lạnh, Giang Hạo chợt dâng lên chút áy náy nho nhỏ, nhưng anh vẫn kiên trì nói: “Dậy sớm tốt cho sức khỏe, tuổi còn trẻ đừng cứ đến cuối tuần là ngủ nướng, thói quen không tốt.”

Kiều Tâm Duy nhanh nhẹn nhanh miệng: “Anh lớn tuổi rồi nên ít buồn ngủ, không hiểu người trẻ tuổi như tôi”

“...” Lại còn bị chê bai lớn tuổi, cô nàng này đúng là càng lúc càng to gan, chẳng qua anh cũng không bác bỏ mà ngược lại, vì cô ngay thẳng mà càng thích cô hơn.

Một cơn gió lạnh quét qua, Kiều Tâm Duy rét đến mức run cầm cập, lúc chạy nhanh còn ổn, giờ dừng lại thì càng lạnh hơn. Cô dùng cái tay cứng đờ của mình cào cào tóc, sau đó len hai tay vào tóc để che tại của mình lại. Lạnh quá, vội ra ngoài nên cố quên mang theo mũ và khăn quàng cổ mất rồi.

Nhìn vóc dáng gầy yếu của cô bị đông lạnh phải đau khổ giậm giậm chân, áy náy nho nhỏ trong lòng Giang Hạo thăng cấp thành áy náy to đùng, anh vội cởi khăn quàng cổ của mình ra bọc cổ lại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.